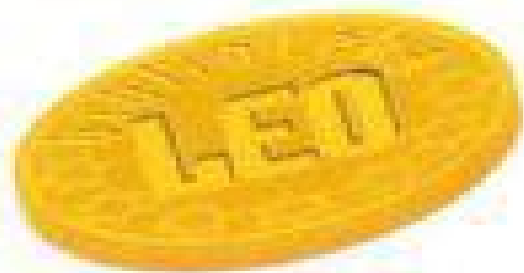

Sandra Brown

ZAMJENA

Sandra Braun
KOBNA
ZAMENA
Prevod Predrag UROŠEVIĆ
BEOGRAD
2007

^_ ©

O)' to
S O O O

E- c

. fo

t-rt Cn

o-

i

GLAVA 1.

- Cmok, cmok.

Melina Lojd smesti poljupce u vazduh, ali sasvim izvesno u pravcu obraza svoje sestre bliznakinje. - Poručila sam italijansko belo vino. Krto je, lako i ne previše sladunjavo, kaže kelner koji je sladunjav. Kad smo kod njega, evo ga, stiže.

Džilijen sede na stolicu preko puta sestre. Kelner prinese čašu „pinoa gridio" i, pošto mu se ćelava glava okretala dok ih je odmeravao, pre no što je spusti na sto prosu iz nje nešto malo vina na stolnjak. - O, slatki bože!

- Bliznakinje smo - reče mu Džilijen da predupredi njegovo pitanje.

- Ostao sam bez teksta. Sličnost je naprosto zabezекnjujuća. Melina mu se ledeno osmehnu. - Moja sestra bi želela da poruči piće,

molim vas. Ako nemate ništa protiv.

Ton njenog glasa, krt kao i vino, prizva kelnera pameti.

- Razume se - reče on i gotovo lupi petama. - Oprostite, oprostite. Gospođo?

- Sodu, dosta leda i krišku limuna, molim.

-Vraćam se prontamente s vašim pićem i da vam odrecitujem današnje specijalitete.

- Prosto ne mogu da dočekam - promrmlja Melina kad se kelner udalji.

Džilijen se naže napred i šanu: - Je li prontamente reč?

- A da li je to zabezegnjujuće? Sestre se nasmejaše.

- Drago mi je što si se nasmejala - reče Džilijen. - Kad sam ušla ovamo, izgledala si tako natmureno da sam mislila da ćeš početi da režiš.

- Malo sam zlovoljna - priznade Melina. - Jutros sam jednog autora morala da vozim na aerodrom da bi stigao na let u pet i pedeset osam. Pet

i pedeset osam! Znam da izdavači rezervišu letove u te nemile sate samo da bi jedili nas iz medija.

- Ko je bila ta rana ptica? Je neko zanimljiv?

- Zaboravila sam joj ime. Prva knjiga. „Ophođenje s decom kao s kućnim ljubimcima". Podnaslov: „Sazapanjujućim rezultatima".

- Da li to dvogodišnje bebe treba da sede i lajuckaju na komandu?

- Ne znam. Nisam to čitala. Ali neko jeste. Delo je trenutno na trećem mestu na listi najbolje prodavanih knjiga „Njujork tajmsa\

- Šališ se?

- Kunem ti se Bogom. Čim je prevara, prodaće se. Danas bih čak i ja mogla da napišem knjigu. Jedino što ne mogu da smislim ništa zanimljivo

o čemu bih mogla da pišem.

Melina razmisli malo o tome. - Možda bih mogla da pišem o slavnima

1 ozloglašanima koje srećem i jedva podnosim tokom dana. Ali onda bi me verovatno tužili.

Kelner se vrati s Džilijeninom sodom i majušnom srebrnom korpom za hleb. Odrecitova o jelovniku ono što ima služeci se više pridevima no nazivima, i povuče se kad poručiše polutke avokada punjene salatam od račića.

Melina ponudi korpicu Džilijen, koja uze biskvit veličine novčića i prelomi ga. - A kako bi bilo da pišeš o tome kako je biti identična bliznakinja? Za to si bar stručnjak.

- Tu ima previše materijala. Polje bi moralo da bude suženo.

- Treba li identično i da se oblače, ili ne? Mislim, bliznakinje?

- Moguće.

- Otimanje o roditeljsku pažnju?

- To je već bolje. Kako bi bilo o vezi putem prenatalne telepatije? - reče Melina i preko ivice čaše iz koje je pijuckala vino pogleda Džilijen. - Što me navodi na zaključak da je moja identična sestra bliznakinja danas izgleda samoposmatrački raspoložena. Šta se dešava?

Pre no što odgovori, Džilijen obrisa biskvit i skide brašno s prstiju. - Uradila sam to.

- To"?

„I U .

- Ma, znaš. Ono o čemu sam razmišljala poslednjih nekoliko meseci. Melina se gotovo zagrcnu vinom. Njene oči, replika Džilijeninih boje

dima, spustiše se u pravcu sestrinog krila, ali je ono bilo zaklonjeno stolom. Džilijen se nasmeja. - Još ne može da se vidi. Ovamo dolazim pravo s klinike.

- Danas? Sad? Zar sam tetka u nastajanju dok sada pričamo? Džilijen se opet nasmeja. - Rekla bih da jesi. Ako oni mali tipovi rade ono što im je posao, idu tamo gde treba da idu, plivaju uzvodno.

- Bože moj, Džilijen - reče Melina i brzo otpi još malo vina. - Je moguće da si to zaista uradila? Uradila si. Ponašaš se... tako normalno. Opušteno.

- Onda će ginekologu biti milo. A imao je drskosti da mi kaže da se opustim dok je obavljao posao. Pod jedan, uzengije su bile ledene i teško da bi ma kome olakšale opuštanje. Pod dva, to je bio vrhunac meseci dvoumljenja. To nije bila odluka koju sam lako donela.

Veštačka oplodnja semenom darodavca sperme. Džilijen je mesecima vagala za i protiv. Melina je bila ubeđena da je njena sestra sate provodila u samoispitivanju, ali je i sama gajila određene sumnje. - Jesi li sigurna da si stvar razmotrila baš iz svakog ugla, Džilijen?

- Mislim da jesam. Nadam se da jesam. Mada verovatno postoje i stvari kojih se nisam setila.

Upravo te stvari na koje njena sestra nije mislila su i brinule Melinu, ali svoje brige zadrža za sebe.

- Ponekad baš umem da budem neodlučna, te sam tako bila u iskušenju da sasvim odustanem od te ideje. Želela sam da poreknem da mi je to ikad bilo na pameti i da sve zaboravim. Ali kad

mi se ideja jednom usadila u glavu, onda vis? nisam mogla da je se otresem.

To je dobar znak. Kad nas nešto zahvati tako snažno kao što je ovo tebe, onda za to obično postoji dobar razlog.

- U fizičkom smislu nije bilo nikakvih smetnji. Zdrava sam kao dren. Pročitala sam sve do čega sam mogla da dođem o alternativnim načinima začeća. I što sam više čitala, to sam više zapadala u nedoumicu. Da budem iskrena, zaista sam skoro uspela da odgovorim sebe od toga.

-I?

-1 nisam mogla da nađem dobar razlog da ne ostanem u drugom stanju - reče Džilijen i srećno se osmehnu. -1 tako sam to uradila.

- Jesi li bila u klinici „Voters“?

Džilijen potvrdno klimnu glavom. - Veoma su uspešni u tom poslu i uživaju veliki ugled. Svideo mi se i doktor. Bio je veoma ljubazan. Strpljiv. Objasnio mi je svaku pojedinost. Donela sam odluku utemeljenu na poznavanju materije.

I po ozarenosti njenog lica videlo se da je ushićena što je tako postupila. Melina reče: - Ne mogu da verujem da mi ništa nisi rekla. Išla bih s to-

7

bom, samo da si me pozvala. Držala bih te za ruku. Podržala bih te na neki način.

- Znam da me ti podržavaš, Melina. Ti i Džem ste jedine dve osobe s kojima sam razgovarala o tome. Žao mi je što te nisam obavestila o odluci koju sam donela. Ali Melina...

I Džilijenine oči se napuniše suzama. - Molim te da me razumeš. Razmotrila sam tvoja i Džemova mišljenja i stanovišta iz ugla vaših iskustava.

- Ja...

- Saslušaj me, molim te. Kad se sve kaže i obavi, ja ostajem ona koja je osemenjena. Ako to bude uspelo, nosiću fetus i imaću dete. I zato je odluka o tome morala da bude samo moja. Želela sam da ti kažem. Ali, kad sam se konačno odlučila da to uradim, nisam želela da...

- Tvoju odluku neko promeni.

- Ili čak dovede u sumnju.

- Poštujem to. Zaista - reče Melina i podvuče to tako što Džilijen kratko steže za ruku. - Je li Džem bio tamo?

-Ne.

-1 dalje ne mogu da verujem - reče Melina i hitro joj još jednom odmeri stomak. - Kako su to...? Kako se to zaista...?

- Juče je test urina koji sam sama obavila pokazao nagli skok hormona, što je znak da treba da ovuliram u naredna dvadeset četiri do trideset šest časova. Pozvala sam kliniku i zakazala prijem. Sve je veoma klinički. Koriste intrauterinski kateter.

Melina je zabezegnuto slušala kako je Džilijen stručno vodi kroz ceo postupak. - Je te bolelo? - Ne. Nimalo.

- Odakle je stigla sperma?

- A odakle misliš da stiže inače?

Melina se osmehnu. - Mislila sam u geografskom smislu.

- Klinika „Voters" ima vlastitu banku sperme, ali radije ne koriste primerak uzet lokalno na pacijentima koji su takođe iz lokala.

- To im je pametno.

- Moj specimen je stigao iz veoma ugledne banke sperme u Kaliforniji. Stigao je jutros, upakovan u led. Onda je otopljen i okupan...

- Izvini?

- Tako se kaže. Seme je pomešano s proteinom i sve je umućeno u centrifugi, tako da je ono što se ubaci u kateter...

Džilijen se utom nasmeja. - Pa, mogla bi da kažeš da ti je to koncentrat sperme.

8

- Na pamet mi pada hiljadu viceva, ali će svi do jednog ostati neizgovoreni.

- Hvala ti na tome.

- Osećaš li se nekako drugačije?

- Uopšte ne. Posle sam, u stvari, čak i zadremala. Morala sam da ostanem da ležkarim još najmanje pola sata. Sledeće čega se sećam bilo je da je sestra opet u ordinaciji. Rekla mi je da se obučem i odem u kabinet kod doktora. Održao mi je propagandni govor o tome koliko su oni kao klinika uspešni u onome što rade i rekao mi da se ne obeshrabrujem ako postupak ne bude uspešan prvi put. Ja sam onda izašla i dovezla se pravo ovamo.

Zadovoljna sestrim držanjem, Melina se zavali na naslon stolice i zagleda se u lice identično njenom. - Vidi ti to, molim te. Ovo je zaista zabe-zeknjujuće.

Pošto se opet ismejaše na račun kelnera, Melina nastavi: - Meni se čini da je tu najnezgrapnija stvar mokrenje na onaj listić hartije.

-1 jeste bio potreban određen nivo spretnosti. Ali sam se baš bila izve-štila.

-1 iskreno... - poče Melina, ali se onda prekide i samo zamaha rukama pred sobom, kao da briše sve ono što je htela da kaže pa odustala. - Ne mari. Ne bi trebalo ništa da govorim.

Džilijen je, međutim, već znala na šta je njena sestra pomislila. - Htela si da mi kažeš da se tebi više sviđa starinski način osemenjavanja.

Melina šakom i prstima načini pokret kao da na Džilijen puca iz pištolja. - Dobro me poznaješ.

- Tata je uvek govorio da su nam i mozgovi isti.

- Zovi ti mene i staromodnom - reče Melina i naglašeno sleže ramenima, - ali miliji su mi meso i krv od katetera i uzengija. Hladan metal naprosto ne može da se poredi s toplim prsima i dlakavim nogama koje se trljaju o moje pod pokrivačima. Da ne pominjem i sam seksualni aparat.

- Molim te! Ne pominji seksualne aparate.

- Zar ti nije nedostajalo ubrzano disanje? Oni čarobni sklekovi? Onaj: „O, bože moj, život je divan" osećaj? Zar nimalo?

- Nije u pitanju seks. Nisam ja ovo uradila uzbuđenja radi. Uradila sam ovo jer želim bebu.

Melina se uozbilji. - Samo te zadirkujem. Šteta što Džem može da ispaljuje samo ćorke. Mogla si dve muve jednim udarcem: seks i začecće bebe.

Kelner stiže s njihovom porudžbinom. Jelo na tanjiru izgledalo je kao za izložbu: prelepo da bi se jelo. Džilijen viljuškom stade da se igra s maju-

šnim purpurnim cvetom na vrhu njene salate od račića. - Džem je operaciju imao davno pre no što me je sreo.

- Što ja zovem dobrom srećom - reče Melina i diže svoju čašu s vinom da nazdravi. - On je suvarak.

- Melina - reče Džilijen prekorno.

- Žao mi je - reče Melina, ali bilo je jasno da to ne misli iskreno. - Ali on je lažnjak, Džilijen. Ne usrećuje te.

- To nije istina. Srećna sam.

- Odista? Meni ne izgledaš kao neko ko je zaljubljen do ušiju. Osim ako mi nešto nije promaklo. Da li je?

- Očevidno. Jer ja volim Džema. Melina izvi obrve u skeptičan luk.

- Zaista ga volim - uporno ponovi Džilijen. - Ali, postoji li uopšte savršena veza?

Čovek ne može da očekuje da će sve dobiti fino i uredno upakovano. Previše je od bilo koga očekivati da ti ispuni svaku želju i potrebu.

- U tvom slučaju, da ti da bebu. Bebu si želela još otkako si i sama bila dete.

Igrala si se s lutkama, dok sam ja više volela rolšue.

- Da li još uvek želiš da učestvuješ na „Derbiju koturaljki“?

- Da, ali sam kivna što su sad prešli na onu jednoređnu novotariju koja ceo posao znatno otežava.

Džilijen se nasmeja. - Majka je ponekad mogla da nas razlikuje jedino kad bi pogledala u naša kolena.

- Moja su bila ona sva izgrebana i u modricama.

Opet se nasmejaše pri navali uspomena, ali se Melina onda uozbilji. -Pa, kako je Džem reagovao na tvoju odluku?

- Iznenadujuće dobro. U stvari, kad god bi me obuzela sumnja, hrabrio bi me da nastavim dalje.

- Hmm - učini Melina, iznenadena što to čuje. - E pa, baš kao što sam govorila mnogo puta do sada, čudna je on ptica.

- Hajde da ne pričamo o Džemu. Kad god razgovaramo o njemu, mi zapadnemo u prepirku, a ja ne želim da mi danas ništa kvari dan. Kad je Džem u pitanju, hajde da zaključimo da se po pitanju njega ne slažemo. Važi?

- Odgovara mi.

Obedovale su neko vreme u tišini, a onda Melina reče: - Samo još jedna stvar.

10

|

ra-

L

F*

(T

a-

Džilijen zastenja, ali Melina nastavi, uprkos tome: - Ako ovaj postupak uspe i ti stvarno ostaneš u drugom stanju, biće to velika proba za Džemo-vu ljubav.

- Razmišljala sam o tome.

- Čuvaj se, Džilijen. Ako se iz ovoga zaista rodi beba, stvarnost može i da ne bude ružičasta onako kako u teoriji izgleda. Svetli trenuci ne javljaju se tako često kao prljave pelene. Džem može i da ne bude oduševljen onako kako te je naveo da poveruješ da će biti. A da ne budem baš sasvim grozna prema njemu, on verovatno veruje da mu to neće smetati.

Zasta da otpije gutljaj vina, te onda odluči da naglas kaže misli koje su je tištale. Ona i Džilijen su oduvek bile iskrene i brutalno otvorene jedna prema drugoj. - Brine me malo to što njegovo ponašanje može da se pro-meni kad beba zaista bude uz vas. Deluje mi prirodno da muškarcu može da zasmeta prisustvo bebe kojoj on nije otac. U najmanju ruku, Džem će se osećati nelagodno. A sasvim je moguće i da će imati odbojan stav.

- Ja očekujem nešto negativne energije - reče Džilijen. -1 to sam uzela u obzir prilikom odlučivanja. Ali svoju odluku nisam mogla da zasnu-jem na onome što može ili ne može da se desi. Morala sam da prestanem da se pitam „šta ako?“, ili ovo nikad ne bih uradila. A ako je već trebalo da to uradim, onda je bolje što sam to uradila ranije nego kasnije. Za samo nekoliko meseci imaćemo trideset šest godina.

- Ne podsećaj me.

- Bez prestanka sam bila svesna da moj biološki sat otkucava. To više nisam mogla da zanemarujem.

- Shvatam.

Džilijen spusti viljušku. - Da li, Melina? Možeš li ti da razumeš? One su uvek jedna od druge tražile odobrenje. Melina je cenila i vero-vala Džilijeninom mišljenju više no bilo čijem, a i obratno bese isto.

- Da - odgovori Melina polako. - Shvatam. Samo što ne delim tvoje mišljenje. Ja nikad nisam osetila nagon da imam dete.

I onda se mangupski osmehnu.

-1 dobro je što nisam, zar ne? Moj život, moja budućnost, vezani su za moj posao.

Naže se preko stola i Džilijen uhvati za ruku.

- Materinski instinkt je možda jedino u čemu se razlikujemo i mislim da si ti dobila obe porcije, moju i tvoju. Ako je tako jak, pogrešila bi da si mu se oduprla. Bilo je potrebno da mu se odazoveš, inače nikad ne bi bila srećna. I tako je odluka koju si donela za tebe bila ispravna.

11

- O, bože, nadam se da je tako.

Iako je znala koliko njena sestra bliznakinja silno želi dete, Melinu iznenadi dubina emocija koju oseti u njenom glasu. Džilijen nastavi: - Dete želim veoma mnogo, ali, šta ako... šta ako ono ne bude želelo mene?

- Molim?

- Šta ako mi je materinski instinkt lažan i ako uopšte ne budem dobra majka?

- Nema šanse.

- Ti to kažeš samo zato što znaš da ja to želim da čujem, Melina.

- Jesam li ja ikad uludo trošila reci? Rekla sam to zato što tako mislim. Ti ćeš biti idealna majka.

-1 ja to želim da budem.

Njih dve nisu bile sklone plakanju, a ipak se činilo da je Džilijen na ivici suza, koje bi, doduše, mogle da budu pripisane povećanom nivou hormona ili, opet, dubini njenih osećanja.

Ona reče: - Od svih odluka koje sam dosad donela u životu, ova mi je najvažnija. Ne želim da omanem u nečemu što mi je toliko važno. Naprosto ne smem.

-1 nećeš - reče Melina sigurnim glasom.

- Želim da moja beba bude srećna uz mene, baš kao i ja uz nju.

- Beba će misliti da je najsrećnije stvorenje na svetu. A volela bih da sam i u sve drugo tako sigurna kao što sam u to. Ti ćeš kao roditelj biti zapanjujuće uspešna, Džilijen. I zato se mani razmišljanja o neuspehu. Zabrani ga. Pokopaj ga. Tako nešto se nikad neće desiti.

Džilijen se s olakšanjem osmehnu na sestrinu jasnu potvrdu ispravnosti odluke koju je donela. Žmirnu nekoliko puta da se

oslobodi vode u očima.

- U redu. Moje sumnje su zvanično odbačene i pokopane.
- E pa, bogu hvala da smo to makle sebi s puta.

I Melina opet diže čašu da nazdravi. - Pijem u tvoje zdravlje i u zdravlje savremene medicinske nauke. Nadam se da te mikroskopske živuljke tamo unutra obavljaju svoj posao kako valja!

Kucnuše se. Džilijen reče: - Uspeh ovakvih postupaka... čak i u slučajevima kao što je moj, gde svi sistemi rade kako valja... samo je dvadeset pet posto. Možda ću morati da ponovim ćelu stvar.

- To nije ono što nam je majka govorila pred naše prve sastanke s de-čacima u njihovim automobilima.

12

i

Nasmejaše se pri sećanju na majčinu stidljivost u razgovorima o seksu i na njene opomene cerkama o opasnostima koje od toga prete.

- Sećaš li se pridike? Nisam znala da postoji toliko eufemizama za de-love tela i za snošaj! - uzviknu Melina. - Ali poruka koja je kroz sve to jasno i glasno stizala bila je da je dovoljno da se to desi samo jednom pa da se dobije beba.

- Videćemo. Doktor me je ubedio da su ovi moji dobri plivači.
- Da li ih je zaista nazvao plivači?
- Kunem ti se.

Zakikotaše se kao šiparice na masan vic. Melina na kraju dade znak kel-neru da im skloni tanjire i donese kafu. - A ko je donator?

- On je samo broj odabran prema modelu donatora sperme iz „Špige-lovog kataloga“. Od svih kandidata, on najviše odgovara onome što se meni sviđa.

- Boja kose. Boja očiju. Grada tela.
- Sve to zajedno sa zanimanjima, poreklom i koeficijentom inteligencije.
- Znači, samo si se opredelila za broj iz kataloga? - upita Melina suvo.

- Ovo je naučni postupak.
- Biologija. Ljudska reprodukcija svedena na svoju najprizemniju formu.
- Upravo tako. -Ali...

Džilijen se osmehnu jer je znala da je u klopki. Jedna od druge nisu mogle dugo da kriju nijednu misao. - Ali ja sam ljudsko biće i moje telo nije cev za testiranje. Nisam u stanju da budem u potpunosti objektivna, kao što bi trebalo.

Sedela je na trenutak zagledana u prazno, a onda nastavi: - Uz pomoć neimenovane osobe nadam se da ću stvoriti novog pojedinca. Bebu. Ličnost. Dušu. Čoveku od toga može da se zavrti u glavi. Prirodno, radoznala sam u vezi s donatorom... ko je on, kako izgleda.

- Kako i ne bi bila? Razume se da te tište ta pitanja. Ali o njemu ništa ne znaš?

- Ništa. Verovatno je neki student medicine kome je bio potreban novac.

13

-1 neko ko voli da se igra šakom. Ali, svi oni to vole - reče Melina i prijatno se osmehnu muškarcu za susednim stolom.

Čovek joj uzvрати osmeh polaskan njenim flertovanjem.

Džilijen vide tu razmenu i gurnu Melinu nogom ispod stola. - Upristoji se.

- On ne zna šta sam rekla.

I po tome su se razlikovale. Melina se nije ustezala da kaže šta misli, dok je Džilijen bila diskretnija. Melina je govorila i činila stvari o kojima je Džilijen mislila, ali često bila previše bojažljiva da ih izgovori ili uradi. Imale su iste nagone, ali je Melina s visoke odskočne daske skakaonice bez razmišljanja skakala na glavu, dok bi Džilijen prethodno prvo dugo stajala nožnih prstiju zgrčenih na ivici dok se ne bi odvažila da skoči. Melina se divila obazrivosti svoje sestre. Džilijen je tvrdila da Melini zavidi na smelosti.

Ostavljajući gospodina za susednim stolom da misli šta mu drago, Melina upita Džilijen koliko treba da prođe pre no što se dozna da li je veštač-ko oplodavanje uspelo.

- Kroz nedelju dana treba ponovo da odem u bolnicu da dam krv na analizu.

- Čitavih nedelju dana! Jesu li ti rekli da nečega posebno treba da se čuvaš, ili da nešto ne smeš da radiš?

- Ne. Ponašam se sasvim normalno.

- Posao?

- Idem na jedan razgovor danas posle podne.

- Seks?

- Žena.

- Vrlo smešno. Znaš ti dobro na šta sam mislila.

- Znam ja na šta si ti mislila i ne, nema ograničenja. U stvari, doktor mi je rekao da, ako imam partnera s kojim ću gajiti dete, namerava da nas podstakne da ubrzo vodimo ljubav. To je u psihološkom smislu korisno za neplodne parove koji su se odlučili za spermu donatora kad im ništa drugo nije uspelo. Ako vode ljubav na dan veštačkog oplodjenja, uvek postoji neka šansa da...

- Da partnerova sperma oplodi jaje.

- Upravo tako.

Melina kažiprstima stisnu slepoočnice. - Isuse, ovo postaje...

14

•4 i

- Dubokoumno. Znam. Ima milijardu začkoljica u ovoj stvari. Beskrajan niz činilaca koje treba razmotriti. Etička i religiozna pitanja da se postave i uspešno rese. Ali ja ne žalim što sam ovo uradila. I ne nameravam da počnem da sumnjam jesam li dobro postupila sad kad je sve gotovo. U stvari, ako ne zanesem ovaj put, svakako ću to ponovo pokušati. Sve donedavno moja maštanja o materinstvu bila su nebulozna. Sve je to trebalo da se desi u nekoj dalekoj budućnosti. Ali sad, kad sam odista načinila taj korak da ostanem u drugom stanju, ta maštanja su se iskristalisala. Ja želim, bebu, Melina, prljave pelene i sve što uz to ide. Želim je veoma mnogo. Sina ili ćerku da se brinem za njih. Nekoga kome je potrebna moja ljubav. Nekoga ko će i mene zauzvrat voleti.

Melina teško proguta pljuvačku. - Hoćeš li da me nateraš da se raspek-mezim?

Džilijen i sama potisnu suze. Lako se dodirnu po stomaku i reče: - Biće to jedna veoma duga nedelja.

Melina šmrknu, ljuta na samu sebe što se raznežila. - Tebi treba nešto da ti odvрати pažnju i učini da vreme brže prođe.

- Na primer?

- Razmišljam.

Prstima odsutno opipa usne. Trenutak zatim zahvati je sjajna ideja. A istovremeno s njom i zlovolja.

- Prokletstvo! - uzviknu i šakom lupnu po stolu. - Ne mogu da verujem da sam spremna da ti ovo ponudim.

- Šta to?

- O, nek sve ide bestraga! - reče Melina koja konačno donese odluku, pa se naže preko stola i uzbuđeno reče: - Idi umesto mene večeras.

- Šta? Gde?

- Pogodi s kim bi trebalo večeras da izađem.

- Briga me.

- Mislim da ćeš promeniti mišljenje. S Kristoferom Hartom.

- Astronomom?

- Ahaa! I oči su ti se upalile kad si izgovorila njegovo ime.

- Ako se i jesu upalile a sumnjam da jesu, to je zato što sam zadivljena što mi sestra izlazi s tako važnom osobom. Zar se nije upravo vratio iz svemirske misije?

- Pre tri meseca. Leteo je šatlom i obavio zadatak kojim je opet osposobljen za rad jedan važan vojni satelit. Ključan za mir u svetu, ili nešto slično.

15

- Šta radi u Dalasu?

- Dobija nekakvo priznanje od grupacije SMU. Uručuju mu ga na banketu u „Adolfu“, gde sve zvanice moraju da dođu u svečanim odelima.

Melani se šeretski osmehnu. - Želiš li da ga upoznaš?

- Ali ja ne znam kako da radini tvoj posao! - uzviknu Džilijen. - Baš kao što ni ti ne bi umela da prodaješ poslovni prostor.

- Tvoj posao je težak. Uključuje kamatne stope i placeve, i te stvari. Moj je za praznoglave. Šta tu ima da se zna?

- Gomila stvari.

- Nije tačno. Pokupiš ga na ugovorenom mestu početkom večeri i ostaviš ga tamo gde treba kad se večer završi.

Razume se, ona je uveliko pojednostavljivala svoj posao. Godinama je radila kao pripravnik, bukvalno sve dok njen poslodavac nije otišao u penziju i prodao joj posao. Pod njenim rukovodstvom posao se proširio.

U suštini, osim ako slavna ličnost ne posećuje Dalas u pratnji njegove ili njene svite, ona ili neko od njena tri profesionalna

službenika odgovorni su za tog pojedinca sve dok bezbedno ne oputuje na neko drugo odredište. Radila je kao šofer, poverljiva osoba, išla u kupovinu umesto klijenta... radila sve što bi klijentu zatrebalo. Ponekad se kostrešila zbog toga što je morala da radi prekovremeno, ali je to zvocanje u stvari bilo prenemaganje, jer je mnogo volela svoj posao. I posao joj je cvetao zato što je umela dobro da ga obavlja.

Ali se nije brinula oko toga hoće li Džilijen moći da je zameni jedno veče. Džilijeni se sigurno neće zavezati jezik u prisustvu pukovnika Kristofe-ra Harta. Prodavala je nekretnine daleko važnijim osobama nego što je on. A sem toga, taj izlazak će je odvojiti od Džema Heningsa makar i za jednu noć, što je s Melinine tačke gledišta bio čist car.

- Ti znaš gde je „Adolf“, zar ne?
- Zaboravi to, Melina - reče Džilijen naglašavajući svaku reč.
- On je odseo u „Gospodskoj kući“. Pokupi ga tamo i odvezi u centar do...
- Pa ti me ne slušaj.
- Ne slušam kukavne izgovore. Nisi mi dala nijedan dobar razlog zašto nećeš da ideš.
- Evo ti jednog. Nismo više deca. Odrasli se ne igraju ovako.
- 1 dalje možemo da bez ikakve bojazni jedna drugoj budemo zamena.
- Razume se da možemo, ali to je van pameti.
- Zašto?

16

- Zato što je blesavo.
- Pukovnik Hart me nikad u životu nije video. Šta je sporno?

Džilijen se ne osvrnu na to poslednje pitanje. - Imam ja i svoj posao kome moram da se posvetim! Nalazim se pred potpisivanjem ugovora s jednom novom, krajnje popularnom reklamnom agencijom kojoj treba veći poslovni prostor i ceo posao je vredan oko tri miliona dolara. Sastajem se s njima danas po podne, da utvrdimo sve tačke ugovora s prodavcem. Uz to, povrh svega ostalog, Džem noćas dolazi ovamo. I zato, hvala ti na ponudi, ali ne mogu da prihvatim.

- Kristofer Hart je vruć, vruć, vruć dasa - mazno reče Melani mameći je.

- Ispričaćeš mi ti sve o njemu kasnije.
- Poslednja prilika. Prvi put, drugi...
- Ne, Melina.
- Prodato.

Gundajući što joj je sestra tako uštogljenjena, Melina zatraži račun i plati ga u celosti.

Na ulici ispred pomodnog restorana zastaše da sačekaju da im momci s parkirališta dovezu automobile. Jedan od njih toliko se zapiljio u njih dve da umalo ne udari u automobil ispred sebe.

Dok su se pozdravljale, Melina pokuša još jednom. - Zažalićeš što propuštaš ovu priliku.

- Hvala ti. Kao da sam bila.
- Džilijen, pa on je nacionalni heroj! Provešćeš celo veče s njim. Ovo bi mogao da bude najveći poklon koji sam ti dala još otkako sam ti objasnila šta je „čudesno prsluče“.

- Poštujem tvoje dobre namere.
- O, shvatam šta je posredi. Još se duriš.
- Durim?
- Zato što nisam mogla da ti uglavim sastanak s Kevinom Kostnerom prošlog meseca. Džilijen, pa rekla sam ti hiljadu puta da je imao veoma zgusnut raspored kretanja! Nije bilo šanse da ti to sredim.

Džilijen se nasmeja, pa se naže i poljubi sestru u obraz. - Ne durim se. Volim te, seko. -1 ja tebe.

- Zabavi se lepo s tim astronautom.

Melani namignu mangupski. - Možeš da se kladiš da ću pokušati.

17

- Očekujem pojedinosti - dobaci Džilijen preko ramena dok je ulazila u automobil. - Bez cenzure.

- Obećavam. Pozvaću te čim se vratim kući.

Jak vetar duvao je povrh samog tla pustinje, dizao pesak i njime ribao lice planine pre no što bi ga rasuo među kržljivo raslinje. Na planinskom vrhu, gde je vazduh redi i hladniji, isti vetar je iz lišća jasika izvlačio zvuke slične onim koje proizvode kastanjete.

Skupina zgrada, smeštena usred jasikovog gaja, bila je tako uklopljena u okruženje da je ostajala gotovo nevidljiva automobilistima s autoputa koji je dole vijugao pustinjom kilometrima

udaljen. Zgrade su bile izgrađene od granita koji je posebno biran i uvezen iz Škotske. Po sivoj osnovi bile su izvučene šare u nijansama smeđe i oker boje, koje su zgrade sasvim stapale s okolnim pejzažom.

Natkrivena terasa na trećem spratu središnje zgrade služila je kao kapela pod otvorenim nebom onome koji se tu trenutno molio. Pod kolenima je imao kestenjast baršunast jastuk, bogato ukrašen vezom. Zlatna i srebrna metalna vlakna veza svetlucala su na suncu čiji su se zraci probijali kroz drveće.

Jastuk mu je poklonio jedan obožavalac. Jastuk su, kako priča kaže, do-neli emigranti iz Rusije početkom veka. Kao porodično nasleđstvo, jastuk nije imao cenu i poklonodavka je, odvajajući se od njega, učinila vrhunsku žrtvu, ogromno priznanje onome kome ga je dala.

Glava mu bese pognuta. Njegova gusta plava kosa činila se gotovo bela, svilenkasta, anđeoska. Oči mu behu zatvorene. Usne su mu se pomicale u nemom izgovaranju molitve. Šake mu behu sklopljene pod bradom. Delo-vao je kao oličenje pobožnosti. Bogom-dodirnut. Bogom-blagosloven. Od Boga poslat.

Ali sve to nije bio.

Kroz staklena vrata koja su terasu odvajala od prostrane odaje u unutrašnjosti zgrade izađe čovek u svečanom tamnom odelu. Bez reci priđe čoveku koji se molio i ispred njega stavi list papira tako što jedan njegov kraj zavuče pod jastuk da ga vetar ne bi oduvao. Onda se povuče isto onako nečujno kako je i došao.

18

|

Čovek koji se molio prekide reci koje je upućivao nebu i dohvati papir. Prvo što vide behu u hartiju utisnuti datum i sat. Datum današnji, vreme: pre manje od sata.

Dok je čitao otkucanu poruku, lagani osmeh širio se preko njegovog zgodnog lica. Negovane šake dugih prstiju stisnuše mu onda papir uz prsa kao najveću dragocenost. Oči mu se opet sklopiše. Lice okrete prema suncu.

Ipak, ovoga puta ne pomenu ime Božje. Umesto toga, ime koje šanu s obožavanjem bese: - Džilijen Lojd.

19

GLAVA 2.

Pukovnik Kristofer Hart dobro se potrudi da niko ne primeti kad on pogleda na sat. Ali očevidno to ne učini dovoljno vesto. Džordž Ebot, jedan od ljudi koji su sedeli preko puta njega, naže se napred. - Želite li još kafe? Ili možda nešto žešće ovaj put?

Kristofer... ili Cif, nadimak koji su mu nadenuli njegovi iz NASA-e... uz osmeh odrečno zavrte glavom. - Ne, hvala vam. Čeka me još konferencija za štampu pre večerašnjeg banketa, pa treba da sačuvam treznu glavu.

- Nećemo još dugo da vas zadržavamo.

Ovo je izgovorio Dekster Longtri, čovek koji je malo govorio i koji je sve što je trebalo da se kaže prepuštao svom partneru. Longtrijev glas bio je ugladen, ali mu je osmeh delovao izveštačeno na licu potamnelom od sunca. Samo su mu usne sudelovale u osmehu, ali su i one delovale neprirodno razvučeno.

Otkako je sastanak počeo, još pre više od jednog sata, Longtri nije mrdnuo osim da promeša zaslađivač u kafi i da posle povremeno prinosi por-celansku šoljicu usnama. Njegova gruba, tamna ruka delovala je kao da lakim stiskom može da smrvi i šoljicu i tacnu. Kad nije pio kafu, obe ruke je držao čvrsto oslonjene na butine.

Ebot se, s druge strane, neprekidno vrpeljio. Bese izvukao slamčicu iz ledenog čaja koji je pio i uvijao ju je i preoblikovao toliko puta da ju je na kraju i u čvor uvezao. Igrao se šibicom u čistoj i praznoj pepeljari. Neprestano se meškoljio na stolici, kao da traži najpogodniji položaj za bolne šu-ljeve. I, za razliku od Longtrija, sav je bio u osmesima.

Longtri bese jeza. Ebot milina. Cif nije mogao da se odluči kome od njih dvojice manje veruje.

1 Cif (engl. chief) - poglavica; zadržano bez prevoda da bi se izbegle zabune, prim.

prev.

21

U želji da završi sastanak, reče: - Zahvaljujem vam se na vašoj zainteresovanosti, gospodo. Ostavljate me s mnogo stvari o kojima treba da razmišljam.

Ebot nervozno pročisti grlo. - Ono čemu smo se mi nadali, pukovniče, bio je nekakav odgovor s vaše strane.

- Danas? - uzviknu Cif. - Zar ste već danas očekivali odgovor od mene?

- Ništa sasvim određeno, razume se - požuri Ebot da objasni. - Samo nagoveštaj bar o tome kakva bi vaša odluka konačno mogla da bude.

- To je nerealno - reče Cif i pogleda Dekstera Longtrija, čije je lice i dalje bilo bezizražajno. - Moje povlačenje iz NASA-e neće biti zvanično bar još nekoliko meseci, a šta ću onda da radim, do daljeg će ostati misterija i za mene samog.

Prisili se da se nasmeje. - Nisam čak siguran ni gde ću živeti.

- Pa, prirodno je što bismo mi voleli da se preselite u vašu rodnu državu, Novi Meksiko - reče Ebot glasom koji je bio previše bučan za koktel salu u kojoj su se nalazili. - Odrasli ste u Novom Meksiku. Mi vas i dalje smatramo svojim.

- Hvala vam - reče Cif suvo.

Njegova sećanja na detinjstvo nisu bila baš najveselija.

- Naša centrala biće smeštena u Santa Feu. Bilo bi zgodno ako biste se vi naselili negde u blizini.

- Zgodno, ali ne i neophodno - reče Longtri.

- Ne, razume se da ne - požuri da se složi Ebot, očevidno potrčko koji za sve mora da pita Longtrija. - Ono što bi Dekster želeo da kaže, pukovniče, jeste da ćete uz ovaj posao imati i veliku slobodu da se bavite i drugim stvarima. Mogli biste da se posvetite i onome što vas lično zanima... sve dok se to ne suprotstavlja našim interesima, razume se. To je situacija u kojoj svi možemo samo da dobijemo. Eto, to je jednostavno tako.

Zvučao je kao isluženi prodavač automobila koji pokušava da proda loše vozilo, a njegov zubati osmeh delovao je isto tako lažno.

- Bojim se da to nije tako jednostavno, gospodine Ebot.

Longtri se opet oglasi, a njegov glas podseti Čifa na kretanje zmije kroz vodu. - Pukovniče Hart, osećam da imate neke nedoumice.

- Bez uvrede, razume se - zakikota se Ebot.

Ali, bio je i jedini koji se nasmejao. Čifove oči bile su usmerene na Dekstera Longtrija, a nijedan od njih dvojice se ne osmehnu.

- Da, imam neke nedoumice.

- U vezi s organizacijom?

Cif ne požuri da odgovori. Nije želeo da ih uvredi, iako je poglavica Dekster Longtri delovao zastrašujuće. On je bio Apač iz plemena Džikari-la i kosu imao upletenu u dve debele pletenice koje su mu, crne i sjajne kao svila, preko revera sakoa visile sve do pojasa. Da nije povremeno žmirkao, za njega bi se mirno moglo reći da je bronzana statua iz nekog muzeja s jugozapada. S druge strane, Cif je služio pod vojnim zapovednicima od kojih bi se poglavičine pletenice verovatno ukovrdžale.

Cif odgovori: - U vezi s projektom NAA, koji ste predložili, nemani nekih posebnih nedoumica.

NAA, „Zastupanje domorodačkih Amerikanaca“, bilo je ime grupe koju su želeli da osnuju. Na osnovu zvanične ponude koju su Čifu poslali da je prouči pre ovog sastanka, usluge NAA stajale bi na raspolaganju svakom plemenu ili rezervatu kojem je potrebna pomoć u ostvarenju prava na zadovoljenje potreba. Te usluge bi obuhvatale baš sve, počev od pravnog zastupanja, preko pribavljanja finansijskih sredstava, pa sve do lobiranja za ili protiv kongresnih zakona koji bi direktno mogli da utiču na domorodačke Amerikance.

Pravnici i drugi profesionalci od kojih su već dobili pristanak složili su se da rade bez plata i da se u projekat uključuju po potrebi. NAA je Čifu nudila godišnju nadoknadu da bude njihov čelni čovek i da ih predstavlja pred medijima i u Vašingtonu.

Ako se i zanemare razmišljanja o budžetu, Čifova prva reakcija bila je da kaže „ne“, i to ne obično, već: „Do đavola, ne!“

Ostajući uzdržan koliko je to bilo moguće, reče: - Čuo sam, a i čitao o stvarima koje mi se čine veoma neumesne.

- Kao na primer?

- Kao na primer to da se nekolicina američkih domorodaca bogati od prodaje prava na iskorišćavanje rudnog blaga i od zarade od kockarnica i drugih profitabilnih centara u rezervatima, dok mnogi nastavljaju da žive daleko ispod državne granice siromaštva. Bogatstvo nije ravnomerno raspoređeno. Ponekad se ne raspoređuje uopšte. To mi smeta. Veoma.

Ebot se uhvati za to. - To je razlog više da nam se pridružite. Možete da doprinesete da se to promeni. A to je i naš cilj, takode.

Cif se okrete ka hiperaktivnom čoveku. - Zar već ne postoje druge organizacije koje pružaju slične usluge?

- Da, i dobre su. Ali mi se nadamo da ćemo biti bolji. Najbolji. Vi ćete doprineti da se izdvojimo od ostalih.

- Zašto ja?

23

-Vi ste nacionalni heroj, prvi američki domorodac koji je postao astronaut. Vi ste hodali u svemiru!

- Što me ne kvalifikuje za zastupnika bilo čijih interesa.

- Naprotiv, pukovniče Hart. Kad vi govorite, ljudi slušaju. Posebno dame - usudi se da na kraju doda Ebot, uz neprijatan osmeh.

Hart ga odmeri, pa zbunjeno zavrte glavom. - Zar ste vi spremni da me angažujete iako ne znate šta bih mogao da kažem na prvom skupu? Zar vam nije palo na pamet da bih možda mogao da imam neke posebne političke sklonosti? Niste me čak pitali ni imam li i koja je moja lična filozofija.

-Ali...

Longtri preseče Ebotov odgovor običnim dizanjem ruke. Ebot smešta zamuknu. - Pusti gospodina Harta da kaže ono što mu je na umu, Džordže.

- Hvala vam.

Dalja rasprava bila bi sasvim izlišna, jer već bese doneo odluku. Nije smetalo da je i sad čuju. - Pre no što bih se priključio bilo kojoj samopro-klamovanoj javnoj uslužnoj grupi ili organizaciji, morao bih prvo da budem ubeđen da ono što rade ne rade iz ličnog koristoljublja. Drugo, morao bih da budem ubeđen da se grupa za mene interesuje kao za čoveka. A ne za mene kao Indijanca.

Nasta duga tišina.

Prekide je na kraju Longtri. - Odričete li se vi to vašeg porekla?

- Ne bih to mogao čak ni kad bih hteo. Moj nadimak potiče odatle. Ali svoju indijansku krv nikad nisam unovčavao, isto tako. Položaj zasnovan na mom poreklu, a ne na mojim kvalifikacijama, nikad ne bih prihvatio.

Ebot se opet nervozno nasmeja. - Za nas je od ogromnog značaja to što ste vi direktan potomak Kvane Parkera.

- Koji je bio polubelac.

Ebot nije znao šta da mu odgovori na to. Posle još jedne neugodne tišine, Longtri verovatno uvide da bi bilo korisnije da se na vreme

povuče. Poglavica se diže na noge i Cif smesta uoči koliko je nizak. Poglavičino držanje činilo je da deluje viši no što je zaista bio.

On reče: - Pukovniku Hartu smo pružili dovoljno materijala za razmišljanje za jedno po podne, Džordže. Njemu večeras pri tom predstoji i jedan važan banket.

24~~

Cif takođe ustade. Ebot je izgledao zbunjen, kao čovek koji je svestan da je u poslednjem trenutku došlo do promene programa iako ga prethodno o tome niko nije obavestio. Konačno se i on diže sa stolice.

-Veoma cenim vašu ponudu, a time i vaše poverenje u mene - reče Cif kad pruži ruku Longtriju. - Ali još nisam spreman da se posvećujem bilo čemu.

- Onda je naš posao da vas ubedimo da se na to odlučite.

On Čifovu ruku steže jednom, jako i kratko, i pusti je. - Da li biste pristali da se sretnemo sutra pre podne i nastavimo našu diskusiju?

- Planirao sam da se vratim u Hjuston rano ujutru. -1 mi rano ustajemo. Recite vreme i mesto.

U stvari, više nisu imali o čemu da razgovaraju. Cif je znao kako će glasiti njegov odgovor i pre ovog sastanka. Pristao je da se nađu iz čiste učti-vosti. Njihova ubeđivanja nisu uticala na njegovu odluku. Longtri je izgledao kao bogat čovek, a ne kao Indijanac koji jedva sastavlja kraj s krajem u rezervatu, ne kao neko spreman da pokrene i nebo i zemlju da bi ispravio sve nepravde nanete indijanskom narodu. Ali mu prepredeni kopilan nije ostavljao mogućnost da na fin način izbegne sastanak tokom sutrašnjeg doručka.

- Tačno u devet - reče Cif s vojničkom odsečnošću. - Razgovaraćemo uz doručak ovde u „Promenadi“. Važi?

- Videćemo vas onda - odgovori Apač.

Ebot brzo stisnu Čifovu ruku i stade da trčkara za Longtrijem, koji je izlazio iz salona.

Gosti za susednim stolovima ispratiše ga pogledima. Dekster Longtri imao je prepoznatljivu figuru, ali se nekako nije uklapao u svet koji je zalazio u elegantan salon „Gospodske kuće“, pogotovo zbog kožnih štitnika za noge ukrašenih perlama, koje je nosio preko pantalona.

- Je li on neki glumac, ili nešto slično?

Cif se okrete kelnerici koja je prišla i stala do njega i sad postavila to pitanje. - Ne, on je original.

- Zaista? Auf - učini ona i Indijanca isprati pogledom sve dok on ne napusti salon, a onda uz osmeh reče Čifu: - Mogu li još nečim da vas poslužim, gospodine Hart?

- Ne u ovom času, hvala vam.

- Onda se nadam da ćete nas posetiti još jednom pre no što otputujete.

- Možda ću svratiti na piće pre spavanja.

- Čekaću vas.

25

Bese svikao na očijukanje. Primaio je poštom bestidne predloge, ponekad i uz priključene pornografske fotografije. Dobijao je brojeve hotelskih soba nažvrljane na salvetama u barovima širom zemlje. A jednom mu je, za vreme svečane večere u Beloj kuci, neka žena ugurala u šaku svoje gaćice dok su se rukovali.

Pažnju koju su mu žene poklanjale primaio je manje-više kao nešto za-garantovano. Ali ova mlada žena bila je veoma privlačna. Bese ovladala onim zanosnim osmehom dalaske devojke, koji je imao odlike i stidljivosti južnjačke lepotice i ogrubelosti kaubojke. Cif oseti da ga to osvaja.

Ali, prokletstvo, bila je previše mlada! Ili on možda stari. Dok je bio mladi, smeliji, prihvatio bi njen osmeh kao neuvijen poziv, što on i jeste bio.

No, sad više nije bio mlad i nešto od one njegove negdašnje divljine bese ukroćeno. U svakom slučaju, dade mladoj ženi bogat bakšiš, a onda se bez oklevanja vrati u svoju sobu na tuširanje i presvlačenje.

Hotelsko osoblje ispunilo je obećanje i njegov smoking bese besprekor-no ispeglan. Crne kaubojske čizme koje je nameravao da obuče bile su uglancane do presijavanja.

Ispi jedan burbon dok se oblačio i onda smesta dobro istrlja zube pastom jakog mirisa. Indijancu na svečanom banketu ne bi smela da se oseti vatrena voda u dahu, zar ne?

Podrugnu se malo sam sebi zbog tih obzira. O tome više, razume se, ne bi trebalo da vodi računa. Za trenutno stanje bio je odgovoran sastanak s Longtrijem i Ebotom.

Jer, kome je i šta još morao da dokazuje? Zašto je i dalje osećao potrebu da se dokazuje ili da se pravda? Nije imao za šta da se izvinjava. Bio je izvrstan u svemu čega se prihvatao. U grupnim sportovima. U vazduho-plovnoj školi. U mlaznim lovcima. U ratu. U svemirskom programu.

Završio je on sve to, uprkos poreklu. Odrastao je u rezervatu. Pa šta? Niko mu nije činio nikakve usluge ili ustupke. Nisu ga mazili zbog toga. I pored toga, shvatao je kakav je dragulj svemirskog programa kad su u pitanju odnosi s javnošću. Razložno je znao da NASA ne bi poverila tri sati misije i njihove posade u ruke nekome ko nije kvalifikovan da time rukovodi.

Ali se njegova druga polovina, ona indijanska, uvek pitala nisu li poluge sistema u njegovom slučaju bile posebno podmazivane da bi mu se olakšao završetak studija, ulazak među pilote vazduhoplovstva SAD, i NASA. Hajde da pomognemo ovom indijanskom klinču. Biće to sjajno za Pi-Ar.

26

Verovatno niko iz njegovog okruženja to nikad nije rekao ili čak pomislio. Ali grozio se i od same ideje da bi neko tako nešto mogao da pomisli. Svojim poreklom se, baš kao što je rekao Longtriju i Ebotu, nije služio ni kao poštapalom, ni kao pomagalom.

A ako je neko smatrao da je to odricanje od porekla, onda je to bio problem toga i takvoga, i baš šteta.

Utrlja na lice malo kolonjske vode i prste provuče kroz crnu kosu. Imao je kosu Komanča i jagodice Komanča. Majka mu je bila petnaest šesnaestina Komančo. Da nije bilo čukundede, mogao je da izgleda i više kao američki domorodac no što je to bio slučaj.

Međutim, kako se slučajilo, vitki jahač s ranca u Oklahomi zaljubio se u čukunbaku nedugo iza proglašenja indijanskih teritorija u državu. Od njega je Kristofer Hart nasledio visinu i čvrstu gradu, ali i oči, za koje je njegova prva ljubavnica rekla da su „polnjumenski plave“. Na nesreću, imao je i nešto očeve krvi.

Ozlojeđen takvim tokom misli, proverio sat te onda uze da pogleda ime kontakta s kojim je trebalo da se nađe.

U stvari, više bi voleo da je sam mogao da se odveze do hotela „Adolf“, jer je bio siguran da bi lako mogao da ga nađe. Ali je grupacija koja mu je dodeljivala nagradu insistirala da ima pratioca.

- Ona je više od šofera - rečeno mu je. - Radi za medije i poznaje sve lokalne reportere. Biće vam drago što imate Melinu Lojd da vas predstavi medijima. Inače bi vas reporterska rulja naprosto progutala.

Kad je izašao ispred hotela, priđe mu i obrati mu se jedna žena. - Pukovnik Hart?

Na sebi je imala jednostavnu, ali elegantno skrojenu crnu svečanu haljinu skupocenog izgleda. Kosa joj bese tamna gotovo koliko i njegova, i na njoj su se presijavali sunčevi zraci. Padala joj je pravo na ramena. Bez šna-la i ukosnica. I imala je naočare za sunce.

- Vi mora da ste gospođica Lojd. Ona mu pruži ruku. - Melina.

- Zovite me Cif.

Osmehnuše se jedno drugom dok su se rukovali. Ona upita: - Kakva vam je soba? Zadovoljni ste, nadam se.

- Savršena, i to uz korpu s voćem i flašu šampanjca. Osoblje se prema meni ophodilo kao da sam kralj.

- E, po tome su čuveni.

27

Ona klimnu glavom prema poslednjem modelu „leksusa“ parkiranom na samom kraju prostora koji je pokrivala hotelska nadstrešnica. Vrtar je tamo za Čifa već otvarao vrata sa suvozačeve strane. Melina Lojd mladiću dade bogat bakšiš.

- Pazite kako vozite, gospođice Lojd - doviknu mladić za njima dok su odlazili.

- Vi ovde mora da ste stalni posetilac - primeti Cif. Ona se nasmeja.

- Ja ne. Samo nekolicina mojih klijenata odseda ovde... oni zaista slavni i čuveni - reče mu i odmeri ga postrance. - Kad želim da se osećam raskošno, svratim ovamo na ručak. Ovo je pravo mesto za posmatranje i proučavanje ljudi, a sem toga, kuvari spremaju čarobnu tortilja čorbu.

- Zapamtiću to, radi dalje upotrebe.

- Podesite vazdušno hlađenje prema sebi.

Zavesa tamne kose prekri joj ramena kad okrenu glavu da proveri može li da se uključi u saobraćaj pre no što se izvuče s parkirališta. Do njega stiže lak miris parfema.

- Nema potrebe, sasvim mi je prijatno.

- Kad ste stigli u Dalas?

- Oko dva sata po podne.
- Dobro je. Imali ste vremena da se prilagodite.
- Išao sam na bazen da se okupam.
- Zar vam nije bilo hladno?
- Meni nije. Preplivao sam bazen nekoliko puta. Sunčao se i nabacivao boju.

Ona se zaustavi pred crvenim svetlom na semaforu. - Nabacivali boju? Je li to neka indijanska šala za one koji nisu Indijanci?

On se nasmeja, zadovoljan što je shvatila i još zadovoljniji što joj nije smetalo da to prokomentariše. - Upravo tako.

Ona mu uzvratu osmeh, i on zažali što neće da skine naočare kako bi konačno mogao da vidi slažu li joj se oči sa ostatkom lica. Posebno sa usnama. Njena usta navodila su ga na greh.

Kad podiže nogu s kočnice da je premesti na papučicu gasa, kraj njene haljine pomeri se naviše, koji centimetar iznad kolena. Tkanina načini sek-si zvuk preko njenih ultratankih čarapa. Fin zvuk. Koleno još lepše.

- Šta biste voleli?

Oči mu s njenih butina poskočiše do lica. - Izvinite?

- Imam flaširanu vodu i bezalkoholna pića u frižideru iza mog sedišta.

28

- O. Uh, ništa, hvala vam.

- Rečeno mi je da vas pripremim za veliki skup večeras. Poznato vam je da će se pre toga održati konferencija za štampu.

- U predvorju na drugom spratu.

. Ona potvrdno klimnu glavom. - Ograničena je samo na one koji imaju specijalne propusnice. Imajte na umu da večera zvanično počinje u sedam i trideset, ali konferencija za štampu ne mora dotad da traje. Vi treba da mi date znak kad god budete pomislili da je vreme da se stane, bilo da je to posle pet ili pedeset pitanja. Na vaš znak, ja ću vas izviniti i povesti prema dvorani za banket. Na taj način samo ja ispadam rđav dasa.

- Ne verujem da bi to iko mogao da pomisli.

- Da sam ja rđav dasa?

- Da ste vi bilo kakav dasa.

Nije bila budala; znala je šta je flert. Odmeri ga još jednom iza naoča-ra, postrance, - Hvala vam.

- Džilijen?

- Zdravo, Džeme.

- Mila, maločas sam proverio poruke koje sam dobio i ushićen sam. Zaista si ostvarila svoju nameru.

- Upravo pre ručka. -I?

- Znaću rezultat za nedelju dana.

- Kad si čvrsto resila da to učiniš?

- Juče. Imala sam nekoliko napada zimogrožljivosti i sve vreme osećaj da su mi se leptirići razlepršali po stomaku, ali sam ipak otišla i to obavila.

- Zašto me nisi zvala? Išao bih s tobom. Voleo bih da sam bio tamo.

- Žao mi je, Džeme. Zaista sam želela da budem sama. Nisam te ranije pozvala jer sam bila sa sestrom na ručku. I zadržale smo se malo duže. Jedva sam stigla na poslovni sastanak danas po podne i uspela da ti ostavim poruku na telefonskoj sekretarici.

- Jesi li rekla Melini?

Ali pre no što stiže da mu odgovori, on nastavi: - Razume se da si rekla Melini. Šta ona misli o tome?

- Uzbuđena je zato što sam ja uzbuđena.

29

-1 ja sam uzbuđen, takođe.

- Drago mi je. I milo što podržavaš moju odluku.

- Imam nešto za tebe. Iznenađenje. Imao sam to već neko vreme, ali sam čekao da ti doneseš odluku. Voleo bih da ti to donesem.

Mogla je da oseti osmeh u njegovom glasu i bila sigurna da jedva čeka da dođe do nje i pokaže joj to iznenađenje. Ali nije želela društvo. Pokušavajući da ga blago odbije, reče: - Džeme, znam da smo planirali da se vidimo večeras, ali da li će ti smetati da to odložimo?

- Je sve u redu? Je ti dobro?

- Osećam se fino. Samo sam veoma umorna. Bilo je to... krajnje emotivno iskustvo. Daleko veće no što sam očekivala. Nisam shvatala, dok se sve nije okončalo, da silina osećanja kod toga može da bude tako jaka.

- U kom smislu? Jesi li se uzбудila? Zaplakala?

- Ništa tako upadljivo. Teško mi je da to objasnim.
- Mene si ubedila da je sve sterilna, klinička procedura. -1 bila je.
- Onda ne shvatam kako to može da bude tako emotivno... Kako ono reče?

Iskustvo?

Džem je imao manu da sve voli previše da analizira. Večeras posebno nije bila raspoložena za njegove analize. Trudeći se da u glasu prikrije mrzovolju, reče mu: - Potrebno mi je samo da budem malo sama. Da razmislim o svemu. Može li sve da ostane na tome?

- Razume se, možemo sve da ostavimo na tome.

Po glasu je mogla da oseti da je uvređen. - Mislio sam da bi u ovim okolnostima večeras volela da uz tebe bude neko ko te voli i podržava. Očevidno je da nisam bio u pravu.

Smesta zažali što ga je isključila. Lepo je mogla da pristane na liniju manjeg otpora i dozvoli mu da dođe večeras do nje i donese joj poklon. Bilo bi daleko manje stresno.

Ali pre no što stiže da stvar popravi i kaže mu da ipak dođe, on joj od-sečno reče: - Pozvaću te kasnije, Džilijen.

I spusti slušalicu.

30

GLAVA 3.

- Gospođice Lojd, automobil sam vam ostavio tamo preko, da ne biste morali da čekate u redu.

Istoga časa kad su Cif i Melina posle banketa izašli iz hotela, hotelski momak je izbasao niotkuda i pokazao gde stoji „leksus“. Motor je već radio, i Cif s olakšanjem primeti da je uključen i uređaj za klimatizaciju. Zva-nično, bila je jesen, ali je kalendar bio u neskladu s termostatom u njegovom telu. Kuvao se u smokingu koji je imao na sebi.

Banket je dugo trajao. Svaki predviđeni govornik koristio je govornicu duže nego što je bilo planirano. U vreme kad je Cif trebalo da im se svima zahvali na ukazanoj časti, čak mu je i samom bilo dosadno.

Dok su koračali prema automobilu, hotelski momak upita: - Kako je tamo gore, u svemiru, pukovniče Hart?

Mladiću dade svoj standardni, slatkorečiv odgovor: - Vanzemaljski.

- Mora da je bilo fantastično. -1 jeste.

Cif i sa svoje strane dodade pet dolara na ono što je Melina momku već dala.

- Hvala vam - reče mladić. - Čuvajte se.

Dok su vezivali pojaseve, Melina mu čestita na govoru koji je održao. -Bili ste izvrsni. Kad jednom budete napustili svemirski program, mogli biste slavu da steknete javnim nastupima.

- Mnogi bivši astronauti se time i bave.

- Imate li bilo kakve namere u tom pravcu?

- Procenjujem više mogućnosti.

- Volela bih da čujem koje su.

Cif raskopča dugme sakoa. - Možemo li da pričamo o nečem drugom? Ona, sva užasnuta, uzviknu: - O, izvinite, nisam mislila da budem indiskretna.

31

- Nije to, ja samo...

- O, mi uopšte ne moramo da razgovaramo. Slobodno naslonite glavu na naslon, zatvorite oči i odmarajte se. Trebalo je da shvatim da vam više nije do razgovora. Razgovor je posle cele ove večeri verovatno poslednja stvar do koje vam je stalo.

- Melina.

Cif pruži ruku i dotače je po ramenu da zaustavi bujicu izvinjenja. - Nisam umoran. U stvari, uživao bih u razgovoru. Samo da ne razgovaramo o meni, važi? Umoran sam od priče o sebi. Možemo li da promenimo temu?

- Razume se. I o čemu bismo sad?

- O seksu?

- U redu - reče ona smesta, sasvim spokojno. - Želite li moje mišljenje na tu temu?

- Molim vas.

- Pa, za početak, mislim da bi svako to jednom trebalo da proba. Osmehnu joj se. - Domišljati ste.

-Već mi je rečeno da sam takva. Ponekad i više no što treba.

- Hoće li vam smetati ako skinem sako?

- Ni najmanje.

Cif se nekako iskobelja iz sakoa i baci ga na zadnje sedište, a onda raz-veza kravatu i otkopča gornje dugme na košulji. - Ah! Sad mi je već mnogo lakše.

- Da li biste voleli nešto da popijete?
- Imate li burbon?
- Mislila sam pre na koka-kolu ili mineralnu vodu.
- Ne bi smetalo malo i jednog i drugog.
- U burbonu - rekoše onda u isti glas. I prasnuše u smeh.

Kad smeh zamre, on joj se ozbiljno zagleda pravo u oči. - Postoji li neko ko večeras čeka da se vi vratite kući?

Ona na pitanje ne odgovori odmah. Sačeka da se zaustavi na semaforu, a onda okrete glavu da ga pogleda. Njene oči bile su sive i najlepše od svega na njoj... učiniše mu se spektakularne.

- Zašto? - upita ona.

- Voleo bih da vas pozovem na piće. Postoji li neki razlog zbog kojeg ne bi trebalo to da učinim?

32

Ona odrečno zavrte glavom, te onda oči opet okrenu na put i automobil stavi u pogon.

- U redu, onda. Hoćete li da odemo negde na piće?

- Cife, nadam se da vam je jasno kakva je razlika između medijskog pratioca i onog drugog, daleko prizemnijeg tipa?

Uplašio bi se da je prekoračio granicu pristojnosti posle ovih njenih reci, da one nisu bile praćene njenim podrugljivim osmehom. Stavi ruku na srce. - Nisam imao nameru da dozvolim da se i nasluti da ste nešto drugo osim profesionalke.

A onda se trže. - O, bože, ni ovo nije ispalo kako treba.

- U pravu ste. Nije - reče ona i nasmeja se.

Opustivši se, on reče: - Objasnite mi onda malo bolje vaš posao.

Ona mu ga ukratko opisa, a onda nastavi da bi ga još malo pojasnila: -Većinu vremena provodim u automobilu i u vožnji s jednog kraja grada na drugi i brinem se da klijent baš na sve sastanke i susrete s predstavnicima medija stigne na vreme, opušten i raspoložen. Pokušavam da zaštitim klijenta od mogućeg haosa koji može da nastane u bilo kom trenutku njegovog boravka ovde.

- Koje vrste haosa, na primer?

- Od zastoja u saobraćaju. Otkazivanja sastanka u poslednjem trenutku. Dodavanja novih obaveza u poslednjem trenutku. Bolesti. Otprilike svega što bi moglo da se desi da mu pokvari boravak ovde.

Raspored često može da bude tako zgusnut da nemam vremena za predah. Zato i nosim sve ove stvari sa sobom - reče ona i glavom pokaza prema frižideru na zadnjem sedištu. - Imam čak i kutiju za prvu pomoć, krojačka pomagala i „rukobris“.

- „Rukobris“?

- Jednom sam pratila jednu filmsku zvezdu koja je imala fobiju od rukovanja na javnim mestima. Prala je ruke posle svakog dodira.

- Ko je u pitanju?

Ona iskrivi glavu i pogleda ga iskosa. - Da li biste vi voleli da vaše tajne odajem drugim klijentima?

- Ja nemam šta da krijem - odgovori on, ali te reci opovrgnu obešnjački osmeh kojim ih isprati.

- Eto, vidite. U svakom slučaju, „rukobris“ sasvim zgodno dođe i za brisanje prašine sa ekrana televizora.

- Ma nemojte? Vidi, molim te. Naučiš ponešto svakoga dana.

33

- Učila sam na improvizacijama. Moj posao je i to da moj klijent dobije sve što mu pripada na osnovu onoga što je, i da dobije... zasluživao to ili ne... najbolji prijem i uslugu na svakom koraku.

- To mogu i ja da potvrdim.

Ona mu se osmehnu. - Večeras sam onda dobila zlatnu medalju. Trebalo je da se osećate oslobođeni svih obaveza osim da održite govor.

Voleo je da je sluša kako priča, pa nastavi da je ispituje i doznade da joj se posao ne sastoji uvek samo od vožnje po gradu i organizovanja konferencija za štampu.

- Recimo da klijent želi društvo... ja mu to omogućavam. Umem veoma dobro da slušam. Vodim ga gde god poželi. U restorane, zabavne parkove, na koncerte i u bioskop. Jedan stalni klijent, koji svakog proleća ima novu knjigu i dolazi na književne večeri, voli da igra bilijar. To ga opušta i bistri mu mozak. Igramo svaki put kad dođe u grad.

-1 vi ga puštate da pobeđuje?

- Đavola ga puštam!

Cif se nasmeja. - Ne smeta vam da se upuštate i u te male dodatne aktivnosti koje ne spadaju u vaš posao, zar ne?

- Te male dodatne aktivnosti, kako ste ih vi nazvali, svake godine mi ponovo dovode iste klijente, a s njima i nove. Lepa reč se brzo širi, posebno među autorima koji često putuju. Razume se, i mi pratioci razmenjujemo iskustva o slavnim ličnostima. Ko je fin, ko je nastran, ko je užasan.

- A gde je granica tim dodatnim aktivnostima? Ima li je?

- Striptiz i topics barovi su no-no. Ne snabdevam klijente prostitutkama, muškim ili ženskim. Ako je to ono što žele, onda moraju sami da se snađu. Sve što ima veze sa zabranjenim supstancama ne dolazi u obzir, razume se. L.

Ona ga pogleda. - Recimo to ovako: jednom sam pratila glumca kome su proradila osećanja na povratku u njegov hotel. Zaustavila sam automobil, izbacila ga napolje i pustila ga da se dalje snalazi sam.

- Posledice?

- A kome je mogao da se žali? Menadžer mu je njegova žena. Ona me je angažovala. Osim toga, njegov monstruočan ego nikad mu ne bi dozvolio da nekome prizna da je odbijen.

Cif se nasmeja zajedno s njom. - Dajte mi bar nagoveštaj ko bi to mogao da bude.

Ona zavrte glavom.

- Hmm. Ne mogu da zamerim momku što je pokušao.

34

- Ja jesam. Činim sve da izađem u susret klijentovim željama i potrebama. U razumnim okvirima.

- Eh, bestraga mu glava.

- Molim?

- Imao sam nameru da vas zamolim za nešto.

Kad ga ona pogleda, on brzo dodade: -1 samo se nadam da ćete to uvrstiti u razumne okvire.

* * *

- Džeme!

- Nemoj da se ljutiš što te prvo nisam nazvao - reče joj on brzo. - Morao sam da te vidim, Džilijen. Naročito stoga što nam se razgovor završio na onako kiseo način.

-1 ja sam bila nevesela zbog toga.

- Mogu li, onda, molim te, da uđem? Samo nakratko. Obećavam da neću ostati dugo.

Nije bila preterano oduševljena što ga vidi i bila joj je neugodna nenajavljena poseta. Imao je lošu naviku da dolazi bez najave, što je ona potajno smatrala nasiljem nad privatnošću. Ali mu se osmehivala slatko, umiljato, jer kućni prag nije bio zgodno mesto za raspravu o karakternim osobinama. Stade sa strane i pusti ga da uđe.

- Kao što vidiš, nisam očekivala posetu kavaljera.

- Izgledaš božanstveno. Više mi se sviđaš bez šminke.

- Onda moraš da posetiš očnog lekara.

On se nasmeja i privuče je sebi, pa je lako i nenametljivo poljubi u usta. Bio je dovoljno pametan da ne isprobava sreću ozbiljnim poljupcem. Kad se domaće, njegove oči zaustaviše se na peškiru koji je imala na glavi. - Sviđa mi se čak i turban.

- Oprala sam kosu.

Iako još nije bilo ni devet sati, već je bila u odeći za spavanje... kratke pamučne bokserice i odgovarajući gornji deo. Bese to udobna odeća, ali teško da bi se mogla smatrati pogodnom za prijeme. Dodatni udarac njenom egu bilo je i to što je Džem izgledao kao da je upravo iskoračio s korica nekog modnog časopisa.

Džem je uhvati za ruku, povede u dnevnu sobu i smesti je na sofou pored sebe. - Morao sam da dođem večeras, Džilijen. Nisam želeo da čekam

35

do sutra da bih ti dao poklon. To je moralo da bude danas. Baš na dan kad si obavila veštačko začće.

I on zavuče ruku u džep, te izvadi baršunastu kutiju za dragulje.

- Džeme! Kad si rekao „iznenađenje“, pomislila sam da je sigurno cve-će. Ili čokolada. Ali ovo? Zar ne bi bilo bolje da si sačekao da dobijem rezultate analize krvi, dok ne budemo sigurni da sam zaista u drugom stanju?

- Želeo sam da znaš da sam uz tebe sve do kraja. Zanela ti ovoga puta ili morala ceo postupak da ponoviš, ja želim da ovaj događaj proživim s tobom. Želim da budem uključen u bebin život od samog početka.

Ona pogleda kutiju i u jednom deliću sekunde srce joj zasta od straha da on na umu ima venčanje, ali kutija bese ovalna a ne četvrtasta, kao za prsten. Otvori je i sa olakšanjem ushićeno uzviknu.

- Sviđa li ti se?

- Predivna je, Džeme.

Zlatan lanac bese veoma tanak, ali dovoljno čvrst da može da nosi pri-vezak u obliku srca načinjenog od sitnih rubina. - Mislio sam da će ti se slagati uz ten.

- Divan je. Zaista.

Džem joj onda stavi lanče oko vrata i povede je do ogledala da se pogleda. Dok se ogledala, on je obgrli s leđa i promrmlja u uvo: - Želim te noćas, Džilijen. Molim te, pusti me da ostanem.

Kad mu ruka niz njen stomak kliznu među butine, ona se odmače i osmehnu mu se uz izvinjenje. - Žao mi je, Džeme.

- Šta je sad?

- Ne traži da ostaneš noćas da ne bih morala da te odbijem.

- Pa onda nemoj - reče on i ponovo pruži ruke da je zagrlji.

- Naprosto ne mogu noćas da budem s tobom i molim te da to poštuješ. Teško mi je da to objasnim.

- Mogu ja. Danas si bila s Melinom.

- Kakve veze Melina ima s ovim?

- To mi ti reci. Kad god se vidiš s njom, ja posle kao da postanem otrov.

- To nije istina.

- Pa, šta onda nije u redu?

- Ne mogu to da ti objasnim i nemoj da me teraš da pokušavam. Želim da budem sama i da razmišljam, i opet te molim da to poštuješ. Usrećio si me večeras, a sad te molim da odeš.

36

- U redu - reče on. - Rekao bih da su ovde u pitanju nekakvi hormonalni poremećaji i da ću ubuduće morati da se privikavam na njih. Je li tako?

- Čini mi se da ćeš morati - odgovori mu ona i osmehnu se. - Možemo sutra da se vidimo.

- Ručak?

- Pozovi me sutra ujutru. Videću da li sam slobodna. Ali sutra ćemo se u neko doba svakako videti.

Otprati ga onda do vrata i on je tamo opet lako poljubi u usta.

- Rubini su stvarno čarobni - reče mu ona dodirujući ih prstima.

- Ti si čarobna. Volim te. -1 ja tebe volim.

37

GLAVA 4.

- Tabs?2

Cif, sušta slika nevinosti, reče: - A šta ste vi mislili da ću da vam tražim, Melina?

Mogla je da vidi da se s teškom mukom obuzdava da se ne osmehne kvarno. - Nisam mislila da ćete poželeti takose.

- Lud sam za brzom hranom. Pored toga, umirem od gladi.

- Zar vam večera nije prijala?

- Nisam stigao da večeram od davanja svih onih autograma. Hoće li nam mnogo vremena oduzeti da se negde zaustavimo?

- Takosa ima na svakom ćošku.

- Ali, da li su prodavnice otvorene?

- Ne brinite. Još nema ni deset sati.

Nekoliko minuta kasnije, ona skrete s ulice na parking ispred restorana, kroz čije se ogromne izloge moglo videti da unutra nema mnogo gostiju. Izašli su iz automobila i, dok su išli prema vratima, ona primeti: - Čini mi se da smo malo svečano, a time i nepodesno obučeni za ovo mesto, i sigurno ćemo svima da bodemo oči.

- Zajedno smo jači.

I s tim recima on je obgrli rukom oko pasa i privuče je sebi, tako da su išli tesno priljubljeni bokovima. Gospode, pomisli ona, ovo je bajan osećaj! lako se nikad nije osećala sramežljivo u prisustvu muškaraca niti dozvoljavala da bude bilo čija igračka, Melina sad oseti da je sitna, krhka i veoma ženstvena. Od trenutka kad je izašao iz hotela, nije prestajala da se pita kako bi se osećala u njegovom zagrljaju. Delovao joj je veoma muževno.

2 takos - meksikanska kuhinja, tortilja (vrsta tanke palačinke od kukuruznog brašna) uvijena i punjena nadevom i obično zapečena; prim. prev.

39

Nastavljajući da se šali, on joj malo noseom protrlja kosu. - Čik nek se neko usudi da dirne nas dvoje.

Sad su već bili sasvim blizu vrata. Iznutra je prema vratima išao neki čovek. On stiže do vrata prvi i učtivo ih otvori da ih pusti da prođu. Cif je i dalje bio zaokupljen njenom kosom, pa se čoveku samo odsutno zahvali.

Bili su gotovo promakli pored njega, kad čovek iznenada zapanjeno izusti: - Gospođice Lojd? Džilijen Lojd?

Ona zasta i okrete se prema njemu.

Na sebi je imao vrećaste pantalone i nekakvu jadnu majicu, a na nogama gumene patike. Proredena kosa bese mu svetla i zamršena. Čovek prstom podiže naočare više na greben nosa. I reče: -1 mislio sam da ste to vi.

Cif odmeri stranca i, tipično mužjački, kao da mu je ugrožena teritorija, privuče je još bliže sebi.

Osmehujući se bespomoćno, ona promuca: - Žao mi je, ja...

Najednom postiden što nije prepoznat, čovek teško proguta pljuvačku tako da mu grkljan poskoči. - Dejl Gordon. Radim kod „Votersa“.

- O, da, razume se. Kako ste?

On odmeri nju, pa Čifa. Njegov pogled pade na Čifovu ruku oko njenog pojasa i osta tu ukočen nekoliko sekundi. A onda pogled ponovo podiže na njeno lice, uz izraz sličan zapanjenoj ucveljenosti.

Situacija je naglo postajala neugodna, a ona nije znala zašto. Prijateljski reče: - Izgleda da su večeras svi raspoloženi za takose.

- Molim? - učini Dejl Gordon, a delovao je kao da je zaboravio gde se nalazi.

I ona mu pokaza papirnatu kesu koju je držao u rukama. On zbunjeno spusti pogled na kesu, pa onda zamuca: - O, o, da. Želeo sam, ovaj, da nešto prezalogajim.

- E pa, prijatno. -1 vama, takođe.

Cif je neprimetno malo gurnu napred i njih dvoje odoše kroz restoran da zauzmu red iza ljudi koji su stajali pored tezge.

- Je li vam to prijatelj? - upita je on. -1 kako vas je ono nazvao?

- Očigledno me je zamenio sa sestrom, Džilijen. To nam se stalno dešava. U ovom slučaju bilo je lakše da se pretvaram da ga poznajem no da mu objašnjavam da nisam ona.

- Zar toliko ličite jedna na drugu?
- Mi smo identične bliznakinje.
- Šalite se?

40

- Ne. Ja sam identična bliznakinja.

On se malo odmače od nje da je bolje pogleda i ona oseti da je zahvata vrelna od tog proučavanja. Kad se njegove oči opet sretoše s njenim, on promrmlja: - Kako je moguće da postoje dve žene s tom istom nijansom sivih očiju?

Ona mu se osmehnu. - Treba li to da bude kompliment, ili mi se čini?

- O, da. I tek koliko da ne budem shvaćen pogrešno, gospođice Lojd, dozvolite mi da to pojasnim. Vi ste veoma privlačna žena.

- Hvala vam, pukovniče Hart.

- Teško mi je da poverujem .u ono što ste rekli... Džilijen? Ona klimnu glavom.

-1 da li je isto tako zgodna kao vi?

Zagledani posle toga jedno drugome u oči, jedva dođoše sebi kad ih pozdravi žena koja je primala porudžbine. - Dobro veče, narode. Šta biste že-leli da poručite večeras?

Cif pročisti grlo. - Za šta ste vi, Melina?

- Jesam li ja to pozvana na večeru?

- Podrazumeva se.

- Onda je svejedno šta ćete poručiti. Ja volim sve.

Dok je on naručivao jelo, ona se osvrnu da pogleda prema vratima. Dejl Gordon više nije bio tamo. Ali ju je ostavio s gadnim osećanjem... kao da je prošla kroz paučinu, ili kao da joj neko smradnim dahom duva u vrat.

I pored toga, kad Cif otključa vrata njegovog apartmana u „Gospodskoj kući“, bese već sasvim zaboravila na njega. - Drago mi je što ste ovo predložili, jer sam u međuvremenu shvatila da sam pregladnela.

Prođe pored njega i izu cipele, a onda upali sve stone lampe u dnevnoj sobi. Dok je on vadio jelo iz kesa i delio ga, ona im kod sobnog bara nasu piće u čaše. Bila je to njegova vrsta burbona.

Obedovali su za stočićem za kafu.

- Čovek bi rekao da mesec dana nisam jeo - reče Cif. - Ili da sam se tek vratio iz svemira.

- Je li svemirska kuhinja dobra?

- U redu je, ali... to... znate...

Ona najednom shvati da on pilji u njena usta i prst koji je njima sisala. Sva se zacrvene i spusti ruku prema krilu.

- Posekla sam se na papir - reče nabusito. - Kesa. Mislim... so... ili nešto je...

I

41

A onda presta da govori jer joj posta jasno da je ne sluša. Posmatrao je kako joj se usne pokreću, ali recima nije posvećivao pažnju, kao, uostalom, ni ona. Posmatrala je kako on posmatra njena usta i od toga u stomaku oseti prazninu i pored sve hrane koju je u njega bila strpala.

Njegove oči se konačno sretoše s njenim.

- O čemu smo ono razgovarali?

* * *

Na putu do svog automobila, Dejl Gordon baci kesu s jelom u kantu za đubre, jer bese i suviše uznemiren da bi mogao da jede.

Otvori vrata od kola i slomata se na sedište gotovo bez svesti. Spusti ruke na volan i znojavo čelo nasloni na njih, pa stade ubrzano da guta vazduh da spreči mučninu koja mu se dizala iz stomaka. Suze mu iskvasiše nadla-nice šaka.

Izbi mu hladan znoj. Noć je bila topla, ali ne toliko da izazove ovakvo obilno znojenje. Majica mu bese skroz vlažna od znoja u vreme kad Džili-jen Lojd i onaj visoki, zgodni muškarac izađoše iz restorana s kesama u kojima je bilo njihovo jelo. Časkali su i smejali se dok su ulazili u „leksus", koji je onda ona odvezla.

Dejl Gordon žurno okrenu ključ i upali motor svog automobila, pa izađe s parkinga i krenu za njima. Pratio ih je sve do hotela, gde je mogao da vidi, pošto su automobil ostavili hotelskom momku, kako ulaze kroz hotelska vrata.

Džilijen Lojd je ulazila u hotel s muškarcem. Čovekom koji ju je drpao na javnom mestu kao da je njegova svojina. Ona mu je dozvolila da joj to radi. Ne, izgledalo je da joj to godi.

Ovo sruši ceo svet Dejla Gordona.

* *

- Kakav je to osećaj? - upita Cif koji bese završio s jelom i sad se leđima naslanjao na sofu, a ruku s čašom u njoj oslanjao na koleno.

Ona je posmatrala tu ruku, nemaran način na koji su njegovi snažni prsti držali čašu. Jake ruke. Pribra se i upita: - Koji osećaj?

- To... kad imaš sestra... identičnu bliznakinju.

- Znete li onaj osećaj kad vas upitaju kako vam je bilo u svemiru?

42

- Nemoguće da se odgovori, a postaje ti dosadno da to pokušavaš. Ona se osmehnu. - Tako nekako.

- Izvinite.

- To je uobičajeno pitanje. Opraštam vam.

- Dobro je. Jer ja bih vama oprostio gotovo sve kad me pogledate na taj način.

Ona i sama spusti glas da bi se uklopio s njegovim, prisnim. - Kako vas to gledam?

- Na isti način na koji ste me gledali dok sam držao govor.

- Bila sam pažljiva iz učtivosti.

- Bili ste naglašeno sugestivni.

- Nisam vas gledala na bilo koji poseban način.

- O, da, jeste.

- Nije da želim da produžavam prepirku, pukovniče, ali kako ste vi mislili da vas ja to gledam?

- Kao da prokleta dobro znate da jedva mogu da se setim šta treba da govorim od gledanja u vaše noge.

- Bilo mi je određeno baš to sedište i baš za tim stolom - uzvratila ona. - Nisam ga ja birala da bih vama bila na videlu.

- Ali ste to do maksimuma iskoristili.

Ona sleže ramenima. - Uvek sedim s prekrštenim nogama. -1 nosite visoke štikle?

- Uglavnom.

-1 kratku crnu suknju?

- Nije toliko kratka.

- Dovoljno je kratka da mi raspali maštu.

Ona se načini kao da joj je neprijatno. - Imajte na umu da sam ja dama, pukovniče.

-1 to svakim svojim delom.

- Vaš pogled ne čini da se osećam damom.
  - O, sad je to, znači, moj pogled.
  - Pošteno je da se vrati milo za drago.
  - U redu. A kako vas ja to gledam? Kako se osećate od mog pogleda?
  - Kao da je vrelo letnje veče, a ja kornet sladoleda.
- Prođe nekoliko sekundi otežalih od seksualnog naboja pre no što se on naže napred i spusti čašu na pod. - Melina? -Hmm?
- Hoćemo li nas dvoje to da spavamo?

43

Nalet uzbuđenja udari u metu i preseče joj dah. - Moram da vodim računa o svom ugledu.

-1 ja, takođe.

Ona se tiho nasmeja. - Vi imate ugled srcolomca.

- A vi da nas osujećujete.

Ona zasta samo na tren pre no što reče: - Ne.

Zatim se diže, obiđe oko stola i zasta pravo pred njim. - Pitajte koga god hoćete za Melinu Lojd i svako će vam reći da sam impulsivna. Činim sve što mi se učini ispravnim u određenom trenutku.

On osta da sedi na podu, ali je očima lagano prelazio preko svake obline na njenom telu. - A šta vam se to čini ispravnim sad?

* * *

Stan Dejla Gordona bio je tek nešto malo topliji od temperature koja je vladala napolju, ali mu je noćas, kad je ušao unutra, ta jedna odaja delovala posebno memljivo i tesno. Garaža s jednim parking mestom bese preuređena u prostor za stanovanje deceniju pre Perl Harbura, i jedva je nešto malo poboljšanja u njemu učinjeno od tog vremena. Jedini ustupak savre-menom životu bio je uređaj za klimatizaciju ugrađen u prozor koji je leti bljuvao hladan vazduh, a zimi topao. Na nesreću, bio je postavljen na jedini prozor stana i time ne samo što je kršio protivpožarne propise, već je ozbiljno ugrožavao i ventilaciju. Sledstveno tome, vazduh koji je Dejla Gordon sada uz visok, pištav zvuk udisao u svoje mršavo telo bio je ustajao, zagušljiv i nedovoljan.

On svuče majicu i baci je na uzan, nenamešten krevet. Rukama prevuče preko upalih grudi i ispupčenih rebara da obriše znoj.

Bradavice mu be-hu naježene od iznenadne zime. Bile su veoma crvene i okružene retkim i dugim, pravim dlakama.

Uz gotovo grozničavu žurbu, stade da se kreće kroz skučenu sobu i da pali svece. Ruke su mu drhtale dok je prinosisio upaljene šibice ftilijima sveca, koji su bili paljeni tako često da su delovali kao crni gar. Po običaju, svece je koristio sve dok na njima voska više uopšte ne bi bilo.

Vrućina i dim od tolikih sveca odaju načiniše još teskobnijom, ali Dejl Gordon to uopšte nije primećivao dok je izuvao svoje gumene opanke i skidao pantalone i gaće.

44

ra-

koga lim

bli-

lja je pva-jreu-[ešto tvre-Heti iedi-ć je Jor-,za-
da ve-ve-

Onako go, kleknu onda ispred grubo sklepanog oltara. Čašice kolena zakrckaše kao ljuske oraha kad udariše o beton poda. Dejl Gordon tog zvuka nije bio svestan, a ne oseti ni bol koji ga je pratio. Bol koji je on osećao bio je duševni, duhovni, ali veoma stvaran. Činilo mu se kao da su svi demoni iz pakla u njemu i da pokušavaju da prokopaju put napolje iz njegovih vitalnih organa.

Ispred „Gospodske kuće“, u kolima je sačekao da „leksus“ krene s parkirališta. Džilijen Lojd je bila sama u automobilu. Krenula je kući. I to posle više sati bludničenja s visokim, tamnokosim čovekom, koji bi izgledao sasvim kao Indijanac da nije bilo onih njegovih plavih očiju.

Dejl Gordon nije mario za njega. Nije bilo potrebno čak ni da mu zna ime. Bilo je važno samo ono što je Džilijen radila s njim. Dejl nije imao neko vlastito seksualno iskustvo s kojim bi to mogao da poredi. I pored toga, znao je šta muškarac i žena rade kad su sami. Video je slike. Gledao je filmove.

Svaki put kad bi zamislio Džilijenino učešće u tome i njene lepo oblikovane udove oko muškarčevog tela dok je on zadovoljava kao životinja, hvatao bi ga nov napad nekontrolisanog plača.

Plakao je šumno i uz dosta suza dok se molio pred svojim oltarom. Jecaji su mu trzali mršave grudi tako silovito da su mu se kosti skoro sudarale pod kožom. Molio se žarko i pokajnički, jer to nije bila samo

Džilije-nina krivica. Bila je i njegova. On je propao na svom zadatku. Kukavno.

Ali molitve i kajanje nisu bili dovoljni. Morao je da bude i kažnjen za ono što je propustio da učini.

Podiže tkaninu kojom je bila pokrivena komoda što mu je služila kao oltar i otvori jednu od tri fioke na njoj. Unutra se nalazio kožni bič s nekoliko širokih kaiševa. Desnom šakom steže znojem natopljenju dršku, izgovori kratku molitvu, te onda stade sam sebe da šiba po leđima. Nije prestajao da se šiba sve dok mu krv ne pocuri niz kičmu i stade da kaplje na pod.

Onesvesti se.

Dođe sebi i vide da sklupčan leži na krvlju umazanom podu. I stade da drhti. Ustade zatim i otetura se u kupatilo, koje je od ostatka odaje bilo odvojeno samo zavesom. Istušira se hladnom vodom. A onda, ne brišući vodu s tela, ponese peškir do oltara i tamo njim pokuša da obriše krv sa poda.

Bese to prava brljotina. Napravio je rđavu, rđavu brljotinu. Ali ga crvene pruge načinjene peškirom takođe podsetiše na Hristovu krv, koja je s njega tekla dok je visio razapet na krstu. Znao je da je upoređivanje se-

45

be s najpoštovanijim prorokom i mučenikom grešno, ali je u tome nalazio utehu.

Bičevanje bese samo prvi deo njegovog ispaštanja. Mora da se ispovedi bratu Gabrijelu. Ma koliko to bilo ponižavajuće, jer će sigurno i biti, morao je da bratu Gabrijelu prizna da je izdao njegovo poverenje i da nije uspeo u svojoj misiji.

Kad krenu prema telefonu, suze mu opet navreše na oči. Bledom šakom steže slušalicu strepeći od onoga što će uslediti. Kasno je. Možda je bolje da sačeka do sutra.

Ne, koje je doba dana bilo je sasvim nevažno. Brat Gabrijel radi neprekidno. On je neumoran. Telefonske linije u Hramu rade dvadeset četiri sata sedam dana u nedelji. Pored toga, brat Gabrijel je zapovedio da mu se dobre vesti smesta saopštavaju. Isto je važno i za loše.

Dejl Gordon je broj telefona znao napamet. Okretao ga je baš tog jutro. Taj poziv je bio razlog za slavlje. Pozvao je Hram da izvesti da

je misija koja mu je bila poverena uspešno obavljena. O, kako je bio ponosan!

A sad... sad ovo.

Srce mu je bolno tuklo u grudima dok je osluškivao šuplje zujanje u slušalici, koje mu je govorilo da se njegov poziv prosleđuje. Posle pet zvonjava, slušalica telefona iz neke od zgrada sagrađenih ispod planinskog vrha bi podignuta.

- Mir i ljubav. Kako mogu da ti pomognem?

46

GLAVA 5.

Sve je nagoveštavalo da će dan biti vlažan, težak. Temperatura je odgovarala godišnjem dobu, ali je vlaga bila visoka. Dejl Gordon se opet obilno znojio. Slane izlučevine nagrízale su mu rane od šibanja na leđima i peckale ga, ali se nije obazirao na tu neugodnost.

Išao je trotoarom vojničkim korakom jer se kao vojnik i osećao. Dobar i poslušan vojnik usredsređen na svoju misiju, a ne na prepreke koje mogu da ga spreče da obavi zadatak. U tišini koja je vladala pred samo svitanje, njegovo isprekidano disanje bese jedini zvuk.

Nije bilo ničega da mu osvetljava put. Mesec bese jedva kriška tamo iznad zapadnog horizonta.

Do izlaska sunca trebalo je da prođe još čitav sat. Ali čak ni u tom su-mračju korak Dejla Gordona nije bio nesiguran. Iako ovde nikad nije bio, tačno je znao kuda treba da ide.

Svoje korake bese poverio božanskom usmerenju. Brat Gabrijel ga je uverio da će njegova staza biti učinjena pravom i sigurnom i, kao i u svemu ostalom, brat Gabrijel je bio u pravu. Brat Gabrijel je mogao čuda da čini. Mogao da čini da se čuda dešavaju i u njegovom odsustvu, čistom snagom svoje volje. Uspeo je da ućutka čak i pse iz susedstva. Nijedan do njih ne lanu čak ni upozorenje.

Dejl Gordon adresu nije zapisivao jer mu je bila urezana u svest. Oči su mu ostajale čvrsto usmerene napred sve dok ne stiže ispred njene kuće, gde lagano izvede vojnički okret da stane sućelice njoj.

Bese to jednospratna kuća u tradicionalnom stilu. Proćelje joj je bilo od cigle. Drvenarija bela, ulazna vrata tamna. Plava, moguće zelena, možda čak i crna. Dvorište bese uredno održavano.

Zaista je trebalo da na verandi ostavi svetio predostrožnosti radi, pomisli Dejl Gordon idući prilaznim puteljkom. Nije se plašio da će ga videti ona ili njeni susedi. Bio je uveren da je nepobediv, a imao je i veru da ga štiti.

47

i

Tri široka stepenika uskog gaza vodila su do ulaznih vrata. Saksije s hri-zantemama u cvetu oivičavale su ih s obe strane. Rukama zakloni oči s obe strane i zagleda se kroz staklo prozora koji je činio najvišu trećinu vrata.

Mogao je da vidi samo jedan plavičasti odsjaj koji je stizao iz zadnjeg dela kuće. Ostatak je bio u mraku. Opipa bravu. Vrata su bila zaključana. Siđe s verande i jedan za drugim proverio sve prozore s prednje strane kuće, dok ne naiđe na jedan koji nije bio iznutra zaključan.

„Ako postoji bezbednosni sistem u kući pa se oglasi alarm, moraš da budeš spreman da hitro delaš. Pre no što stignu susedi ili policija.” Brat Ga-brijel je mislio na sve.

Dejl Gordon obrisa znojave dlanove o pantalone i nekoliko puta brzo udahnu i izdahnu vazduh nadimajući obraze kao kakav olimpijski dizač tegova pred nastup.

Ali ta vrsta predostrožnosti bila je izlišna jer se, kad podiže prozor, ništa ne desi. Nije bilo alarma. Onda neko vreme osta napeto da osluškuje čuje li se neki pokret u kući. Kad ne ču ništa, ispe se kroz prozor unutra u kuću. Oči su mu već bile sviknute na tamu, pa je sve oko sebe mogao prilično dobro da vidi. Bio je u njenoj dnevnoj sobi. Lepo je mirisala. Kao cve-će i začini. Voleo bi da može duže da je razgleda. Voleo bi da može da uživa među njenim ličnim stvarima, voleo da sme da upali svetio da ih bolje vidi. Bile su tu i neke fotografije i pomisli da bi bilo lepo kad bi jednu od njih mogao da uzme za uspomenu. Ali to bi bila krađa, a on nije lopov. Sem toga, rečeno mu je da svoju misiju završi pre svitanja, i on se onda osvrte oko sebe.

Pođe prema svetlu koje je video spolja i stiže u kuhinju. Bilo je to sve-tlo iznad šporeta. Pomisli da ga ugasi, ali zaključa da ne smeta s'to /e upaf/e-no. Spremao se da izađe iz kuhinje kad vide jednu čašu na kuhinjskom pultu. U njoj je bilo oko dve supene kašike

tečnosti. Pruži ruku da je uzme, ali onda zasta. Brat Gabrijel mu je rekao da ne dira ništa što nije neophodno.

Ali brat Gabrijel to nikad neće doznati, zar ne?

Dejl Gordon dohvati čašu i ispi tečnost za koju ustanovi da je čista voda. I pored toga, ona učini da mu se malo zavrte u glavi. Ošamućivala ga je pomisao da pije iz čaše posle nje, da njegove usne i jezik dodiruju mesta koja su nedavno dodirivali njeni. Taj osećaj delovao mu je gotovo religiozno u svom značenju. Srce mu zatreperi na način kako to uvek čini kad sluša trake s propovedima brata Gabrijela.

48

Ali je za njega to imalo i pohotljivo značenje. Obliza jezikom ivicu čaše i spolja i iznutra. Disanje mu se ubrza gotovo do dahtanja. U gaćama ose-ti pomeranje za koje je znao da je seksualne prirode, te prema tome grešno.

Stoj! Šta to radi? Ne srne da dozvoli da bude ometen. Ne srne da dozvoli da ga općini opaka bludnica Džilijen Lojd.

Spusti čašu na mesto gde ju je našao i okrete joj leda, okrenuvši na taj način leđa iskušenju. Brzo i tiho vrati se u prednji deo kuće, gde stade da se pribere i oceni kuda će dalje.

Kao produžetak dnevne sobe, a nasuprot kuhinji i odaji za obedovanje, bio je tu jedan hodnik u kojem svetio nije gorelo. U njemu su bila troja vrata. Jedna od tih vrata sigurno su vodila u spavaću sobu u kojoj je ona spavala. Zamišljajući da je i sam jedna od senki, Dejl Gordon lagano stade da se šunja hodnikom.

U prvoj od soba čija vrata otvori nalazio se kompjuer, radni sto, faks i ormani za dokumenta. Njena radna soba.

Druga vrata otvarala su se u malu i urednu spavaću sobu. Očevidno, soba za goste.

Čulo mirisa, kojim je iznad svega bio obdaren, upozori Dejla Gordona i pre no što je otvorio poslednja vrata u dnu hodnika da će je tu naći. Mogao je da namiriše njen šampon. Miris njene kože, topao od sna, učini mu se kao ukus u ustima.

Soba je bila u mraku, ali njegove oči sad behu tako sviknute na tamu da je lepo mogao da je vidi. A možda ga je božanske usmeravanje koje ga je sve dosad lepo služilo i sad obdarilo sposobnošću da vidi u mraku.

Srce mu je ludo tuklo, ali ne od straha ili zabrinutosti. Bio je uzbuđen. Uzbuđen što je tako blizu nje. Jedne od izabраниh. Jedne od probranih. Jedne, to jest, koja je to bila sve dok...

Ali nije hteo da zamara glavu time, da se ne bi razljutio. Ako pomisli na visokog čoveka i na to kako je taj pipka i stiska, prlja joj telo, opet bi mogla da mu pripadne muka.

A ako nju zamisli kako se stiska uz njega i ječi od zadovoljstva dok joj on to radi, mogao je odista i da povrati.

Spavala je na stomaku, glave okrenute postrance na jastuku. Jedan obraz, jedno oko, jedno fino malo uvo, bili su dostupni njegovom pogledu. Disanje joj bese gotovo nečujno. Tamna kosa bila joj je rasuta po jastuku i delovala svilenkasto meko.

Na podu pored kreveta bila su dva odevna predmeta. On se saže i pokupi ih. Pižama. Kratki gornji deo bio je bez rukava i kopčao se spreda. Po-

49

milova meki pamuk na onom njegovom delu koji joj je pokrивao grudi. Primače ga licu i duboko udahnu. Meka tkanina bi joj ocrtavala bradavice, bradavice iz kojih bi došla bebu.

Samo što sad više neće biti bebe.

Rastužen, spusti gornji deo pižame u podnožje kreveta. Ali nastavi da drži gaćice i da ih blago steže šakama. Iako je znao da dugo u hladnoj sobi ne mogu da zadrže toplinu njenog tela, zamišljao je da su i dalje tople. Tople i vlažne od onog njenog ženskog mesta. Izvrnu ih naopako, namesti sebi preko uda i stade da ih utrljava.

I pored svih slojeva tkanina koje je imao na sebi, oseti kako se uzbuđuje. Za Dejla Gordona to bese retko osećanje. Sve od onog slučaja u fiskul-turnoj sali osmogodišnje škole, kada ga je grupa dečaka skinula golog i ismejala sićušnost njegovog penisa, poricao je postojanje te gadne stvari smeštene između njegovih nogu.

Gadilo mu se da je dodirne čak i kad je mokrio. Ili da je drži dok je trlja i trlja i trlja da bude čista.

Nasmrt bese prestravljen svakoga jutra kad bi se probudio i uvideo da ga je stvar izdala u snu, da su mu čaršavi isflekan... baš kao što su bili i onoga jutra kad mu je majka otkrila da je rđave stvari tokom noći radio u krevetu. Naterala ga je da se sam išiba, sve dok nije prokrvario i očistio dušu i telo od grešnih misli i dela.

Brat Gabrijel se složio s majkom.

Zadovoljavanje tela je greh. Sebe mora da održava čistim, zato što je čulnost anatema za duhovnika. Tačno tako mu je brat Gabrijel rekao, i Dejl Gordon je upravo sada shvatao tu istinu kao nikad ranije. Jer ako ne bude pažljiv, ovo zadovoljstvo koje sad oseća savladaće ga, zamagliti njegovo rasuđivanje, ugroziće njegovu misiju.

Ali je trljanje tela gaćicama pižame Džilijen Lojd bilo veoma prijatno. Bilo je, u stvari, tako dobro da nije mogao da prestane to da radi. A nije mogao ni da se obuzda da životinjski ne zastenje od olakšanja i stida.

I to je probudi.

Prvo je otvorila oči, ali se nije smesta i pomerila. Izgledalo je kao da pokušava da se priseti gde je i da utvrdi šta je to što ju je probudilo. A onda, kao da oseti njegovo prisustvo, okrete se na leđa.

I vrisnu.

Nije to bio neki jak vrisak. Sitan. Poluoblikovan. Kao da joj je grlo bilo stisnuto pre no što je stigao da izleti i kao da je dobar njegov deo još unutra u guši.

50~~

- Zdravo, Džilijen. Ona zastenja:

- Sta radiš ti ovde?

Poznala ga je! Sad je znala ko je on. Bilo joj je poznato njegovo lice. I uživao je od pomisli da će to biti poslednje lice koje će videti.

51

GLAVA 6.

- Gospođica Melina Lojd?

Trgnuta iz dubokog sna zbacila je pokrivače, zgrabila kućni mantil, is-teturala iz spavaće sobe i automatski krenula prema ulaznim vratima na-merna da odgovori na zvuk zvonca, ako ni zbog čega drugog, a ono da zaustavi njegovu upornu zvonjavu.

Onako ošamućenij i s vrtoglavicom, bilo joj je potrebno nekoliko sekundi da shvati da ovo što se dešava nije produžetak sna, već da je zaista budna, da stoji uspravno i da je suočena s dvojicom dalaskih policajaca u uniformama. Krajičkom oka, mada i dalje prilično zamućenog vida, ugleda i njihova patrolna kola parkirana na prilaznom putu.

- Jeste li vi gospođica Lojd?

Ona skloni pramen kose s lica. - Da. Žao mi je, bila sam... Šta želite?

- Ja sam vodnik Luis, a ovo je vodnik Kaltrejn.

- Šta nije u redu?

- Možemo li da uđemo?

U tom trenutku ona se sasvim rasani. Policajci ne dolaze na nečija vrata ovako rano ujutru da bi prodavali ulaznice za njihov dobrotvorni bal. Da je kuća u plamenu, ili da uvrnuti snajperista drži komšiluk na nišanu, ili da je u pitanju bilo koja od drugih opasnih situacija, svetio na njihovom krovu vrtelo bi se, a oni bi grozničavo izvikivali upozorenja i uputstva.

Ne, nisu došli da je upozore na moguću opasnost. Nešto strašno mora da se već desilo. Nešto tragično mora da ih je dovelo ovamo. U protivnom, vodnici Luis i Kaltrejn ne bi tražili da ih pusti da uđu unutra. Ne bi se ovako snebivali da je pogledaju u oči.

- Šta se desilo? - upita ona i rukom steže ivicu vrata. - Recite mi. Luis pruži ruku prema njoj, ali je ona odgurnu i povuče se u hodnik.

Obojica za njom uđuše unutra. Kaltrejn zatvori vrata, dok joj se njegov partner obazrivo primače. - Biće bolje da sednete, gospođice Lojd.

53

- Ne želim da sedneni. Želim da znam šta se dešava i zašto ste vi ovde. Ona pokušava da ih obojicu obuhvati pogledom i oni očevidno shvatiše

da je pametnije da joj sve otvoreno kažu, te joj Luis, kome je zadatak bio da govori u ime tima, reče: -Vaša sestra... Bilo je neke, ovaj, nevolje u njenoj kući. Ili prošle noći, ili danas rano ujutru. Još nismo sigurni.

- Je li ona dobro?

Kaltrejn se zagleda u cipele. Luis se nakašlja u šaku, ali bar bese dovoljno hrabar da nastavi da je gleda u oči. - Ne, gospođo. Bojim se da nije. Jutros je pronađena mrtva.

Kao da joj neko navali deblo na grudi. Dah joj glasno izbi na usta u jednom jedinom izdisaju. Kolena joj klecnuše. Luis opet pruži ruku ka njoj i ona mu ovoga puta dozvoli da joj pomogne da se spusti na

stolicu. Soba se zavrte oko nje, a stomak joj se zgrči. Usne školjke kao da joj oprlji plamen. Zavesa crnila nadnese se nad nju.

Uspe nekako da se ne onesvesti, ali joj je disanje bilo skokovito. Luis naredi Kaltrejnu da joj donese čašu vode, a ovome kao da laknu što može da se udalji iz prostorije da bi ga poslušao.

Ona rukom pokri usta. Dlan joj bese vlažan, prsti žestoko hladni i drhtavi. Oči joj se napuniše suzama, ali suzama nastalim od zaprepašćenja, ne od ojađenosti. Bilo je prerano za tugu.

Ono što je stvarno osećala bila je neverica. Jednostavno je nemoguće da se ovo dešava. Mora da je ružan san iz koga će se probuditi. Uskoro, moli-ću. Onda će s olakšanjem izgovoriti molitvu i zahvalnicu što je to bio samo san. Kasnije, u toku dana, možda će se i setiti sna i stresti se, a onda će učiniti nešto budalasto da sasvim odagna sećanje. Do sutra će sve već sasvim zaboraviti.

Ali ako nije košmar, onda mora da je užasna greška. Policija je ušla u pogrešnu kuću, našla pogrešnu osobu. Načinili su strašnu grešku. Tužiće sudu dalasku policiju što joj je ovo priredila.

Ne, ne, čekaj. Poslaće svakom odeljenju policije korpu voća i sira i let-njih kobasica, jer će joj biti veoma milo što su tako strašno pogrešili.

Ali kad podiže pogled očiju punih suza i policajca upita da li je siguran, shvati da su njene maštarije o košmaru i greškama bile samo to... puste maštarije.

- Jedan od suseda vaše sestre zna da je ona ranoranilac. Otišla je do nje da pozajmi malo kafe jutros oko sedam i trideset. Nekoliko puta je pozvonila na vrata. Automobil gospođice Lojd bio je parkiran na prilaznom pu-

54

tu, pa je komšinica tako zaključila da mora biti da je kod kuće. Znala je gde stoje rezervni ključevi i sama ušla u kuću. Našla ju je u spavaćoj sobi.

Kaltrejn se vrati s čašom vode. Luis je uze od njega i prosledi je Melini. Plašeći se da može da povrati ako bilo šta proguta, ona je spusti na kraj stola, pored svoje stolice.

Luis nastavi:

- Susetka je isledniku dala vaše ime. On nas je poslao ovamo da vas obavestimo.

- Mrtva je, kažete - reče Melina i s nevericom zavrte glavom. - Kako je umrla?

Luis nelagodno odmeri svog partnera, ali nijedan se ne odvaži da bilo šta kaže.

- Odgovorite rni - zatraži ona promuklim glasom. - Rekli ste... rekli ste da je bilo neke nevolje. Kakve nevolje? Da nije s grejanjem? Da li se ugušila? Je doživela srčani napad ili alergijsku reakciju? Šta se desilo?

Luis reče: - Uh, ne, gospođo. Izgleda da je ubistvo. Pluća joj se stisnuše u novom grču.

- Žao mi je, gospođice Lojd. Ne postoji lep način da se ovako nešto sa-opšti. Vaša sestra je ubijena. I to prilično nemilosrdno.

- Nemilosrdno?

- Islednici su već na licu mesta. Laboratorijski tehničari već su na putu tamo.

Ona đipi na noge.

- Idem i ja tamo.

- To ne bi bilo pametno - reče Luis žurno. - Telo vaše sestre biće pre-neto...

- Idem tamo.

I ona otrča u spavaću sobu i zbacila ogrtač i spavaćicu. Izvadi farmerke i košulju iz ormana, navuče ih na brzinu i gurnu noge u patike. Zgrabi novčanik i ključeve od automobila, i u roku od dva minuta opet je bila uz policajce kod ulaznih vrata.

Kad joj vide ključeve od automobila u šaci, Luis se ponudi da je odve-ze tamo.

- Odvešću se sama - reče mu ona sklanjajući ga s puta.

- Ne mogu vam dozvoliti da vozite u tom stanju, gospođice Lojd. Bili biste opasnost i za sebe i za druge učesnike u saobraćaju. Možda bi neki vaš prijatelj mogao da dođe i...

- O, u redu. Poći ću s vama. Samo vas molim da pođemo.

55

- Setite se da je kuća mesto zločina - reče on. - Možda vam neće biti dozvoljeno da uđete unutra.

- Volela bih da vidim toga koji bi pokušao da me spreči.

* * *

Vožnja do Džilijenine kuće trajala je tačno jedanaest minuta. Luis, koji je sedeo na sedištu suvozača, tokom vožnje se nekoliko puta okrenuo da je pita kako je. Nije mu odgovarala jer joj, razume se, nije bilo dobro. Jedini razlog što nije šutirala nešto ili vrištala bio je taj što joj je nedostajala energija koju je histerija iziskivala.

Džilijenina ulica bila je puna sveta. Oko kuće je bila raširena žuta policijska traka, koja je radoznale držala podalje od mesta zločina. Policajci u uniformama već su razgovarali sa susedima.

- Zasada još nema očevidaca - obavesti je Luis, koji je požurio za njom kad je izašla iz automobila.

Kad se provukla ispod trake, nekoliko policajaca potrča prema njoj vičući joj da stane. Ali, ona je već trčala preko travnjaka. Utrča na vrata i stiže u hodnik. Tu je uhvatiše trojica policajaca i sprečiše da ode dalje.

- Moram da je vidim... Pustite me!

Luis, sav zadihan, utrča za njom. - Ovo je žrtvina sestra.

- Bliznakinja! - ispravi ga ona glasom koji se i n/o/ samo/ učini kao vrisak zlostavljane žene. - Želim da je vidim. Molim vas, pustite me unutra. Moram da je vidim.

- Verujte mi da ne želite. Ne sada - reče jedan policajac u civilu kad joj priđe i pokaza joj svoju značku. - Stariji vodnik Loson, Odeljenje za ubi-stva.

- Molim vas, pustite me da prođem. Molim vas.

- Shvatam vašu želju da proverite da li je stvarno mrtva, gospođice Lpjd.

Verujte mi, zaista shvatam.

- Pa onda me pustite da je vidim.

On odlučno zavrte glavom, ali mu glas osta smiren. - Stručnjaci sad skupljaju dokaze. Što manje ljudi bude tamo u spavaćoj sobi, to će manje štete biti naneto dokaznom materijalu i više šanse da nađemo tragove koji će nas uputiti na počinioca. Vi želite da doznate ko je ubio Džilijen, zar ne? A želite da doznate i zašto, je li tako?

56

Detektivova tehnika stizala je pravo iz udžbenika psihologije. Bilo je očividno da je imao ogromno iskustvo s histeričnim rođacima žrtava koje su umrle nasilnom smrću. Loson je gledao pravo u oči i njegov pogled kao da je imao hipnotičku moć, jer ona presta da se otima

policajcima koji su je držali. Ne bi to njemu uspjelo u bilo kojoj drugoj prilici, ali je ona sada jednim svesnim delom mozga stvarno želela da neko preuzme kontrolu.

- Sad ćemo nas dvoje šesti da razgovaramo kako bismo pronašli odgovor na neka pitanja, ako vam to ne smeta?

Ona samo klimnu glavom.

- Odlično. Ja želim da onaj koji je ovo uradio bude uhvaćen, da mu bude suđeno i da bude osuđen. I zato je najbolje da se držimo podalje od me-sta zločina. U protivnom bi ono moglo da bude zabrijano a onaj, ko god on bio, što je ubio vašu sestru, mogao da ostane nekažnjen.

- Ja ne želim... - poče ona, ali se prekide i teško proguta pljuvačku.
-Ne želim da se nekažnjen izvuče. Želim da bude uhvaćen i kažnjen.

- Onda isto mislimo - reče Loson i dade znak policajcima da je puste, što ovi i učiniše i oprezno se odmakoše nekoliko koraka.

Ona se obgrli rukama i jako stisnu. - Zna li šta se desilo?

Loson joj pokaza prema dnevnoj sobi. - Hajde da sednemo tamo. Imam za vas neka pitanja.

Pogled prema spavaćoj sobi zaklanjao joj je jedan tehničar, koji je prahom posipao dovratnik vrata u traganju za otiscima prstiju. Kad sede na sofu, Loson je upita da li želi da nečim bude poslužena. Ona odrečno zavrte glavom.

- Želite li nešto da popijete?

- Ne, hvala vam.

- Imate li nekoga koga bi trebalo da obavestimo?

- Moju...

Suze naglo grunuše. U jednom trenutku oči su joj bile suve, a već u sle-dećem od suza teško da je više išta mogla da vidi. Procure joj i nos. Loson dade znak jednoj policajki da joj donese papirnatu maramicu, i to hitro bi obavljeno.

Kad je obrisala oči i izduvala nos, reče: - Htela sam da vam kažem da bi trebalo da pozovete moju sestru. Vidite, mi smo... bile smo... veoma bliske.

On ozbiljno klimnu glavom. - Roditelji?

- Pokojni su.

- Ostali rođaci?

57

- Ne - odgovori ona i pročisti grlo. - Bile smo samo nas dve.
- Znam da vam nije lako - reče detektiv saosećajno. - Ali od vas će još biti zatraženo i da identifikujete telo.

Ona teško proguta pljuvačku, ali klimnu glavom s razumevanjem.

- Susетка koja ju je pronašla smesta ju je prepoznala. A vi neobično ličite na nju.

- Šta joj se desilo, detektive?

Nije mogla da se seti njegovog zvaničnog čina, ali je on i ne ispravi.

- Neću vas štedeti, gospođice Lojd. Bio je to brutalan napad. Ubijena je oštrim predmetom, verovatno nožem.

- Izbodena je.

- Više puta.

Ona glasno zajeca. Obgrli se rukama oko stomaka i naže napred. Čvrsto stisnu oči i istisnu nove suze.

- Žao mi je - promrmlja detektiv. - Jeste li sigurni da ne želite da pozovemo nekoga da ovde bude uz vas?

Odlučnim pokretom glave ona odbi taj predlog. - Da li je bila silovana?

- Sudski veštak sad ispituje telo. Fotografišu ga. Kad telo bude prebačeno u mrtvačnicu biće obavljena detaljna autopsija i...

- Detektive - prekide ga ona. - Da li je bila silovana?

- Iskren da budem, to ne mogu da vam kažem. Ne čini se da je bila seksualno zlostavljana, ali vas molim da shvatite da u ovom trenutku to sa sigurnošću ne možemo da kažemo.

- Hvala vam na iskrenosti.

Loson se malo promeškolji na otomanu gde se smestio, pa reče: - Mogu li sad da vam postavim neka pitanja?

- Razume se. Želim da pomognem koliko god mogu, ali, mora li to da bude baš sada?

- Što pre budemo ustanovili motiv, to ćemo pre saznati odakle da počnemo da tragamo za osumnjičenim.

- Odakle bih ja mogla da znam kakav je motiv imao ubica?

- Prvo ćemo proveriti način života vaše sestre, njene prijatelje, poznanike, radne navike, i tako dalje. I odatle ćemo krenuti u traganje.

Ona klimnu glavom i dade mu znak da može da počne.

- Da li je vaša sestra imala neprijatelja? -Ne.

- Ljubomornog bivšeg muža?
- Nikad se nije udavala.

58

- Ljubomornog bivšeg dečka? -Ne.
- Bivšeg službenika, pakosnog saradnika na poslu?
- Lepo se slagala sa svima.
- Koliko je to vama poznato.
- Gospodine Loson, da je ona imala bilo kog neprijatelja, ja bih to znala.

- Sve vam je, znači, pričala? -Da.
- Čak i detalje iz svog ličnog života?

- Ne mogu da budem sigurna da mi je sve rekla, ali ona od mene ne bi krila veliku mračnu tajnu, baš kao što ne bih ni ja od nje. Ja bih osetila da se ona brinula zbog nekoga ili nečega. Imali smo tu... telepatiju. Bukvalno sam mogla da joj čitam misli. To je fenomen svojstven blizancima.

- Čuo sam za to. Da li je ikad pominjala da je neko prati, posmatra kri-šom?

Ona uzdahnu. Zar je ne sluša? - Ne.

- Bilo koga od koga joj je neprijatno? Nekoga ko joj poklanja neželjenu pažnju?

-Ne.

-1 ne možete da se setite nikoga ko bi mogao da ima nešto protiv nje?

- Nikoga.

On lupnu olovkom po beležnici i gricnu se za unutrašnju stranu obraza.

- Molim? - upita ona.

On se opet promeškolji na otomanu. - E pa, mi mislimo da ovo nije bio slučajan napad. Nije u pitanju običan upad ili provalna krađa. Sve izgleda na svom mestu i čini se da ništa nije ukradeno, mada ćete vi posle da nam pomognete da to tačno utvrdimo. Takode smo našli i ogrlicu s rubinima, na noćnom stočiću pored kreveta. Ležala je na vidnom mestu. Lopov je ne bi prevideo.

- Bio je to poklon od Džema. Doneo ga je baš prošle noći.

- Džema?

Detektivove uši kao da se zašiljiše. Značajan pogled izmeni s policajcima koji su stajali u blizini i slušali.

- Džem Henings - reče ona i zbunjeno zavrte glavom. - Ne mogu da verujem da ga ranije nisam pomenula. Sasvim sam ga zaboravila. Nisam razmišljala...

- Ko je on?

59

- Čovek s kojim se viđala.

- Dečko? -Da.

- Imate li broj telefona na koji možemo da ga dobijemo?

Ona uznemireno pogleda grupu policajaca. - Da, ali... ali nemoguće je da je Džem umešan.

- Trebalo bi da bude obavešten, zar ne? A ako je bio ovde prošle noći, onda svakako moramo da razgovaramo s njim.

I ona im dade ime brokerske firme u kojoj je Džem Henings bio zaposlen. - On rano dolazi na posao, da bi stigao pre otvaranja berze u Nju-jorku.

- Onda je već na poslu - reče Loson i naloži Kaltrejnu da ga pozove. -Samo ga dovedi ovamo. Ne govori mu šta se desilo.

- Ovo je surovo - reče ona Losonu.

- Da, gospođice Lojd. Surovo je, i to je još jedan od razloga zašto mislimo da nije u pitanju provalna krađa. Mislim da je vaša sestra bila meta. I to nije samo moj osećaj. Postoje i dokazi.

- Kakvi dokazi?

Kaltrejn se vrati u dnevnu sobu. - Henings je na putu ovamo. Loson mu klimnu glavom, ali njegove oči nisu skretale s njenih. - Kakva je bila veza vaše sestre s Heningsom?

- Viđali su se redovno.

- Koliko dugo su bili u vezi?

- Čekajte da vidim... skoro godinu dana.

- A veza im je bila intimna?

- Pitate li me to da li su spavali zajedno? - upita ga ona pomalo kivno i, kad on potvrdno klimnu glavom, dodade: - Da, imali su seksualne odnose. Da li je to važno, gospodine Loson?

- Moglo bi da bude. Kakav je čovek taj Henings?

- Kakav? Uspešan. Sposoban. Zgodan.

- Etničko poreklo?

Ona ga zbunjeno pogleda. - Nisam sigurna. Henings je irsko ili englesko prezime, je tako? Kakve to veze ima?

- Da li ste sigurni da je Henings bio jedini čovek koga je vaša sestra videla?

- Na šta vi to ciljate?

- Po vašem mišljenju, da li je Henings ljubomoran tip?

- Ne znam. Možda. Zašto? Detektive Loson...

n

60

I ona se prekide kad ču škripu točkova nosila, koja stiže iz hodnika i iz pravca spavaće sobe. Posle nikad nije mogla da se seti kako je ustala, kako napravila nekoliko nesigurnih koraka i zastala oslonivši se na fotelju da ne padne. Telo je bilo smešteno u plastični džak zatvoren patent zatvaračem i kaiševima pričvršćen za nosila.

- Želim da je vidim.

Loson je posavetova da pusti da telo prebace u mrtvačnicu i pripreme ga za zvaničnu identifikaciju.

- Želim da je vidim - ponovi ona.

Posle dužeg oklevanja, Loson neodlučno daje svoj pristanak. Ona priđe nosilima, koja su sad sprečavala prolaz hodnikom. Loson daje znak bolničaru, koji povuče zatvarač na džaku tek toliko da se ukaže lice.

Bilo je tako ukočeno i bledo da je delovalo kao oblikovano od voska. To je takođe moglo da bude i njeno lice, izuzev što je imalo smeđe pege na veoma beloj koži. Te mrlje su je zbunjivale samo jedan tren, a onda shvati da su osušene kapljice krvi.

Zbilja je udari silinom brzog voza.

Oseti da je noge izdaju. - Pozliće mi.

61

GLAVA 7.

- Gospođice Lojd?

Žena policajac uz to i lako pokuca na vrata toaleta. - Jeste li dobro? Dobro? Jesam U dobro? Do đavola, ne, nisam dobro. Ali te svoje sarkastične misli ne izgovori glasno. Ženin stav bio je dobronameran.

- Dobro sam - odazva se. - Izaći ću za koji čas.

Muka je minula, ali je osećala strašnu prazninu u telu. Umi lice i ovla-ži vrat hladnom vodom, te potom ispra i usta.

Kad otvori vrata da izađe, žena policajac osmehnu joj se saosećajno. -Treba li vam nešto?

- Da. Detektiv Loson.

Žena policajac otprati je do središnje sobe, gde je detektiv klečao pored prozora. Drugi policajac mu je objašnjavao da su otisci stopala pronađeni napolju, ispred prozora. - Naprašićemo ih. A otisci su već napravljeni. Uzećemo i uzorke zemljišta.

- Čaša za vodu u kuhinji?

- Već je u vreći.

Loson klimnu glavom kad usta. Žena policajac mu se obrati: - Gospođica Lojd traži da razgovara s vama.

Loson krenu ka njoj, a ona se spremi za prepirku za koju je znala da će da usledi.

- Želim da vidim spavaću sobu - reče mu odlučno.

- Mislim da to nije preporučljivo.

- Pomenuli ste „druge dokaze“ koji ukazuju na to da je Džilijen bila meta. Ako budem videla to na šta ste mislili, možda ću moći još nešto da pojasnim.

- Pokazaćemo vam kasnije fotografije.

- Zašto da čekamo dok se one naprave?

- Ono tamo nije lep prizor.

63

- A ja baš i nisam slabić. Znam da će biti krvavo. Videla sam da joj je lice isprskano krvlju. Vi ste mi rekli da je izbodena više puta. I zato znam šta mogu da očekujem.

- Ne znate sve - reče on i na trenutak skrenu pogled, a nedugo zatim reče, kao da se izvinjava: - Nisam vam to ranije pominjao zbog toga što ste ionako već bili rastrojeni.

Šta je to mogao da izostavi? Šta je od onoga što se već desilo moglo da bude gore?

- Na zidovima sobe ispisane su neke poruke.

- Poruke?

- Očevidno je da je on... na osnovu otisaka cipela koje smo našli na zemlji ispred prozora znamo da je muškarac u pitanju. Izgleda da je

neku krpu umočio u krv vaše sestre i njom nažvrljao neke... ovaj, neke skaredno-sti po zidu.

Morala je to da vidi. Morala je da vidi sve, da je kasnije ne bi mučila razmišljanja o tome. Zastrašujuće je ono što ostaje nepoznato i to bi je večno proganjalo.

- Moram da vidim gde i kako mi je umrla sestra, detektive. Jedinica za obradu mesta zločina bese završila svoj posao. Spakovali su svoju opremu u kombi i odvezli se, te na taj način zvanično prepustili scenu detektivima iz Odeljenja za ubistva. Od Losona je sad zavisilo ko ulazi i izlazi iz te sobe. On uzdahnu kao čovek koji zna da je bespredmetno da se dalje prepire.

Pođe ispred nje hodnikom i na pragu sobe zasta da je propusti da uđe. Ona stupi u sobu, spremna na najgore.

Prizor bese tako šokantan za njen sistem kao skok u ledenu vodu. Pogled na sestrinu samrtnu postelju sledi joj sva čula i istovremeno joj, tako otupelaj, posluži kao zaštita razuma.

Pošto je fotografisana onako kako je zatečena, posteljina je svučena s kreveta, stavljena u vreću i prosleđena na laboratorijsko ispitivanje. Ali je u sredini dušeka bila velika mrlja od krvi, koja još nije bila sasvim suva.

Ukočeno je zurila samo u nju.

- Zaključili smo da je stajao otprilike gde i vi sada - reče joj Loson. - Tu je bilo nešto zemlje, koju mora da je uneo spolja. Ona je spavala.

- Nadam se da jeste - primeti ona jedva čujnim glasom.

- Nađena je kako leži na leđima. Gola. Je li to normalno? Da li je obično tako spavala?

- Mislim da jeste. Ne uvek.

64

- Našli smo gornji deo pižame na krevetu, ali donjeg dela nije bilo.

Pogleda ga u očekivanju da će joj još nešto objasniti, ali on skrenu pogled i dodade: - Šake i ruke bile su joj nepovređene, što znači da se nije opirala, branila, a to, opet, znači da je sve u trenu bilo gotovo. Ako je to neka uteha.

Njene oči s dušeka predoše na noćni stočić pored kreveta. Bio je posut prahom radi otisaka, a i ogrlica s visuljkom od rubina bila je prašnjava. Ona ga upitno pogleda.

- Slobodno uzmite.

Ogrlicu, kad je dohvati, čvrsto steže u šaci.

Zidovi kao da su vrištali da budu primećeni. Štampana slova bila su krupna i lepo oblikovana, osim onih s kojih su otekli potočići krvi. Ubica se osećao dovoljno bezbednim da povede računa o rukopisu.

KURVA. RADODAJKA. MELEZOVA JEBALJKA

U početku je samo zurila u rukopis, pitajući se kakav li je to čovek koji je posle onoga što je učinio mogao da bude toliko pribran da vodi računa kako ispisuje slova.

A onda opet pročita reci, usredsređujući se na njihovo značenje. I shva-tanje je pogodi kao blesak svetlosti. - O, bože moj, bože moj!

Okrete se i pokuša da pobegne iz sobe, ali natrča pravo na Losona, koji uzviknu: - Gospođice Lojd? Šta nije u redu? Šta se desilo?

- O, bože moj! - vrisnu ona. - Ovo je bilo namenjeno meni! Trebalo je da to budem ja!

Pokuša da se otme iz njegovih ruku, ali je on povede iz sobe i u hodniku je namesti tako da se osloni na zid. Ona se ugrize za usnu da spreči da joj umakne jecanje koje joj je cepalo grudi.

Loson je uhvati za ramena i blago prodrma. - Recite mi. Šta je s tim recima? Šta znače?

Utom se kod ulaznih vrata načini nekakva gužva i do njih stiže nečiji visok, uzbuđen glas: - Pustite me unutra! Rečeno mi je da dođem ovamo. Šta se ovde dešava?

Džem Henings je pokušavao da se probije između policajaca koji su na vratima branili pristup unutra.

- Jeste li vi Henings? - doviknu Loson.

- A ko ste, do đavola, vi?

Na znak koji im dade Loson, policajci dozvoliše Džemu Heningsu da uđe unutra. On priđe Losonu, koji mu pokaza svoju značku. - Dalaska policija.

65

Vidno zabezeknut, Džem pruži ruku pored detektiva i uhvati nju za ruku. - Za ime boga, Džilijen, bleđa si kao duh. Jesi li dobro? Šta se, do đavola, ovde događa?

Pre no što ona stiže da odgovori, Loson reče: - Džilijen je odvezena ambulantnim kolima.

- Ambu... Zašto? - upita Džem i oči mu se opet vratiše na nju. - Meli-na? Šta nije u redu? Da li se nešto desilo Džilijen?

Ne odgovori mu niko. Kad se sledeći put oglasi, glas mu je bio piskav: - Hoće li, za ime boga, neko da mi objasni šta se ovde dešava?

- Žao mi je što ovo moram da vam kažem, gospodine Henings - reče Loson, i Džem se okrete da ga pogleda. - Džilijen je mrtva. Ubijena je i jutros pronađena u svom krevetu.

On otvori usta, ali se glas ne ču. Zatetura se natrag korak ili dva, i u ne-verici stade da pilji u njih. Onda se okrete drugim policajcima i dalje okupljenim kod vrata, kao da traži da oni poreknu ovu nemoguću vest.

- Nemoguće - izusti.

- Hoćete li da sednete, gospodine Henings.

On odrečno zavrte glavom. - Vi rekoste da je ona... ubijena! Njegove oči odlutaše pored njih, a onda, pre no što su stigli da ga spreče, on jurnu pravo u spavaću sobu.

- Čekajte!

- Džeme!

Ali se on ukopa u mestu na pragu sobe.

- O, bože - zajeca. - O, ne.

I uhvati se rukama za glavu.

- Džeme, žao mi je. -Melina...? Šta...?

Ona mu se primače i stavi mu ruke na ramena. - Hajdemo, Džeme. Dođi da sednemo. Potreban si mi pored mene. Potrebni smo jedno drugom.

Njegovo jecanje nije bilo lako slušati. Uz malo ubeđivanja, ipak joj pođe za rukom da ga okrene i povede u dnevnu sobu do sofe. On je tu zgrabi za ruke i steže ih.

- Melina, žao mi je. Bože, žao mi je. Jesi li je ti našla?

- Našla ju je susedka koja je rano jutros naišla da pozajmi kafu.

Loson, što mu je služilo na čast, pusti da neko vreme teše jedno drugoga. A onda sede na otoman gde je i ranije sedeo i, onako povijenih ramena i nagnut napred, ličio je na žabu koja čuču na listu lokvanja.

Džem se pribra. Obrisa lice maramicom i upita Losona: - Šta se desilo?

Loson Džemu izloži šušte činjenice. - Pretrpela je brojne ubode nožem, od kojih je više njih moglo da bude smrtonosno. Čini se da je to bio nekakav osvetnički čin. Ali je sigurno da je u besu učinjen.

- Ko bi mogao da bude besan na Džilijen?

- E, to je ono što ćemo mi da otkrijemo. Sve što vi možete da nam kažete veoma bi nam pomoglo.

Džem neodređeno klimnu glavom, a Loson nastavi: - Kad ste poslednji put razgovarali s njom?

- Sinoć. Došao sam ovamo da joj donesem poklon. Ogrlicu s visuljkom od rubina.

- Našli smo je na noćnom stočiću.

- Kod mene je, Džeme - reče ona i otvori šaku.

Komad nakita bese joj se utisnuo u dlan koliko ga je stezala.

- Lepo joj je stajala. Nosila ju je oko vrata kad sam ja otišao.

- Kad je to bilo?

- Uh, oko devet, ili tu negde, rekao bih - odgovori on trljajući slepooč-nice. - Da li ovo moramo sad da radimo? Treba mi malo vremena.

- Molim vas da mi odgovorite na još nekoliko pitanja - reče Loson i Džem neodlučno klimnu glavom da pristaje. - Koliko dugo ste se zadržali ovde?

- Nisam dugo. Džilijen se već bila spremila da legne da spava kad sam ja stigao. Dao sam joj ogrlicu i otišao.

- Zar ste joj samo dali poklon i otišli?

- Pa, tako ispada.

Loson neko vreme ništa ne reče, ali je pažljivo gledao Džema. - Ovo je prilično dragocen komad nakita, gospodine Henings. Je li povod bio neki specijalan događaj?

-Da.

- Da li bi vam smetalo da mi kažete koji?

- To je privatna stvar.

- Privatna.

- Tačno.

Loson neko vreme osta ćutljiv i samo je cupkao donju usnu kao da se nešto ozbiljno premišlja. - Znači, samo ste došli i otišli. Kad je to bilo? Oko devet sati, je li?

-Da.

-1 kažete da je gospođica Lojd bila spremna za spavanje kad ste vi stigli, je li tako?

67

- Da. Imala je težak dan i bila je u pižami.

- U pižami.

- Zar ja ne govorim dovoljno jasno, detektive Loson? Ili možda nešto nije u redu s vašim čulom sluha? - upita Džem ozlojeđeno. - Isuse Hriste! Verenica mi je ubijena...

- Verenica!

- Verenica!

Ona i Loson uzviknuše gotovo uglas, ne skrivajući iznenađenje.

- Zar ste bili vereni? - upita detektiv.

Ne obraćajući pažnju na njega, Džem se okrete njoj, a izgledao je posramljeno. - Trebalo je da to budu lepe vesti, Melina. Žao mi je što o tome moraš da čuješ u ovakvim okolnostima.

- Zar ste se verili? - upita i ona.

- Znam da ste vas dve poveravale sve jedna drugoj, ali smo se Džilijen i ja zakleli jedno drugom da nikome o tome ništa nećemo pričati još neko vreme.

- Kad se to desilo?

- Pre nekoliko nedelja.
- Jeste li se dogovorili i o datumu venčanja?
- Ne. Hteli smo da idemo korak po korak.

I on je značajno pogleda, a ona shvati da je mislio na veštačko oplodjenje, o čemu očevidno nije želeo da priča pred Losonom. - Shvatam.

- Nije bilo lako da se sačuva ta tajna - nastavi on i setno se osmehnu. -Posebno od tebe.

- Mora biti da je tako bilo.

- Na njenom prstu nismo našli verenički prsten - reče Loson. - Jeste li sigurni da je to bilo zvanično i da je gospođica Lojd pristala da se uda za vas?

Džem ljutito odmeri policajca. - Razume se da sam siguran. Šta vi mislite? Da sam ovo izmislio?

Loson sleže ramenima. - Jeste li?

- Zašto bih?

- Zato što bi policijskom isledniku bilo lakše da poveruje vereniku no momku koji je svratio na tren u vreme kad se ide na spavanje i doneo sku-pocen poklon, ali nije ostao da prespava. Jeste li bili ljuti što vas je Džilijen poslala kući i nije vas pozvala da zajedno provedete noć?

Džem đipi na noge.

68

-Vi mislite da sam ja to učinio? - viknu i pokaza prstom prema spavaćoj sobi.

- Voleo sam je. Trebalo je da postane moja žena.

- Džeme.

- Smirite se, Heningse - reče Loson koji osta hladan na Džemovu uzru-janost.

- Niko vas ne optužuje. Ja samo odbacujem pojedine opcije.

- Vaše opcije zaudaraju.

- Samo želim da budem siguran. Lepo sam čuo vašu priču.

- To nije priča. To je istina.

- Fino. Sedite dole.

Džem je besneo i izgledao spreman da se pobije, ali ipak sede. - Da li je i tebe propustio kroz unakrsno ispitivanje, Melina?

- Morala sam da mu odgovorim na neka pitanja, da.

Loson nastavi kao da Džemovog ispada nije ni bilo. - Rekli ste da je gospođica Loj d bila u pižami.

- Da - prosikta Džem. - Komplet, bokserice i gornji deo.
- Na sebi nije imala ništa kad je nađena.
- Pa, mora da je onda sve skinula kad je krenula u krevet.
- Našli smo gornji deo, ali ne i donji.

Džemovo držanje postea ukočeno. - Vaši nagoveštaji uvredljivi su i za Džilijen i za mene.

- Ja ne nagoveštavam ništa. Zašto se postavljate tako odbranaški? Džem se uzdrža od svakog odgovora. Loson nastavi da ispituje. - Kad

ste krenuli odavde, da li ste otišli pravo kući?

- Da.
- Može li neko to da posvedoči?
- Vrtar u mojoj zgradi. Živim u oblakoderu odmah pored Ouk Louna.

Automobil sam ostavio čuvaru iz parkirališta u garaži. Automobil je ostao u garaži sve dok jutros nisam krenuo na posao. To možete i da pro-verite.

- 1 hoću.
- Nema potrebe da to činite, detektive Loson. Bilo bi to traćenje vremena.

Na njene reci Džem naglo okrete glavu da je pogleda. - Kako to misliš, Melina?

I Loson i on bili su iznenađeni ne samo njenim smirenim glasom, već i onim što je rekla. Čak i ostali policajci u odaji prestadoše da rade ono čime

69

su se bavili i zastadoše da je pogledaju. Žena policajac, koja je onako bila ljubazna prema njoj, sad ju je posmatrala s iščekivanjem.

- Nema potrebe da proveravate osoblje Džemove zgrade - reče ona detektivu. - Ja mogu da posvedočim njegovu priču.
- Melina, šta...

Melina zavrte glavom da zaustavi Džemove zbunjene proteste. - Znam da si sinoć bio ovde oko devet sati. Otišao si oko devet i petnaest. Posle... posle tvog odlaska, isprala sam šampon iz kose.

Nekoliko sekundi sarno je s nerazumevanjem zurio u nju. A onda mu se usne rastaviše u nemom iznenađenju. - To si...

- Bila sam to ja - reče mu ona blago. - Ja sam bila ona koja je prošle noći ovde bila s tobom.

On je i dalje bio i suviše zapanjen da bi nešto rekao, pa se ona okrete detektivu. - Kad smo bile male, moja sestra i ja smo često zamenjivale jedna drugu. Podvaljivale smo tako devojkama koje su nas čuvale, učiteljima u školi, čak i rođacima. To je za nas bila dečja igra, da vidimo možemo li nešto da izvedemo a da nas ne otkriju. Trik nam je uvek uspevao.

I ona se okrete Džemu, koji ju je i dalje posmatrao s krajnjom neveri-com. - Rekla bih da nam je to i sada uspelo.

Džem dođe do glasa i izmuca:

-Ali... poljubio sam te.

- A ja sam se odmakla pre no što je poljubac postao ozbiljan. Sećaš liše?

On je i dalje bio zabezeknut. - Ali zašto? Zašto sinoć?

Ona duboko udahnu vazduh. - Bila je to moja ideja. Glupav, lakomislen hir. Predložila sam joj to juče za vreme ručka. Džilijen je odbila, uz veoma dobar razlog. Podsetila me je da više nismo deca. Ali ja sam je kasnije pozvala i ubedila je. Rekla sam joj da se ne osećam dobro, što baš i nije bila istina, ali sam joj dosađivala sve dok nije pristala da sinoć zamenimo uloge. Ja sam bila ovde s tobom, Džeme. Ona je bila pratnja mom klijentu.

- Kako to mislite „pratnja“? - upita Loson.

Ona detektivu objasni prirodu svog posla. - Prošle noći sam imala obavezu da pratim pukovnika Kristofera Harta...

- Astronauta? - umeša se Džem.

Ona klimnu glavom. - Trebalo je da ga vodim na banket u hotelu „Adolf“, priprelim mu konferenciju za štampu, i tako dalje.

Suze počеше da joj magle oči. - Džilijen je otišla umesto mene. Zato sam onako emotivno reagovala na reci ispisane na zidu spavaće sobe.

70

Loson sve lepo poveza i lagano klimnu glavom. - Melez. Kristofer Hart. On je jednim delom Indijanac, je li tako?

- Ako je ubistvo moje sestre na neki način povezano s njim, onda je trebalo da ja budem ubijena.

- Čekajte malo - umeša se Džem ljutito. - U redu, shvatam vezu s Har-tom. To je očevidno. Ali ostalo... ta prljavština o Džilijen. Šta to treba da znači?

Loson šmrknu i spusti oči na beležnicu koju je držao u rukama.

Džemov glas za jednu oktavu posta viši. - Melina? Šta to znači?

Bilo je to pitanje koje je moglo da se očekuje. Bilo je i sasvim opravdano što ga je on postavio. Ali, kao ni detektiv, nije mogla spokojno da ga pogleda u oči.

71

(-rt

GLAVA 8.

- Zaista nemam ništa novo da vam kažem - reče Cif i glavom klimnu kelneru da mu se zahvali što mu je dosuo kafu.

Probudio se loše raspoložen, a ovaj neželjeni sastanak s Longtrijem i Ebotom bio je samo gubljenje vremena i dodatni razlog za neraspoloženje.

- Još ništa nisam odlučio. Budućnost je u ovom trenutku samo to. Budućnost.

Sve dok se ne povučem iz NASA-e, ne vidim razlog za naše dalje razgovore.

- Drugim recima, vi ste potrebni NAA, ali NAA ne treba vama - reče Longtri.

- Ja ne bih to tako grubo rekao.

- Ali to je suština onoga što ste nam dosad rekli.

Stari momak bio je baš pošteno naumio da ga posrami i da ga natera da se oseća kao podlac. Fino. Ni sam nije bio raspoložen za dalje zamaja-vanje. - Tačno, poglavice Longtri. Ne želim da dozvolim da moje ime isko-rišćava bilo ko ili bilo koja organizacija, posebno u slučaju kad osetim da je njihovo zanimanje za mene pokretano ličnim koristoljubljem i jednostrano. A uistinu mislim da je to u ovom slučaju tako. Ako prihvatim vašu ponudu, to neće biti ravnopravna razmena. Baš kao što ste vi to tako neuvijeno rekli, potrebiji sam ja vama nego vi meni.

Longtri smireno skide salvetu s krila i složi je pored tanjira. Ebot je, čini se, imao nameru da produži ubeđivanje, ali ga jedan strog

Longtrijev pogled natera da se uzdrži od toga.

- Hvala vam što ste prihvatili da se vidimo - reče Longtri dižući se na noge.

Cif usta takođe i dva čoveka se pogledaše u oči. Iako je za glavu bio viši od starog poglavice, Cif se pored Longtrija osećao malim. I opet obojici zameri što su nastavili da ga ubeđuju i pored njegovog jasnog „ne, hvala

73

vam". Prisilili su ga da se oseća kao smrad. Nije imao nameru da prijatelju-je s ovim momcima, ali mu je mrska bila i sama pomisao da će otići od njega misleći da je negativac.

U poslednjem pokušaju da nekako izgadi stvar, reče: - Cenim vaš stav, poglavice Longtri, ali vas molim da i vi poštujete moj.

Longtri preču zahtev, ali mu se oči upiše u Čifove kad mu jako steže ruku. Cif oseti nerazumnu želju da povuče ruku iz ruke starijeg čoveka.

Longtri reče: - Doći će vreme... uskoro, proričem ja... kad ćemo mi biti potrebni vama, pukovniče Hart.

- Pukovnik Hart?

Na prozivku njegovog imena, Hart se okrete. Čovek koji je tu stajao, čvrsto građen kao stari panj, diže mu pred oči policijsku značku. - Stariji vodnik Loson, iz dalaske policije... Odeljenje za ubistva.

Longtri mu pusti ruku, ali Cif to jedva i primeti. Kad se okrenuo, očekivao je da će mu neko zatražiti autogram, a nikako policajca koji uopšte nije delovao kao neki obožavalac. A ni dvojica uniformisanih policajaca pored njega nisu delovali kao ljubitelji pukovnika Harta, astronauta.

Šef sale se primače. - Strašno mi je žao, pukovniče Hart. Zamolio sam ga da mi dozvoli da vas pozovem da izađete iz restorana, ali...

- Sve je u redu - reče mu Cif, a onda policajcu: - Mogu li nekako da vam pomognem?

- Verujem da možete.

Cif je postajao siguran da je trebalo da uzme još najmanje jedan gutljaj jake crne kafe. Popio je samo jedan burbon prošle noći, ali se osećao mamurnim. Verovatno zbog premalo sna i previše seksa. Pa, u stvari, ne baš mnogo. U najmanju ruku, nedovoljno.

- Izvinite, da li ste to rekli Odeljenje za ubistva?

- Tačno tako.
- Jeste li sigurni da ste se obratili pravom momku?
- Jeste li vi astronaut? -Da.
- Onda sam s pravim momkom. Potrebno je da mi odgovorite na neka pitanja.
- U svako doba. Šta je posredi?
- Ubistvo Džilijen Hart.

I pre no što stiže da odgovori, Cif prsnu u smeh. Znači, to je posredi! Neko opet pokušava da tera šegu s njim! Taj svet ne zna za granice!

f

74

IU-

av,

'U-

nti

10,

•iji

ite ča

m da

Očima prelete preko prisutnih u restoranu da vidi neće li ugledati neko poznato lice iz NASA-e. Ovo je moglo da bude samo njihovo maslo. Jednom su mu na kućna vrata poslali neku ženu da mu kaže da je ostala trudna s njim. Kad je razrogačio oči, raskopčala je mantil i izvadila jastuk koji je činio da deluje kao da je zaista u drugom stanju. A onda mu je poželela srećan rođendan.

Sad je opet mislio da je u pitanju ista vrsta neslane šale. On i njegovi prijatelji uvek su pokušavali da nasamare jedni druge, ali ovo ovde delova-lo je kao zaista uspeo pokušaj.

A ovaj žaca, ovaj Loson, nije delovao kao osoba sklona humoru.

- Odmah ću vam se posvetiti - reče mu i okrete se da se izvini Long-triju i Ebotu, ali su se oni u međuvremenu udaljili i već bili kod izlaznih vrata.

Pre no što prođe kroz njih, Longtri se okrete i značajno ga pogleda.

- Izgleda da su vas prijatelji ostavili.

Cif se okrete detektivu žacnut njegovim sarkazmom i sad već sasvim mrzovoljan. Zauze oficirsko držanje i britkim vojničkim

glasom upita: - O čemu se ovde radi? Ne znam ja ništa o ubistvu.

- Gospodo, da li biste hteli da pređete u prostoriju u kojoj vam niko neće smetati? - reče direktor hotela, koji im sad priđe umesto šefa sale.

Diskrecija i ugled hotela jedino su mu bili na umu te ih sve povede u svoju kancelariju, u kojoj Cif osta sam s Losonom. Da li su uniformisani policajci postavljeni ispred vrata da ga spreče da pobegne?

Pređe u napad. - Hoćete li, molim vas, da mi kažete šta se to, do đavola, događa?

- Ubijena je Džilijen Lojd.

- Da, to ste već rekli. Nikad nisam čuo za nju i protestujem zbog toga što me je dalaska policija bespotrebno dovela u neugodnu situaciju na javnom mestu.

- Nikad niste čuli za...

- Upravo sam vam to rekao. I...

I on se tu prekide, jer iznenada shvati da je lakomisleno da s policajcem razgovara o ubistvu bez prisustva advokata. - Možda bi trebalo da pozovem advokata.

- Zar će vam biti potreban advokat, pukovniče Hart? Imate li nešto da krijete?

Cif stisnu zube da Losona ne bi poslao do đavola, što ne bi bilo pametno sve dok se ne ustanovi da je ovo očigledna greška.

75

- NASA ne bi dozvolila da ja budem ispitivan u vezi s nečim tako ozbiljnim kao što je ubistvo bez prisustva pravnog savetnika, što ne ukazuje na krivicu ili čak ni na samo saznanje o zločinu. To je naprosto razumna stvar. NASA je veoma osetljiva na to kako u javnosti deluju njeni astronauti.

- Siguran sam da je tako - reče Loson podrugljivo. - Pa hajde, javite im se.

Cif malo razmisli. Možda preteruje. Bio je mrzovoljan od rane zore zato što se probudio sam. Onda je morao da otrpi doručak s Longtrijem i Ebotom, a posle i javno brukanje od strane policajca kome loše stoji sako. Nije čudo što je bio na ivici s živcima.

Prisili se da držanju doda malo nehajnosti i upita: - U redu, detektive Loson. Ko je Džilijet...

- Džilijen. Prezime Lojd. Njeno mrtvo, golo telo nađeno je jutros u krevetu njene spavaće sobe. Bila je žrtva brojnih uboda nožem, od kojih većina u predelu donjeg dela stomaka i oko stidne kosti. Mislimo... nadamo se... da su svi zadati posle smrti, jer je to bilo krvoproliće. U stvari, onaj koji ju je ubio je njenom krvlju po zidu njene spavaće sobe ispisao mnoge skarednosti.

I onda dodade: - Jesam li vam sad privukao pažnju, pukovniče?

Zaista je imao potpunu Čifovu pažnju. Ozbiljno otrežnjen i upristojen, Cif reče: - Žao mi je. Iskreno. To je... to je užasno. Ali ja i dalje ne razumem zašto razgovarate sa mnom. Nisam poznavao tu damu. Nikad nisam sreo...

A onda mu svest sve poveza. Lagano se ispravi do pune visine.

- Isuse - reče. - Sad sam shvatio. Lojd. Melinina istra? Njena bliznakinja?

Loson potvrdno klimnu glavom.

Cif lagano ispusti vazduh. Na trenutak osta zagledan u prazno, pokušavajući da oceni kakve će posledice imati ta jeziva vest, posebno na Melinu. Pre samo nekoliko sati, vodio je ljubav s njom. Sada je bila ne-gde u ovom gradu i ophrvana bolom zbog brutalne smrti njene sestre bliznakinje.

Žmirnu i opet izoštri pogled na Losona. - Je li Melina dobro?

- Drži se.

- Voleo bih da joj se javim.

Nameravao je to i inače da uradi. Dvaput je već zvao od jutros, ali se sa telefonskog broja koji mu je ona dala niko nije odazivao. Sad je znao i zašto.

76

- To nije dobra ideja - reče Loson. - Dovoljno je već opterećena i bez toga.

A on se nadao da bi Melini prijalo da mu čuje glas. Ali o njoj i o onome što se među njima sinoć desilo nije imao nameru da razgovara s ovim detektivom.

- Bože, mora da se oseća jadno - reče detektivu. - Znate li možda ko je to učinio?

- Još ne.

- Imate li neke tragove?

- Vrlo malo. Zápise na zidovima, na primer. To je ono što vas povezuje s tim zločinom.

- Mene?

Sve dosad Čifu uopšte nije bilo jasno zašto je detektiv iz Odeljenja za ubistva došao kod njega. Kad je čuo za ubistvo, prvo je pomislio na Meli-nu i na to kako je njoj sada. Nije povezao sve tačke. Ali Losonova posled-nja izjava načini spoj. Smeštala ga je pravo u sliku. Iako još nije imao predstavu o tome kako bi ta slika mogla da izgleda.

- Džilijen nikada nisam sreo, detektive. Ako o tome postoji ikakva sumnja, možete da pitate Melinu.

- U stvari, Melina nam je i skrenula pažnju na vas.

On u čudu zavrte glavom. - Ne mogu to da shvatim. ^

- Shvatićete. Sve ćemo da objasnimo.

- Mi? Koji to vi?

- Ja. Melina. Na sastanku u centru grada. U dva i trideset, danas po podne.

Bilo mu je žao Meline, ali po cenu života nije mogao da shvati zašto je uvučen u istragu o ubistvu njene sestre. - U dva i trideset danas posle podne, detektive, moj automobil i ja bićemo na autoputu 1-45, negde između Dalasa i Hjustona.

- To vam ne preporučujem. Verovatno biste odmah bili privedeni na-

Cif mu uputi dug i prodoran pogled. - Manite se okolišenja, Losone. Da li vi to pokušavate da kažete da ja imam nekakve veze sa smrću te žene?

Loson mu naprosto okrete leđa i krenu prema vratima kancelarije. - Budite danas po podne u dva i trideset na trećem spratu glavnog štaba policije u centru grada. Tražite mene.

I otvori vrata. Baš kao što je Cif i pretpostavljao, uniformisani policajci stajali su pred vratima. Loson preko ramena dodade: - Možda biste že-

77

Ileli da pozovete nekog od tih pravnika iz NASA-e, pukovniče. I treba da znate, ako vam takve misli padaju na pamet, da ste previše poznati da biste dugo mogli da se krijete.

X- X- *

- Dokazao si svoju veru i odanost, brate Dejele. Daleko iznad svih mojih očekivanja.

Dejl Gordon, koji je s bratom Gabrijelom razgovarao telefonom iz svoje sobe, uzdrhta od ushićenja. Grlo mu se steže od uzbuđenja. - Hvala vam.

- A jesi li savršeno siguran da je Džilijen Lojd propisno kažnjena?

Brat Gabrijel je zaista umeo da se služi recima. Reporteri dalaske televizije nazvali su Dejlovu misiju „činom naizgled neizazvanog nasilja“. Kažnjavanje Džilijen Lojd bilo je na svim lokalnim podnevnim vestima. Prikazivani su snimci njene kuće i policajci koji ulaze i izlaze iz nje. Prikazivani su snimci pokretnih nosila na kojima je telo izneto iz kuće. Nosila su u prolazu otkinula jedan od jarkih cvetova hrizantema koje su procvetale pred kućom.

Reporter koji je izveštavao sa ulice ispred Džilijenine kuće Dejlovu misiju opisao je kao strašno ubistvo. Ali reporter nije razumeo. Samo mali broj ljudi shvatio bi zašto je Džilijen Lojd bila ubi... kažnjena.

- Da, brate Gabrijele. Bila je kažnjena.

\$

- Da li je patila?

- Ne. Bio sam brz i siguran, kao što ste i obećali da će biti kad kucne taj čas.

Bio sam i snažan i imao osećaj svrsishodnosti, baš kako ste i rekli da ću se osećati.

- Dobro si se poneo, sine moj.

Dejl Gordon pocrvene od ponosa. Sinom ga dotad niko nije nazvao. Otac mu je nestao pre rođenja. Majka ga je nazivala raznim imenima, užasnim imenima. Nikad sinom.

- Opisi mi sve kako je bilo, brate Dejele. Želim da sve to prenesem učenicima ovde u Hramu.

U Hramu! Brat Gabrijel će ga hvaliti pred učenicima koji su već zaslužili i stekli pravo da žive pored njega u Hramu!

Reci su mu same potekle. Nikad dotad nije tako lepo govorio. I bio tako precizan, onako precizan kao što se pokazao u misiji. Naglasio je osnov-

78

ne činjenice sitnim detaljima, iz kojih je brat Gabrijel mogao da vidi s koliko je pažnje obavio zadatak.

-1, koliko je tebi poznato, nisi ostavio za sobom nikakve tragove?

- Ne, brate Gabrijele.

Nije pominjao da je dirao čašu u kuhinji. To u svakom slučaju i nije bilo tako važno, jer mu otiske prstiju policija nikad nije uzimala. Čak i ako nađu otiske prstiju, do njega nikako neće moći da stignu.

A ni pisanje po zidu nije pomenuo. To je bilo nadahnuće u poslednjem času. Ideja koju je sam smislio. Majka je uvek koristila ružne reci. One su činile da se osobe osećaju bedno i bezvredno, svesne da zaslužuju da budu kažnjene.

On je smatrao da Džilijen Lojd zaslužuje da bude ranjena i uvređena ružnim recima. Konačno, nije li ga ona dovela u iskušenje kojem nije mogao da odoli? Njena je krivica što je počinio grešno delo i ponizio svoje te-lo. Dok ju je gledao onako голу na krevetu, nije mogao da se obuzda da ne trlja onu svoju gadnu stvar dok nije postala tvrda. Ni o tome bratu Gabri-jelu ništa nije rekao.

- Izvrsno, izvrsno - ču melodičan glas brata Gabrijela iz slušalice i de-lovao mu je kao ruka koja ga miluje po glavi. - Zato što si se tako lepo po-neo, dajem ti još jedan zadatak.

Da Dejl Gordon već nije ležao na krevetu i milovao nož umrljan krvlju Džilijen Lojd, verovatno bi se sručio na njega u uzradošćenoj neverici. -Sve ću uraditi za vas i za Program, brate Gabrijele.

- To je prava vrsta oduševljenja i voleo bih kad bi je svi moji učenici imali.

Bledo telo Dejla Gordona porumene od naleta zadovoljstva. - Šta želite da učinim za vas ?

- Za mene ne - reče brat Gabriel s onom njegovom poznatom skromnošću. - Uradićeš to za Program.

- Svakako.

- Opominjem te da dobro razmisliš o tome pre no što prihvatiš, brate Dejle.

Ovoga puta je to veoma teška misija. Teža za sprovođenje od kažnjavanja Džilijen Lojd.

Gotovo ključajući od retkog osećaja snage i samopouzdanja, Dejl Gordon stade da se hvali: - Mogu ja to da uradim, brate Gabrijele. Šta god da je u pitanju. Dajte mi samo misiju i ja ću je obaviti. Rado!

79

GLAVA 9.

m

- Mogu li da ti donesem nešto, Melina?

- Ne, hvala ti.

Džem je pažljivo pogleda. - Je li ti dojadilo da te svi ovo isto pitaju?

- Malo - priznade ona uz laki osmeh. - Sok ne bi mnogo pomogao.

Ali cenim tvoju brigu za mene.

- Niko ne zna šta da kaže ili da uradi.

- Shvatam. Zato što ni sama ne znam šta da kažem ili uradim. Umrtno-vljena sam.

Stigli su neposredno pre zakazanog vremena i rečeno im je da Losona sačekaju u maloj prostoriji odmah pored jedinice CAP, Zločina protiv osoba. Prostorija te jedinice bila je pretrpana radnim stolovima, ali niko od onih koji su tu radili nije imao svoju kancelariju.

On je uhvati za ruke i stisnu ih među svoje. - Ruke su ti hladne baš kao Džilijenine. Njene ruke nikad nisu bile tople. Stalno sam je zadirkivao zbog toga.

Ona potisnu jecaj jer nije želela da se pokaže slaba na ovom mestu. -Ne mogu da zamislim svoj život bez nje, Džeme.

- Ni ja svoj.

- Ali ti si je poznavao tek godinu dana, a pored mene je bila celog života. Bila je deo mene.

- Mogu da zamislim kako se osećaš.

U stvari, to nije mogao, ali nije imala nameru da se upušta u nadmetanje o tome čiji je bol veći.

- Jesi li obavestila njene kolege s posla?

- Nažalost, sve su već čuli na vestima.

- Isuse, to je baš gadno.

- Bili su potreseni, ali spremni da pomognu. Neki od njih su čak pre mene stigli do moje kuće.

81

Jutros su je Luis i Kaltrejn po Losonovom naređenju vratili kući. Želela je da bude sama, ali joj je to bilo uskraćeno. Toliko je automobila bilo parkirano oko njene kuće i u ulici da je Kaltrejn jedva našao mesto da se zaustavi. Grupa ožalošćenih Džilijeninih kolega ušla je za njom i u dnevnu sobu, i jedna od žena trgovaca nekretninama rekla joj je: - Ne znam da li ste znali, Melina, ali Džilijen je juče sklopila najveći posao u karijeri.

- Da, rekla mi je za ručkom da ima taj sastanak. Neka reklamna agencija, je tako?

- Proslavili smo to jeftinim šampanjcem pre no što je juče po podne otišla kući. Izgledala je tako srećna. Na vrhu sveta. Nedodirljiva. A nije znala...

I žena tu nije mogla da završi rečenicu nego zapade u nekontrolisano jecanje, pa je jedan od kolega morao da je teši. Džilijen Lojd bese veoma ce-njena i voljena. Tako se bar činilo prema broju ljudi i žena koji su stizali da izraze saučešće i raspitaju se kad će biti sahrana.

Sahrana? Kako je uopšte mogla da misli o tome?

- Ne mogu da pravim nikakve planove sve dok sudski patolozi ne oslobode...

telo - odgovarala je ljudima koji su se raspitali. - Možda će Džem znati nešto više.

Džilijenini prijatelji i poslovne kolege delovali su iznenađeno kad su čuli za neobjavljenu veridbu, ali su imali dovoljno sluha da se dalje ne raspitaju o tome istovremeno kad i o sahrani.

Uglavnom su joj svi govorili da, iako je ona bila Džilijenina sestra bliznakinja te će, prema tome, njena patnja biti najveća, ipak neće patiti sama.

- Ako ti budem potrebna, Melani, samo zovi.

- Melina, molim vas da mi se javite ako vam bilo šta zatreba.

- Uz tebe sam. Znaš da sam izgubila sestru prošle godine u saobraćajnoj nesreći. Okrutno je što se to tako iznenada dešava. Molim te, pozovi me ako budeš želela da razgovaraš s nekim.

A ona je jedino želela da ostane sama. Kad se gužva raščistila i kad je ostala sama, prvo je otišla da se istušira i dugo ostala da plače u majušnoj tuš kabini. Posle se, sasvim iscrpljena, oblačila čisto mehanički. Šminkanje bese uzaludan posao, jer se šminka skidala posle svakog napada plača. Hoće li joj život ikada više ponuditi neku radost i uživanje?

Ne, sve dok smrt njene sestre ne bude osvećena.

82

I sad, dok je sedela ovde u policijskoj stanici, ponovi zakletvu koju je ranije, pre polaska ovamo, izrekla kod kuće pred ogledalom: smrt

njene sestre biće osvećena po svaku cenu i makar to trajalo do njenog poslednjeg daha.

Mržnja prema ubici pekla ju je u grudima kao komad užarenog uglja. Osvetoljubiva nikad nije bila. Iskreno je mogla da kaže da nikada nikoga nije mrzela. Bilo je osoba koje joj se nisu dopadale, to da. Ponekad se pojedinaca gnušala. Ali nijednu osobu ovako silno nije mrzela. Neprijateljstvo koje je osećala prema tom bezličnom, bezimenom ubici bilo je tako žestoko da ju je gotovo plašilo.

- Jesi li danas imala zakazanog nekog klijenta?

Džemovo pitanje otrže je od tih zlokobnih misli. - Na sreću, ne.

- A ima i ljudi koji mogu da te zamene na poslu, zar ne?

- Na sreću, da. Obavestila sam sve da ću nekoliko nedelja verovatno biti odsutna. Biće sve u redu. Posao neće trpeti.

- Melina, ne mogu da verujem...

- Šta to?

- Ne mogu da verujem da je Džilijen uradila tako ludu stvar. To što te je zamenila i umesto tebe otišla na taj... Ne liči na nju da je tako lakomisljena i impulsivna. To liči...

- To liči više na mene - reče ona i dovrši njegovu rečenicu.

- Nisam time mislio ništa rdavo o tebi.

- Sve je u redu. Krivim sebe. Kad bih sve opet morala da radim, nikad ne bih predložila nešto slično.

- Da li je Džilijen to ikad ranije radila?

- Rekla sam ti. Jeste kad smo bile deca.

- Ali nikad umesto tebe nije vodila nekog klijenta, je tako?

- Da. Ovo je bio prvi put.

- A zašto baš sinoć?

- Bez nekog posebnog razloga, Džeme. Iz vica. Bila je to ideja koja mi je pala na pamet za vreme ručka.

Ali on takvo njeno objašnjenje nije bio spreman da primi zdravo za gotovo. - Je li to zato što je želela da sretne tog tipa, Kristofera Harta? Je li zato što je želela da sretne slavnu ličnost? Astronauta? Šta?

- Nije on bio u pitanju. Bilo je to...

- Ne mari - prekide je on. - Ne želim više da razgovaram o tome.

- Bila je to budalasta detinjarija za koju preuzimam punu odgovornost.

- To jeste možda bila tvoja ideja, ali je Džilijen bila odgovorna za svoje ponašanje. Mogla je da te odbije.

Strpljenje je izdala. - Da se nisi usudio da se ljutiš na nju! U to vreme nam je sve to izgledalo kao bezazlena šala. Kako je mogla da zna da će je to ubiti?

Istrže ruke iz njegovih i diže se. - Izvini.

- E, sad sam te i ja uzrujao.

- Nisam uzrujana, ozlojeđena sam.

- Melina...

- Njena smrt mi je još veoma sveža da bih mogla da otpim da joj se nešto prebacuje, Džeme.

Postiđen, on prste provuče kroz kosu. - U pravu si, u pravu si. Žao mi je. Znam da kriviš sebe. Nije trebalo da te diram u taj živac.

- Moram da izađem odavde.

- Kuda? Ne smeš da odeš. Rečeno nam je da ovde čekamo Losona.

- Neću da izlazim iz zgrade. Idem samo do toaleta.

- Otpratiću te.

- Ne - reče mu ona i dade mu znak da ne ustaje sa stolice. - Ostani ti ovde, za slučaj da se Loson pojavi. Reci mu da ću odmah doći.

- Jesi li sigurna da si dobro?

- Dobro sam.

I dobro se isplakala u toaletu jer joj, razume se, uopšte nije bilo dobro. Pokušala je da se trljanjem slepoočnica oslobodi mučne glavobolje, ali uzalud. Nekoliko minuta kasnije, u toalet uđe jedna žena policajac da joj saopšti da je Loson stigao i da je čekaju.

Izašla je iz toaleta i zastala kod česme da popije dva aspirina koja je pronašla na dnu tašne. Kad se okrenula, našla se licem u lice s Kristoferom Hartom. Stajao je svega nekoliko koraka udaljen od nje.

- Zdravo.

- Zdravo.

Njegov poluosmeh bio je prislan i saosećajan. Priđe joj onda u dva duga koraka i stade sasvim uz nju, tako da je mogla da oseti svež miris jesenjeg vazduha i toplinu sunca s njegove crne kožne jakne. Pre no što i shvati šta to čini, on joj palcem lagano pređe preko obraza.

- Malo si mokra tu - reče joj i pokaza kapljicu vode na palcu. - Melina, ja...

Isuse, ne znam šta da ti kažem. Žao mi je zbog tvoje sestre.

- Hvala ti.

84

tlo

Na tome bi i ostalo da se ona pitala, ali on nastavi tihim, potresenim glasom. - Posle one naše onakve prošle noći, da li bi ikad pomislila da ćemo se sledeći put sresti u policijskoj stanici?

Smeteno zavrte glavom. - Ne znam šta se ovde dešava. Ne znam zašto si poslala onog detektiva da dođe po mene ili kako se ja u sve ovo uklapam. Sve dok to ne doznam, neću donositi bilo kakve zaključke. Ali bez obzira na sve to, želim da znaš da mi je veoma žao zbog onoga što se desilo Džili-jen. Đavolski mi je žao zbog toga. To je sve što mogu da kažem.

I on bespomoćno diže ruke u vazduh.

Uprkos svem uzdržavanju, suze joj opet napuniše oči.

- Bože, žao mi je - reče joj on, zagrlji je i privuče sasvim uz sebe, pa je poljubi u kosu.

Dodir s njim kod nje izazva dve sasvim uočljive reakcije: ona naglo usrknu vazduh i telo joj se ukoči.

Ali on, čini se, ne primeti ništa od toga jer joj, s naglašenom prisnošću, nežno poljubi vrh glave. - Mora da je sve ovo za tebe užasno. Strašno, strašno mi je žao zbog tebe.

-Vas dvoje možete da nam se pridružite kad budete spremni.

Razdvojiše se i okrenuše. Loson je stajao malo dalje i delovao... radoznalo.

* X- *

Čif pode za Melinom u sobu u kojoj su se već nalazili Loson, Alen Birč-men, advokat koga je poslala NASA, i još jedan čovek koga mu predstaviše kao Džema Heningsa, verenika Džilijen Loj d.

Čif mu promrlja svoje saučešće. Henings to prihvati hladnim, krutim pokretom glave, koji bi se Čifu možda i učinio čudnim da ga već nije zbunjivalo to što se Melina prema njemu ponaša kao stranac.

Mada, u ovim okolnostima, ona je mogla da se ponaša kako god joj drago. Izgubila je voljenu osobu. Ne bi joj zamerio ni da pesnicama

udara u zidove ili da čupa kosu. Mogao je zato da se pomiri s tim da želi da se drži povučeno i uzdržano.

Loson je Birčmenu davao detalje do kojih je istraga dotad bila stigla. Advokat, koga je Cif upoznao tek pre nekoliko minuta, bese čovek dostojanstvenog izgleda, u odelu od tri hiljade dolara i s velikom tamnocrvenom mrljom na levoj strani lica, koja mu je pokrivala i deo vrata. Jedva da su

85

imali vremena da se rukuju i izmene vizitkarte u predvorju na prvom spratu pre no što su ih ugurali u lift. Cif je usput stigao da mu odgovori da žrtvu uopšte nije poznao i da čuje da advokat ne voli kad mu klijenti nešto prećutkuju. Kako nije imao šta da krije, ta advokatova primedba ga je ljut-nula. Kad su izašli iz lifta, vide Melinu pored česme u hodniku.

Birčmen je sad smesta krenuo u napad. - Pošto smo se sad svi sreli, prva stvar koju bih voleo da znam jeste zašto je pukovnik Hart pozvan da dođe ovamo. Ako njegova izjava može da pomogne da se zločin rasvetli, mogao je da je da i u mojoj kancelariji.

- Prikočite - reče Loson.

Cif nije mogao da krivi detektiva što zauzdava Birčmena. Ovo je bila Losonova arena. On je sazvaio sastanak. I nije nameravao da ga kinji neki advokat koji je verovatno od jednog slučaja zarađivao više no detektiv za celu godinu dana.

Loson promrda ramenima i nape šavove sakoa. - Činjenica je, gospodine Birčmen, da se ovde nismo svi upoznali.

Cif bese zbunjen koliko i njegov advokat.

- Vi baš uživate u zagonetkama, Losone, je li tako? - reče mu. - Hoćete li mi vi, ili neko drugi, objasniti zašto sam ja obuhvaćen ovom istragom?

I on tu prvo dobaci pogled Melini.

- Mislio sam da bi vas dvoje trebalo prvo da se upoznate - reče Loson i, kad uhvati Čifov pogled, klimnu mu glavom prema Melini.

Cif s detektiva prenese pogled na nju. Ona mu uzvratila pogled, bez izraza na licu, ne otkrivajući ništa od onoga što je mislila, a on bi u tom trenutku dao milion dolara samo da može da zna šta se krije iza tih sivih očiju.

- Melina i ja smo se upoznali prošle večeri - reče on detektivu.

- Ne, niste.

Cif otvori usta da se pobuni, ali Loson, koji je očevidno mnogo uživao u svemu ovome, diže ruku da ga u tome spreči. - Žena koju ste vi sreli prošle večeri bila je Džilijen.

Bilo je potrebno da prođe nekoliko trenutaka pre no što te reci prihvati njegova svest. A čak i tada su mu izgledale besmisleno. - Džilijen? Ne, detektive. Bio sam s Melihom.

Pogleda je i reče: - Reci mu.

Ona mu uzvratila pogled, a onda lagano zavrte glavom.

Kad to vide i kad se sva Losonova sitna peckanja i Melinina uzdržanost stopiše u objašnjenje, Cif oseti kako mu se vilica opušta. Zapilji se u njeno

86

lice, usta, kosu, odmeri joj i telo. Zagleda joj se duboko u one sive oči i posta siguran da je to žena s kojom je bio prošle noći.

- To si bila ti - izjavi hrapavim glasom. - Bila si ti.

- Bila je to Džilijen - reče ona tiho, kao da govori samo njemu.

Ne poverova joj. To naprosto nije bilo moguće. Žena koja ga je sad gledala bila je žena koja je... koja je... Sećanje ga preplavi kao talas. U trenu se priseti svakog njenog osmeha, uzdača, svakog izraza i svakog dodira. Ovo sad nije bilo moguće.

Ona usta, priđe mu i pruži mu ruku. - Ja sam Melina Lojd, pukovniče Hart. Trebalo je da vam ja sinoć budem medijski pratilac, ali je moja sestra bliznakinja pošla umesto mene.

Zurio je u njenu ruku kao da ne zna šta će s njom. Konačno se pribra dovoljno da je prihvati. Delovala mu je isto, nek je prokleta sve. Koža, veličina, način na koji se uklapala u njegovu.

-1 dalje ne verujem - reče, nesvestan da to izgovara glasno. - Sličnost je neverovatna.

Ona mu se osmehnu. - To nam govore od dana kad smo se rodile.

-Ali tvoj glas, on...

- Ni glasove nikad nisu mogli da nam razlikuju.

Zabezeknut, nije mogao da prestane da pilji u nju. Sve je na njoj bilo isto, osim što je sinoć bila našminkana. Ili, tačnije, Džilijen je bila. Džilijen.

Koja je jutros nađena mrtva. Ubijena.

Iznenada stvari postadoše sasvim jasne. Sad je razumeo zašto je Loson želeo da razgovara s njim. Bio je jedna od poslednjih osoba koja je Džilijen Lojd videla živu. Možda i poslednja. Ako se ne računa ubica.

Shvativši da i dalje steže Melininu ruku, on je pusti i ona ode da opet sedne pored Džema Heningsa. Jesu li mu njega ono predstavili kao Džili-jeninog verenika? Njenog verenika*.

Cif ga pogleda s novim zanimanjem. Ovaj ga je besno gledao, bio crven u licu i delovao kao da od napetosti sav podrhtava negde u dubini tela.

I mada je to znao samo Cif, čoveku je dugovao izvinjenje.

- Žao mi je - reče mu. - Zbog vašeg gubitka.

- Kučkin sine - zareza Džem. I baci se na Čifa.

87

GLAVA 10.

Niko nije očekivao napad, iako je Cif, pošto bese primetio čovekovu loše potiskivanu ljutinu i neprijateljstvo, mogao da pretpostavi šta može da se desi. Nevolju nikad sam nije tražio, ali je, suočen s njom, nije ni izbegavao. Iskustvo iz mnogih tuča trebalo je da ga opomene na ono što će usle-diti.

Melina i Birčmen zaprepašćeno uzviknuše. Cif stiže da izbegne nekoliko udaraca, ali ga jedan ipak pogodi u jagodičnu kost i koža na tom mestu prsnu. U tom trenutku reagova i zapanjeni Loson.

- Heningse, prekini s tim, smesta! Šta ti je, do đavola? - viknu on i od-gurnu Heningsa pre no što Cif, konačno razjaren, stiže da mu uzvрати udarac. - Uradi to još jednom i ima da hladiš guzicu u pritvoru!

Onda povuče krajeve svog loše skrojenog sakoa i reče Melini: - Izvinite na rečniku, Melina.

- Oprošteno vam je. Ja sam bila spremna da upotrebim mnogo gore reci - reče ona i besno se okrete Džemu. - Šta ti to radiš, Džeme? Šta te je spopalo?

- Reći ću ti šta me je spopalo! Da nije bilo njega - viknu on i prstom pokaza Čifa, - Džilijen bi bila živa. Zbog njega je ubijena.

Glas ga izdade i on stade da jeca zagnjurivši glavu u ruke.

Cif se okrete Losonu. - Šta on to, do đavola, priča? I zašto mi niste ranije objasnili situaciju? Mogli ste da mi kažete da su se Džilijen i

Melina za-menile. Bio bih pripravan...

-1 baš zato vam ništa nisam rekao. Bilo je potrebno da vidim kako ćete se ponašati i da doznam koliko vi znate.

Cif gadljivo iskrivi lice na tu Losonovu taktiku. - Ili ste znali da će ovo biti prvorazredna predstava. Nadam se da ste uživali.

Loson se ne osvrte na tu uvredu.

89

- Sve će vam biti objašnjeno. Ali bi sve ovo možda trebalo da odložimo dok se strasti ne stišaju.

- Ne - reče Melina koja je sedela stisnutih pesnica i suznih očiju. - Ne volim što sam ovde, ali ako ovaj sastanak treba da pruži dragocene podatke koji će dovesti do hapšenja ubice, onda želim da ga nastavimo odmah, kako bismo što pre odavde mogli da odemo.

- Razumem - reče detektiv. - Trudiću se da sve bude što je moguće kraće.

Pukovniče, molim vas da sednete i ispričate nam tačno kako je proteklo vaše veče s Džilijen.

- Šta želite da znate? - upita Cif bezvoljno kad sede na stolicu.

- Pre no što nastavite dalje - uplete se Birčmen, - voleo bih da poraz-govaram s mojim klijentom nasamo. Mi, naime, nismo stigli da to ranije uradimo.

Loson malo razmisli, a onda klimnu glavom. - Samo izvolite. Svima će nam dobro doći prekid. Da se atmosfera malo raščisti. Heningse, Melina. On im mahnu rukom prema vratima, pa izađoše svi zajedno. Birčmen se okrete Čifu: - Kako je vaš obraz?

- Preživeću. O čemu ste želeli da razgovaramo?

Advokat primeti zlovolju u tonu njegovog glasa. - Savetujem vam da se prema meni ne ponašate nadmeno, pukovniče Hart. Vi ste možda vrhunski as u vašem poslu, ali i ja sam u svom.

- Pređite na stvar.

- Stvar je u tome da ovde ne smete da uprsbate stvar da se to ne bi negativno odrazilo na ugled astronauta.

- Slušam.

- Lik astronauta NASA-e čist je i uglancan. Uvek je to bio. Razume se da je bilo zalutalih ovaca tokom istorije svemirskog programa, ali su njihovi ispadi vesto maskirani. Imao sam malo vremena da proučim vaš dosije pre no što sam stigao ovamo, ali, koliko sam

uspeo da vidim, čisti ste kao suza. Omiljeni ste i kod pretpostavljenih i kod posada, kako muškaraca, tako i žena. Imate vrelu narav, ali, i kad plane, ona se brzo stišava i uvek ste spremni da se izvinite i prihvatite odgovornost za svoje greške.

- Molim vas, nateraćete me da pocrvenim. Šta, u stvari, želite da mi kažete?

- Pa, evo, sledeće: vaša prva briga treba da vam je budućnost. Ako u penziju iz NASA-e odete pod plastom skandala, onda nećete imati čemu da

90

zimo

se nadate. I zato je od ključnog značaja da mi sad kažete treba li da budem nervozan zbog ove Losonove misije utvrđivanja činjenica?

-Ne.

Birčmen pažljivo prouči Čifovo lice, a onda se, s očevitim olakšanjem, zavalio na naslon stolice. - Izvrsno. Evo osnovnih pravila. Odgovarajte samo na pitanja. Ne priznajte sami ništa. Apsolutno ništa. Budite škrti na recima. Ne upuštajte se u pojedinosti. Ne govorite im ništa što nije u direktnoj vezi s ubistvom ove žene. Jeste li razumeli?

- Razumeo sam.

Birčmen krenu prema vratima da pozove ostale da se vrate, a onda malo zasta.

- Tek koliko da zadovoljim radoznalost: jeste li mogli da pomislite, kad ste ulazili ovamo, da nikad niste sreli Melinu Loj d?

Čif odrečno zavrte glavom.

- Zar su tako slične?

- Ne možete ni da zamislite koliko su slične.

Kad su svi opet bili u prostoriji i sedeli na svojim mestima, Loson se smesta okrete Kristoferu Hartu. - Vi niste osumnjičeni, pukovniče.

Detektiv zasta da Čim omogući da nešto kaže, ali kad ovaj odbi da zagrize mamac, nastavi: - Vaš otisak cipele mnogo je veći od onog nađenog pod prozorom žrtvine kuće.

Vilica Kristofera Harta se zgrči. Čak i s mesta na kome je sedela, mogla je da vidi da je besan zbog Losonovog lukavog prelaženja preko činjenice da bi, da nije tog otiska, bio prvi osumnjičeni. Ali bese dovoljno mudar da ne dozvoli da ga detektiv isprovocira.

Razgovor s advokatom izmenio ga je. Sad je bio smireniji, uzdržaniji. I još nešto... delovao je nezainteresovano. Ranije su mu one njegove uzbuđujuće plave oči odavale buru osećanja. Sad su bile bezizražajne. Bistre kao i ranije, ali hladne.

- Ono što nam je od vas potrebno, pukovniče - nastavi Loson, - jeste opis poslednjih sati Džilijen Lojd.

On objasni kako su se sreli i onda ispriča sve što se dešavalo tokom konferencije za štampu i banketa.

91

- Nijednog trenutka nisam pomislio da Džilijen nije medijski pratilac, gospođice Lojd - i onda, gledajući pravo u nju, dodade: - Ponašala se kao profesionalac.

- Bila je veoma sposobna. I molim vas da me zovete Melina.

- Kad se banket završio, odvezla me je do hotela.

- Jeste li se usput zaustavljali?

- Jednom. Kupili smo takose i...

- Za ime neba, možemo li da preskočimo takose i pređemo na ono što je napisano na zidu? - reče Džem po prvi put otkako se vratio u sobu.

- Napise na zidu? - ponovi Cif i pogleda Losona s nerazumevanjem.

- Gospodine Heningse, treba da govorite samo kad vas ja nešto pitam, inače moje upozorenje o ćeliji i dalje važi za vas.

Onda se opet okrete Čifu. - Jeste li vaše porudžbine poneli sa sobom?

-Da.

-1 gde ste onda otišli?

- U moju sobu u „Gospodskoj kući“. Obedovali smo zajedno jer smo oboje bili gladni, popili po čašu pića i razgovarali.

- Kad je otišla od vas?

- Ne znam tačno.

- Da li ju je neko video kad je odlazila?

- Ne znam. Nisam je ispratio. Možda je trebalo.

Cif vide kako ga Birčmen značajno pogleda, ali ta njegova opomena bese tako suptilna da je ostali i ne primetiše.

Loson nastavi: - Znači, obedovali ste. Popili ste po piće. Šta ste još radili?

- Razgovarali smo, rekao sam vam.

- Razgovarali - ponovi Loson i iskrivi lice kao u pokušaju da zamisli tu scenu.

- Razgovarali ste, pretpostavljam, za stolom na kome ste obedovali?

- Što ne pređete pravo na stvar i upitate me ono što zaista želite, Loso-
ne?

- U redu. Jeste li spavali zajedno?

92

GLAVA 11.

Njegov odgovor bese jezgrovit. - Ne.

- E pa, neko misli da jeste.

I Loson iz papirnate koverte izdvoji i izvadi deset sjajnih fotografija, veličine osam puta deset centimetara, i dodade ih Ćim. Jedan jedini pogled na prvu fotografiju bio mu je dovoljan da zgranuto iskrivi lice. Diže ruku na čelo i proštenja: - O, Isuse.

- Mogu li? - upita Birčmen; Ćif mu dodade prvu fotografiju.

Ćif ih sve pregleda pre no što ih dodade advokatu. Neko vreme zatim osta zagledan u prazno, a onda pogleda samo u nju. - Melina, ja... Kako nije znao šta dalje da joj kaže, samo bespomoćno raširi ruke.

- Pa? - ogласi se Džem.

Ćif lagano skrenu pogled na njega. - Šta pa?

- Pa, jesi li učinio ono što piše na zidu? Jesi li jebao moju verenicu?

- Džeme!

- Zar te to vređa, Melina? - viknu on. - Ovaj ovde treba da je uvreda za tebe, a ne ja!

- Možda bi trebalo da gospodin Henings bude udaljen.

Loson se ne osvrte na Birčmenovu primedbu, ali se obrati Džemu: - Poslednje upozorenje, Heningse. Još jedan ispad i bićeš udaljen odavde.

- O, ne, ostaću - reče Džem i živo zavrte glavom. - Želim da čujem sve što svemirski kadet ima da kaže.

- Sve što imam da kažem govorim isključivo Džilijeninoj sestri, a ne vama.

- Džeme, hoćeš li, molim te, da se smiriš? - reče mu ona umorno.

- Smiriću se. Zato što ne želim da propustim nijednu reč koju će izgovoriti gospodin Astronaut.

Loson nastavi ispitivanje. - U ovome mora da ima neke istine, Harte.

- Pitate li me vi to...

93

- Pukovniče - reče Birčmen, pa čak i ruku pruži u nameri da spreči či-fa da nešto kaže, ali je on odgurnu.

- Ib /e krv, zar nef - reče pokazujući prema fotografiji/ama, ko/e u međuvremenu bese vratio detektivu. - Vi me pitate da tome dam neki smisao? Očekujete od mene da vam objasnim ono što je neki bolesni kopilan napisao na zidu spavaće sobe krvlju žene koju je prethodno ubio?

I on se posprdno nasmeja. - Ja nisam psihijatar. A nisam ni prokleti detektiv. Pa kako bih onda mogao da znam zašto je on to napisao? Kako bi to iko mogao da zna? Svako ko je ovako nešto mogao da uradi, ko je na ovaj način mogao da ubije, psihopata je. Poremećen. Kako, do đavola, od mene očekujete da tome dam bilo kakav smisao?

- U redu, smirite se.

- Đavola ću da se smirim.

- Jeste li imali polni odnos s Džilijen Lojd?

- Šta sam vam rekao?

- Rekli ste mi da niste.

- Pa eto, znate. Otišla je iz moje sobe i...

- U koje doba?

- Rekoh vam da se ne sećam.

Loson okrenu glavu ka njoj. - Kad se vratila kući, Melina?

- Kasno. Negde između dva i tri ujutru.

Loson se opet okrete Čifu, a izraz na licu bio mu je podsmešljiv. - Proveli ste veoma mnogo vremena u razgovoru.

Džem je delovao kao da jedva ima snage da se dalje obuzdava.

Ali Cif ne ustuknu. Njegovo držanje, u najmanju ruku, posta još prkosnije. - Ne sećam se u koje vreme je otišla. Nemam pojma zašto je ubijena. To je sve. Ovde sam rekao sve što sam imao da kažem.

I on se diže sa stolice, ali mu Loson naredi da sedne. Kad se Birčmen pobuni, detektiv se upusti s njim u žučnu prepirku. Džem

dobaci Čim jedan preteći pogled, a onda se povuče u jedan ugao i okrete leđa sobi.

U međuvremenu, Kristofer Hart nije prestajao da natremice gleda nju. Oči su mu bile prodorne kao laserski zraci. Šta god da je osećao u tom trenutku... srditost, krivicu, očajanje... žestoko je to osećao.

- Samo još nekoliko pitanja i mislim da ćemo završiti s pukovnikom Hartom - reče Loson.

- Onda gledajte da se držite samo onoga što je vezano za istragu oko ubistva - opomenu ga Birčmen.

94

li Čilo me-nisao? inapi-
jletide-pbito tia ovaj I mene

-Pro-

iš prko-jbijena.

J.

iirčmen Čifu jebi.

:da nju. om tre-

raikom igu oko

Loson se okrete Čifu i upita ga da li je primetio da je Džilijen i njega neko pratio.

Ruke su mu bile skrštene na prsima.

- Ne. Ali nisam posebno ni gledao da li to neko čini. Zašto bih?

- Da li je nekome telefonirala?

- Ne dok je bila sa mnom.

- Što je bilo čele večeri, je li tako? Čif sleže ramenima.

- Nismo baš sve vreme bili zajedno. Pretpostavljam da je nekome mogla da telefonira kad je bila sama. Ja je nisam video da to čini.

- Ili da od nekoga prima poziv?

- Ili da od nekoga prima poziv.

- Da li je razgovarala s nekim?

- Svakako. Sa svima. Vratarima, hotelskim momcima. Sa svima koji su bili na konferenciji za štampu. S ljudima koji su pored nje sedeli na banketu.

- Da li vam se neko učinio sumnjiv? Neobičan? Neko ko se nije uklapao u sinoćna zbivanja?

-Ne.

- Neko na koga je slučajno mogla da naleti? Bivši drug iz škole? Stari dečko?

Sused ili poznanik?

Cif je odrečno vrteo glavom. - Ne, ne i ne.

- U bilo koje doba tokom večeri, da li ste vi izmenjali preke reci s bilo kim? A ona?

- Ne. Melina - reče on obraćajući se najednom njoj, - znam da ste vi računali na mene da ću da ukazem na neki trag. Žao mi je. Ja to ne mogu.

- Da je bilo nečega što bi trebalo da zapamtite, setili biste se - reče mu ona setno. - Čak i da se zbio sasvim bezazlen slučaj, kao što gospodin Loson pokušava da utvrdi, vi to verovatno ne biste primetili. Ona bi se pobrinula da vam ništa ne zasmeta.

- Ništa slično... - počeo on, a onda se prekide. - Čekajte malo. Ona se naže napred na stolici. - Pukovniče?

- Sad sam se setio nečega - reče on i onda se dade u kraće razmišljanje. - Bio je jedan tip. U tako-restoranu. Izlazio je napolje kad smo mi ulazili. Obratio joj se. Pozvao ju je imenom. Pozvao je Džilijen.

Opet pogleda u nju. - Bila je prokleta dobra kao vaša zamena, Melina. Taj tip je upotrebio njeno pravo ime, ali ona nije ni trepnula. Kad sam je

95

upitao zašto ju je oslovio tim imenom, objasnila mi je da ju je očevidno za-menio sa sestrom. Sad mogu da vidim kako je to moglo da se desi. U svakom slučaju, tada mi je rekla da ima sestru bliznakinju.

- Je li pominjao svoje ime? - upita Loson.

- Jeste, ali...

- Koje?

- Do đavola, ne znam. Nisam obraćao pažnju na bilo koga drugog osim na...

Odmeri Džema u uglu, pa resi da odustane od onoga što je hteo da kaže. - Nisam siguran ni da ga je Džilijen poznavala. Izmenjali su ljubaznosti. Ona je to pripisala slučaju zamene identiteta i ja o tome više nisam razmišljao. Ali sad, kad opet mislim na to...

-Šta?

- Možda grešim, Melina, ali mislim da joj je bilo neugodno zbog njega.

- Na koji način? - upita Loson.

Cif zavрте glavom. - Nisam siguran. Samo sam imao osećaj da ju je prestravio. U stvari, lecnuo je i mene malo. Čudan tip.

- Kako to? - upita Loson i izvadi olovku i beležnicu.

- Prvo izgledom.

- Opišite ga.

- Visok. Bled. Veoma mršav. I imao je naočare, siguran sam. Bile su debelih sočiva i skliznule su mu niz nos u jednom trenutku. Ali nije ga samo fizički izgled činio čudnim, već i ponašanje. Način na koji je gledao Džilijen.

- A to je bilo?

- Kao da...

Pomući se da pronađe pravu reč. - Kao da je zapanjen, možda čak malo i ljut, što je vidi tamo. Posebno sa...

Oklevao je malo, ali posle pogleda koji dobaci Džemu, reče: - Posebno sa mnom.

Premećući to po glavi, Loson upita: -1 sigurni ste da je mislio da je ona Džilijen?

- Tako ju je oslovio - odgovori Cif. - A ona ga nije ispravila. Nije ni pokušala da mu objasni da je Melina.

- Ako je taj čovek na bilo koji način bio ozlojeđen time što Džilijen vidi s pukovnikom Hartom - umeša se Birčmen, - onda imate vašeg osumnjičenog, detektive.

96

Jao za-fU sva-

- Ali, zašto bi ga naljutilo to što ju je video sa mnom? - upita Cif i pogleda Džema. - Osim ako nije bio neki vaš prijatelj, pa stekao pogrešan zaključak.

- Samo prdiš - uzvratu mu Džem podrugljivo. - Zar niko od vas ne shvata da on sve ovo izmišlja? Izmislio je nakazu da skrene pažnju sa sebe. On laže!

Cif u tren oka dipi sa stolice. - Kučkin sine!

A onda shvati da je pametnije da se obuzdava, pa se naglo okrete Meli-ni. - Melina, video sam tog tipa. Verujte mi.

Ona polako pogleda Losona. - Ovo vredi ispitati, zar ne? Ako je taj čovjek izgledao tako čudno kako ga je opisao pukovnik Hart, onda ga je sigurno primetio još neko.

- Je li to sve što o njemu možete da nam kažete, Harte?

Cif je provlačio prste kroz kosu. Ljutina ga još ne bese napustila. - Da. Ceo susret trajao je možda dvadesetak, trideset sekundi.

- Jeste li mu videli automobil? -Ne.

- Hajde da nam sve još jednom ponovite. Možda ćete se setiti još nečega.

On zausti da kaže da ne vidi zašto je to neophodno, ali mu onda pogled pade na nju i mrzovolja ga minu. - Pridržao nam je vrata kad smo ulazili u restoran. Obratio se Džilijen. Imenom. Ja mislim da ga ona nije poznala. Bio je to jedan od onih neugodnih trenutaka kad vas neko pozdravi a vi ne možete da se setite ni njega ni njegovog imena.

- Svima nam se to ponekad desi - reče ona.

- Ali joj je zagolicao sećanje?

- Da - reče Cif u odgovor na Losonovo pitanje. - Mislim da je rekao svoje ime, ali, da mi pištolj stavite na glavu, ne bih sad mogao da ga se se-tim.

- Pokušajte.

- Rekao je da ne bi mogao da se seti, detektive - reče Birčmen oporo.

- Birčmene, ovo je moja istraga, jasno?

Bilo je potpuno svejedno govore li oni nešto ili ne, jer se Cif izgleda sasvim povuče u sebe. Posmatrala ga je dok je sebe primoravao da se seti. Crte lica bile su mu napete od napora da se priseti zaboravljenih detalja. Mozak mu je bio kao kompjuter. Sadržavao je više informacija no što bi pro-sećan pojedinac mogao i da nasluti... teški tehnički, naučni i aeronautički podaci tu su bili uskladišteni, podaci koji su mu bili neophodni u obavlja-

nju posla. Trebalo je samo da se usredsredi da bi izvukao informaciju koja mu je potrebna u datom trenutku, što je postupak isti kao onaj kad neko na ekranu kompjutera otvori određen fajl.

- Čak i kad je rekao kako se zove, mislim da Džilijen nije mogla da ga se seti, sve dok nije rekao...

Prepirka između Losona i Birčmena zamre i obojica se okrenuše da čuju šta će Cif reći.

- Prokletstvo, šta li je ono rekao? - reče Cif, pa stisnu prstima oči. - Rekao je... daje iz...

Oči mu se naglo otvoriše. - Voters. Rekao je da radi kod Votersa. To je rekao.

- „Voters“!

Loson je oštro pogleda. - Znači li vam to nešto, Melina?

- To je klinika „Voters“.

- Šta je to?

- O, bože - promrmlja Džem. - Znao sam da je to veštačko oplodjenje bila loša ideja. Od početka sam bio protiv toga.

Ona mu dobaci pogled pun ozlojeđenosti, ali ne dobi priliku da ga prekori zbog te primedbe jer je Loson, zahvaćen njenim uzbuđenjem, već ponovio svoje pitanje.

- Klinika „Voters“ - odgovori mu ona, - specijalizovana je za lečenje slučajeva neplodnosti kod žena. Džilijen je juče bila tamo.

- Imala je ovulaciju - promrmlja Džem. Loson pokaza da je iznenađen.

- Zar je i ona bila pacijent? -Da.

- Zašto?

- Ja mislim, detektive, da je sad mnogo značajnije da je nju taj čudan čovek poznavao odatle.

Loson se namršti jer je morao da prizna da je ona u pravu, a onda vrati sve fotografije u koverat. - Svi možete da idete.

- Šta ćete da radite? - upita ona.

- Proveriću tu ustanovu da vidim radi li u njoj neki tip čudnog izgleda. Pozvaću vas kad nešto budem saznao. Harte, voleo bih da ne odlazite iz

grada dok mi ovo ne dovršimo.

- Pa ne možete vi od mog klijenta da tražite da prestane da vodi svoj život dok vi ne resite slučaj ubistva - pobuni se Birčmen. - To mesecima može da potraje.

pro]

prff

98

Loson, koji bese krenuo prema vratima, zasta onda da se obrati astronautu. - Ovaj ovde Birčmen je u pravu. Ne mogu da vas prisilim da ostanete. Ali mislim da biste i vi to želeli. I to ne samo zato što bi trebalo da vam je građanska dužnost da pokušate da uhvatite ubicu te žene, kao ni stoga što ste nam pružili dosad najubedljiviji trag i što bih mogao da iskoristim vašu pomoć kod identifikacije misterioznog čoveka. Rekao bih da biste kao čestito ljudsko biće, heroj, mogli da poželite da ovde malo ostanete iz čistog poštovanja prema drugoj gospođici Lojd. Ovoj živoj. Toliko.

I on ode napolje. Birčmen se posle njegovog odlaska prvi pokrenu. On dohvati svoju tašnu i Čira glavom pokaza vrata. - Posle vas.

Umesto da krene prema vratima, Cif se okrete prema njoj. - Melina. Užasno mi je žao zbog vašeg gubitka.

- Hvala vam. Žao mi je zbog svih neugodnosti koje ste zbog toga doži-veli.

- Sve je to beznačajno u poređenju s onim što se vama desilo.

- Ako vam ne smeta - reče Džem osorno, - sve je ovo ionako već jako dugo trajalo.

I on stade iza nje da joj pridrži stolicu i na taj način je nekako primora da ustane, ali i da sve njih time pokuša da potera iz sobe.

Birčmen i Cif prvi stigoše do lifta i Birčmen pritisnu dugme. Jedan od policajaca priđe i zatraži autogram.

- Zadržaću se ovde kratko - reče Cif advokatu i stisnu mu ruku kad lift stiže i vrata se otvoriše. - Javiću vam se kasnije.

Džem pokuša da je pomeri prema liftu, ali ona u trenu donese odluku i reče mu: - Samo ti idi, Džeme. Moram prvo do toaleta.

- Pa, u redu - reče on neraspoločeno i provuče se na vreme da ga ne stisnu vrata lifta. - Navratiću do tebe kasnije.

Vrata lifta se zatvoriše, ali ona i ne pokuša da krene prema toaletu. Cif je radoznalo odmeri. Završi ispisivanje autograma, stisnu čoveku ruku, a onda pritisnu dugme za poziv lifta. - Hoćete li sad da pođete dole?

- Da. Hvala. Izmislila sam potrebu da idem u toalet.

- Shvatam - reče on, mada bese očevidno da mu ništa nije jasno. Čutke sačekaše da lift stigne. Tišina potraja taman toliko da postane primetna i neugodna. Kad lift stiže, njoj laknu jer vide da je prazan. On je propusti da uđe i pođe za njom. Kad stadoše da se spuštaju,

ona se okrete prema njemu. - Izvinjavam vam se zbog Džema.

- Nije to vaša krivica.

- Postideo me je. Poneo se kao magarac.

99

- Tom vašem sudu ne bih mogao ništa da prigovorim - reče joj on i lako joj se osmehnu, ali mu ona osmeh ne uzvрати.

- Takođe sam želela da nasamo razgovaram s vama. On se delimično okrenu prema njoj. - Izvolite.

- Pokazali ste se kao poslednja kukavica i beskičmenjak. On se trže. - Izvinite?

- Vi ste kukavica, pukovniče Hart.

- Čuo sam vas dobro i prvi put - reče on mrko. - Da li bi vam smetalo da mi kažete zašto tako mislite?

- Nimalo.

Vrata lifta se otvoriše na prvom spratu, ali ona ne učini pokušaj da izađe napolje. - Džem nije imao pravo da vas napadne, ali je u jednoj stvari bio u pravu. Vi ste lažov.

Ali pre no što on stiže da se pobuni, ona nastavi: - Bili ste prevelika kukavica da Losonu iskreno odgovorite na pitanje.

- Koje pitanje?

- Ono o tome da li ste spavali s Džilijen. Vidite, ja znam da jeste.

100

||

GLAVA 12.

Cif upade u svoj apartman u „Gospodskoj kući“, baci jaknu na stolicu i pođe pravo prema baru. Bio je u iskušenju da dohvati burbon, ali se zadovolji bezalkoholnim pićem. Ponese ga do sofe, smesti se na jastuke i ispi pola konzerve pre no što opet udahnu vazduh.

Ne udahnu ga duboko. Da je to učinio, znao je da bi osetio Džilijenin parfem na sofi, a to bi bilo previše bolno podsećanje.

Jedna divna žena bila je brutalno ubijena. Tragedija, svakako. Ali njegov odnos s Džilijen bio je tako usputan da ga je čudila ova njegova osetljivost i potištenost.

Ipak, nije mogao da naprosto obriše ruke i ode. Losonovo predavanje o dužnosti i poštenju nije ga zadržavalo ovde. Prema dalaskoj policiji nije imao obaveze. Detektivova napomena da bi to

trebalo da učini iz poštovanja prema Melini bila je na mestu, ali ga čak ni to nije sprečavalo da potr-pa stvari u putnu torbu i krene za Hjuston.

Ne, nešto drugo ga je vuklo da ostane i vidi kako će se ćela ta stvar završiti. Nešto što nije mogao da imenuje.

Kad ispi piće do kraja, stavi konzervu na stočić za kafu i zavalu se medu jastuke. Svesno ostavljajući emocije po strani jer mogu da zamagle svaku stvar, resi da problemu priđe pragmatično, baš kao što bi i svakoj drugoj stvari dok upravlja letilicom. Proces eliminacije trebalo je na kraju da dovede do izvora nevolje, pa prema tome i do rešenja.

Kao prvo, ljutina mu je bila opravdana. Nije bio srećan što je umešan u istragu o ubistvu, kao što to ne bi bio ni svaki drugi nevin čovek, ali on je imao i jedan poseban razlog za zlovolju... umešanost u ubistvo ispunjavalo je jednu predodređenost za koju se nadao da će je izbeći.

Celog života je strepeo da se ovako nešto ne desi. Bio je član zajednice koja je bila manjina i, kao svaki mladić iz manjinske grupe, rano je naučio da mora da radi duže, stremi više i da bude tvrdi od ostalih. Morao je više

101

da se dokazuje. Posmatran je pažljivije, jer je vladalo uverenje da takvi kao on nekada i negde moraju da uprskaju. I tako je odrastao strepeći i iščekujući svoje „blaćenje". Sada, kad se to na neki način obistinilo, u najmanju ruku više nije morao toga da se plaši.

Štaviše, Birčmenove primedbe o tome da NASA ne bi bila blagonaklona prema jednom od njenih vrhunskih ljudi kad bi taj postao predmet istrage o ubistvu prelepe mlade žene bile su veoma ozbiljne. Bez obzira na prirodu policijskog ispitivanja, umešanost u to bila je loša reklama. Veoma loša.

Da H ste spavali zajedno?

Da. Jesu. Jebali su se, je jasno?

Kako je Melina znala da on laže? Je li izgledao kao krivac kad je na Lo-sonovo grubo pitanje onako odgovorio? Je li zaključila da laže zahvaljujući telepatiji koja je svojstvena bliznakinjama? Ili joj je Džilijen možda rekla?

Ili je možda... možda Melina samo nagađala, pa se slučajno da je pogodila.

Istina je bila da je želja između Džilijen i njega bila obostrana i da se nije javila posle burbona i takoa. Počela je onoga časa kad su ugledali jedno drugog. Počela od prvog rukovanja, prvog osmeha, čelo to veče bilo je produžena predigra, čiji je vrhunac...

Prokletstvo, neće da misli o tome. Neće.

Da bi skrenuo misli, dohvati mobilni i pozva glasovnu poštu na poslu i na telefonu kod kuće, a onda sledećih petnaest minuta provede odgovarajući jedino na pozive koje nije smeo da izbegne.

Samo tih petnaest minuta uspeo je da ne razmišlja o prethodnoj noći. Nije mogao tome da se odupre. I predao se tom razmišljanju potpuno. Svakom pojedinom detalju. Svakom njenom pokretu. Reci...

Trgao se kao oparen kad je zazvonio telefon.

- Molim?
- Pukovnik Hart?
- Ko je to?
- Dekster Longtri.
- Šta vi želite?

Bio je grub, ali nije mario. Sve što je imao da kaže starom poglavici, rekao mu je jutros. Od tada se mnogo stvari desilo. Pa ako je bio loše raspoložen, tu nije bilo pomoći.

- Da li je sve u redu?
- A zašto ne bi bilo?

102

- Poslednji put kad sam vas video imali ste nevolju s policijom.
- Nije to bila nevolja, samo...
- Ako se sećate, ja sam predvideo da će vam uskoro biti potrebna moja pomoć.

Cif podrugljivo šmrknu. - Kako to, Longtri? Da niste možda imali viziju? Jeste li vi možda vrač?

Posle kraće pauze, stari poglavica upita: - Zar se vi rugate duhovnosti, pukovniče Hart?

- Rugam se ljudima koji nisu u stanju da prihvate „ne“ kao odgovor i koji ne gledaju svoja posla.

- Ali vi jeste moj posao - reče poglavica kao da Cif ništa nije rekao. - Vi i sve što vi radite i što vam se dešava izuzetno me zanima i ima ogroman značaj za mene.

Cif je postajao sve srditiji. - To je, onda, vaš problem. Juče sam vam rekao i jutros ponovio da ne želim da budem deo vaše grupe i da se moj interes i interesi NAA ne podudaraju.

- Očevidno je da ste i dalje istog mišljenja, mada sam se nadao da će vas nesrećne okolnosti koje su vas zadesile naterati da ga promenite. Daću vam još malo vremena da o svemu razmislite. Uradite to pažljivo. Zbogom, pukovniče Hart.

- Slušaj ti, kučkin sine, ako...

Linija zamre. Cif tresnu slušalicu na viljušku i ushoda se po sobi. Je li moguće da su Longtri i njegov pajtaš Ebot na neki način povezani s Džili-jeninim ubistvom? Da li bi mogli da žrtvuju nevinu ženu u nameri da stvore skandal iz koga bi ga onda „spašavali“? To bi ga svakako učinilo njihovim dužnikom, zar ne?

Ako postoji i najmanja mogućnost da je Longtri povezan s ubistvom, trebalo bi smesta da obavesti Losona. Ali, šta bi mogao da mu kaže? Da ima osećaj da je žrtva nameštaljke?

Pre no što stiže da odluči šta da čini, telefon opet zazvoni. Stari momak s pletenicama ne gubi vreme, zar ne? Cif zgrabi slušalicu. - Još pretnji, Longtri?

- Ko je Longtri i čime pretili? Bio je to Loson.

- Nebitno je...

- Ko...

- Starac s kojim sam jutros doručkovao. To je... posao je u pitanju - reče nestrpljivo. - Komplikovano je. Nevezano s Dalasom. Šta vi želite?

103

- Našli smo ga.

- Koga?

- Čudaka koga ste vi opisali.

Cif sede na sofu i stade da sluša. Loson je nastavljao: - Ime mu je Dejl Gordon. Radi u klinici „Voters“. Opis koji ste mi vi dali preneo sam osoblju i oni su ga identifikovali.

- Jeste li ga ispitali? Šta on kaže?

- Nije bio tamo. Ostavio je poruku na glasovnoj pošti telefona u kancelariji da je bolestan i da neće doći na posao. }a sam sad na putu ka njegovoj kući.

- Nadam se da će vam se trud isplatiti. Srećno.

- Voleo bih da i vi budete tamo. -Ja? Zašto?

- Pre no što navalim na nekog savršeno nevinog naivčinu, želim da budem siguran da je on tip koji je razgovarao s vama i Džilijen.

- Zar za to ne služi postrojavanje više osumnjičenih u policijskoj stanici radi prepoznavanja?

- To prethodi hapšenju. A ovaj čudni patak koga ste vi opisali čak nije ni viđen kako napušta mesto zločina. U ovom trenutku on nije osumnjičeni. Zvanično.

- Drugim recima, vi želite da ja budem tamo... zvanima... da vam pokrijem guzicu za slučaj da uhvatite pogrešnog momka?

- Znao sam da ćete razumeti. Upravo ulazimo na prilazni put do „Gospodske kuće“. Jeste li obučeni?

- Gordone?

Detektiv opet zakuca na ulazna vrata. Kad ni taj put ne dobi odgovor, on policajcu koji je bio pored njega naloži da okrene čovekov broj telefona.

Kiting je odnedavno bio u Odeljenju za ubistva i veoma se trudio da ostavi dobar utisak, posebno pred veteranima kao što je Loson. - Već sam to uradio. Dvapat.

- Automobil mu je ovde - primeti Loson. - Šta ona kaže?

I on rukom mahnu prema starijoj dami koja je živela u većoj zgradi kojoj je stan u garaži pripadao. Stajala je na verandi, a pored njenih nogu kev-talo je malo kućence.

104

i je Dejl osoblju

i u kan-i njego-

i da bu-)j stani-

čak nije mnjiče-

•am polo „Co-

, on ma.

idio da /eć sam

•adi ko-gu kev-

- To mu je gazdarica - reče Kiting. - Danas ga nije videla. Kaže da je preko dana obično na poslu i da dolazi tek oko šest sati uveče, nekad i kasnije. Kod kuće ostaje jedino vikendom. Veoma je neobično što je kod kuće tokom, radnog dana.

- Živi li sam?

- Da, i nema prijatelja. Nikad ga s nekim nije videla. Kaže da je tih, da plaća kiriju na vreme i jedino se žali kad se pas mota blizu njegovog stana.

- Da sam ja na njegovom mestu, davno bih već smakao tog lajavka. Cif, koji je s razdaljine od nekoliko koraka pratio razgovor, morade da se složi s detektivom. Životinje je voleo i zaista nije odobravao neljudske postupke prema njima, ali mu je piskavo kevtanje majušnog psa kao igla bušilo bubne opne.

Loson očevidno donese odluku šta da radi.

- Ulazim. Nju skloni u kuću.

Kiting to učini veoma hitro uprkos njenim protestima, a majušno kuće gotovo zavrijači za njom unutra.

- Harte, zakloni se negde. Može biti da nas očekuje.

Cif pričučnu iza neobeležnog policijskog vozila kojim su stigli ovamo.

Događaj kome je prisustvovao stade da liči na film kad dva detektiva, s izvučenim pištoljima, stadoše levo i desno od vrata. Loson Gordona opet pozva po imenu, ali onda, kad opet ne dobi odgovor, šutnu i laka vrata sasvim izvali iz ležišta.

Dva detektiva jurnuše unutra. Cif se nape u očekivanju pucnjave, ali ču samo gde detektivi jedan drugom dovikuju da je sve čisto. Onda je nekoliko minuta u garaži vladala samo tišina i jedino se čulo prigušeno lajanje psa iz kuće.

Loson se konačno pojavi na vratima. - Harte?

I mahnu Čifu da dođe. Cif primeti da je Losonov pištolj kalibra devet milimetara opet u futroli.

- Ukokao se - reče mu Loson. - Nije baš lep prizor, ali bih voleo da to pogledate radi identifikacije. Po izgledu ovog njegovog mesta, izgleda da je bio prilično bolestan džukac.

I okrenu se da prvi pođe unutra, dobacujući preko ramena: - Ne dirajte ništa.

A onda opet zasta i okrenu se Čifu. - Imate li vi jak stomak?

- Preživio sam neke prilično gadne stvari.
- Je li? E pa, posle ovoga će vam sve to što ste preživeli ličiti na izlet na plažu, a ja sam ispunio svoju normu krvi za jedan dan.

105

U malom stanu bilo je zagušljivo i smrdelo je na kasapnicu. Ubrzo posta i jasno. Kao što je Loson i napomenuo, bilo je mnogo krvi.

Dejl Gordon je ležao na leđima ispred nečega što je delovalo kao neka vrsta oltara. Njegovo telo oblikovalo je krst s rakama raširenim pod pravim uglom od ramena i dlanovima okrenutim naviše. Vene su mu kod šaka bile presečene. Blizu tela ležao je nož opakog izgleda, zajedno s naočari-ma koje kao da bese skinuo pre no što je zauzeo pozu sličnu Hristovoj. Bio je go.

Loson pogleda Cifa. - Je li to on?

Cif kratko klimnu glavom. Iz daljine stiže sirena kao znak približavanja ambulantnih kola.

- Losone? - javi se Kiting koji izađe iza odeljka zaklonjenog zavesom. U ruci na koju je navukao rukavicu držao je ženske gaćice. Bokserice.

- Da li ovo odgovara gornjem delu pižame nađenom u spavaćoj sobi Loj-dove?

Loson gadljivo uzdahnu. - Njegov suvenir.

Kiting raširi gaćice tako da su i Loson i Cif mogli da vide osušene mrlje na tkanini.

Čifov stomak se zgrči. On opsova i prstima stade jako da trlja oči ne bi li iz njih izbrisao prizor uprljanog komada rublja.

Loson upita Kitinga da li je našao još nešto.

- Još tražim - odgovori detektiv.

Da skrene misli s gadnog prizora, Cif upita: - Je li to nož kojim je ubio Džilijen?

- Krv na njemu biće upoređena s njenom. A čim dobijem izveštaj sudskog lekara, znaću da li su rane na njenom telu podudarne s oblikom ovog sečiva. Smem da se kladim da će odgovor po oba osnova biti - da. On je naš čovek.

Cif ga pogleda, jer bese jasno da mu nije rekao sve. - Molim?

- Ovaj ovde je veoma poremećen dasa - priznade detektiv mršteći se. -Pre no što sam vas pozvao da uđete, pronašli smo čitav dosije s podacima o Džilijen Lojd i njenim slikama. Tamo unutra.

I on pokaza na komodu koja je Gordonu služila kao oltar.

- Slikama?

- Fotografijama koje su snimane bez njenog znanja. Dok je bila u sobi za preglede na klinici.

- Isuse.

106

- Da, bavio se izgleda i time - primeti Loson suvo. - Bio je neka vrsta verskog zatucanka. Pogledajte samo sve ove stvari. Ima više sveca nego u crkvi. Ikone. Bič na kome ima krvi. Zbirka literature o sudnjem danu. Sve same avetinjske stvari. Meni deluje kao da je bio osoba protivrečnih sklonosti. Verski fanatik kome se ona stvar dizala na Džilijen Lojd. S tim nije mogao da se izbori.

- Naročito nakon što je Džilijen sreo u društvu sa mnom.

- Rekao bih da je tako - zamišljeno reče Loson. - Video ju je na klinici. Postala mu je opsesija. Svoje seksualne fantazije vezao je za nju. A onda ju je prošle noći video s vama u društvu. Postao ljubomoran i odlepio. Sve-stan da ne može da je ima samo za sebe, resio je problem tako što ju je ubio.

Tugaljiv uzdah koji stiže iz pravca vrata natera oba čoveka da se okrenu. Melina Lojd stajala je iza njih. Po izrazu na njenom licu, Cif zaključa da je čula bar jedan deo Losonovih zaključaka.

Cif joj brzo priđe, uhvati je za ramena i pokuša da je izvede napolje. Ona se ne daje. - Je li on ubica? Zašto? Zašto?

- Nije trebalo da dolazite ovamo - reče Loson strogo.

- Idemo napolje. Zajedno - reče Cif.

- Ne'. - uzviknu ona i zakorači prema lesu. - Hoću da mu vidim lice!

- Kako ste stigli ovamo? - upita Loson.

- O, to i nije bio neki veliki detektivski posao. Rekli ste mi njegovo ime, znala sam gde radi i našla njegovu adresu u telefonskom imeniku. Sklonite mi se s puta! - vrisnu ona na Čifa kad joj opet prepreci put unutra. -Želim da vidim ubicu! Želim da se uverim da je mrtav!

- Nema govora o tome - reče joj on. - Melina, molim vas.

I ona stade da se bori, sve dok je, čini se, ne izdade snaga, što on iskoristi da je hitro izvede napolje, gde zasta i privi je uz sebe. Ona počne da jeca i spusti glavu na njegove grudi.

Utom stigoše i ambulanta kola, a i susedi privučeni zbivanjima stadoše da se okupljaju. U pitanju su uglavnom bile sve same starije osobe i penzioneri, kojima je ova besplatna predstava u komšiluku bila kao dar s neba.

Cif pogladi Melinu po kosi.

- Ne treba vam ovo. Ne bi trebalo da ste ovde.

Ona mu se istrže iz zagrljaja. - Zašto ne? On mi je ubio sestru.

- Tako izgleda.

- Onda treba da sam ovde - reče ona i njene ljutite oči sevnuše na njega. - Ali vi ne. Svojim laganjem o onome što se desilo između vas i Džili-

107

jen jasno ste stavili do znanja da želite da se odvojite od nje. Od svega ovoga. Pa, šta vi onda radite ovde?

On joj objasni da je policajac to tražio od njega radi identifikacije.

- Pa jeste li ga prepoznali?

- Da. Nema greške. To je taj tip.

- Onda ste obavili sve što treba. Zašto se i dalje vrzmate ovuda?

Njen stav ga iznenadi i ljutnu. Ovde je da pomogne koliko može. Mogao je da smisli hiljadu načina kako da mirno provede lep jesenji dan, a ne da gleda golog mrtvog muškarca koji leži u lokvi zgrušane krvi.

Uz Gordonovo samoubistvo i dokaze koji su prikupljeni, slučaj će biti zaključen. On je učinio sve što je mogao. Lozonu više neće biti potreban. Kad bolje razmisli, zaista, staje on i dalje radio ovde?

- Proklet bio ako znam šta ja radim ovde - uzvratila joj istim ljutitim tonom. - Ali, pre no što odem, želim da znate jednu stvar.

-A to bi bilo...?

- Da me je veoma potreslo ono što se desilo Džilijen. I više no što vi možda mislite, i mrska mi je i sama pomisao na to da sam bio deo te tragedije.

A onda, nagnuvši glavu dole, bliže njenom licu, dodade: - Ali mi je drago što me je prošle noći pratila Džilijen, a ne vi.

108

GLAVA 13.

Dva dana posle ubistva Džilijen Lojd i samoubistva Dejla Gordona, Lo-son je zatvarao dosije slučaja. Njegova poslednja zvanična

dužnost bila je da o svemu izvesti Melinu Lojd. Otvori konzervu „Dr Pepera“, otpi dobar gutljaj i onda okrenu njen broj telefona.

Posle uobičajene izmene pozdrava, on reče: - Laboratorijski testovi potvrdili su ono što smo mi pretpostavljali. Krv vaše sestre bila je na Gordo-novom nožu. Njegovi otisci prstiju bili su jedini na dršci. Istovetni su onim skinutim s prozorske daske i čaše za vodu u kuhinji. Sperma na donjem de-lu pižame je njegova. Na njoj je nije bilo.

Koncentracija ulja nađena na njenoj koži ukazivala je na to da se kupala verovatno neposredno pre odlaska u krevet. Čak i ako je Hart lagao i ako su oni imali polni odnos, dokazi o tome bili bi isprani. U svakom slučaju, nije bilo nalaza koji ukazuju da je seksualno zlostavljana. Gordon je nije silovao. Loson je to smatrao malom milošću od strane nakaze.

Melina reče: - Ne dovodim ja u sumnju fizičke dokaze, detektive. Ube-dena sam, kao i vi, da je Dejl Gordon počinitelj. Ono što mi nije jasno jeste motiv. Zašto ju je ubio?

- Bojim se da je odgovor na to umro s njim. Moje mišljenje o tome zasnovano je samo na iskustvu. Gordon je bio poremećen čovek, jedan od onih pojedinaca koji su uspeli da ostanu neprimećeni od strane sistema. U policiji nije imao dosije. Nikad nije bio u nekoj nevolji. Nije imao sporove sa susedima ili kolegama. Imao je dobar posao. U stvari, kad je nauka u pitanju, bio je briljantan. Diplomirao je biologiju na fakultetu Arling-tonskog univerziteta. Ali je bio otpadnik od društva. Po onome što su nam rekli ljudi koje smo ispitivali o njegovoj prošlosti... profesori i bivši suse-di... on nije imao na koga da se ugleda dok je odrastao. Ne znamo šta se desilo njegovom ocu. A majka mu je grozan stvor. Ona je verski fanatik i zlostavljala ga je mentalno, a sasvim sigurno možemo da kažemo i fizički.

109

Šta god da mu je radila, stvorila je seksualno nepodobnog pojedinca. Sve otkako je ona umrla pre nekoliko godina, Gordon je živeo sam u tom bed-nom stanu.

Džilijen mu je postala opsesija. Možda je bila učtiva prema njemu, a on je to shvatio kao poziv. Ko zna? Tip je bio nastran po mnogo osnova, inače, zašto bi zauzeo pozu raspeća pre no što se ubio? U

svakom slučaju, kad je vašu sestru video s Hartom one večeri, to mu je povuklo okidač. Došlo je do kratkog spoja.

-1 onda ju je izbo nožem.

- Dvadeset dva puta. Izveštaj s autopsije je manje-više stručan po ovom pitanju, ali sam pročitao i objašnjenje. Rane su bile podudarne sečivu noža kojim je to učinio, a smrtonosna je bila ona koju joj je zadao u vrat. Osamnaest uboda zadato je posle smrti. Ona nije patila mnogo, ako je uop-šte i patila.

- Trebalo je da to budem ja - reče ona tiho.

- Ne smete tako da razmišljate, Melina - reče joj on, premesti slušalicu s jednog uha na drugo i otpi još malo „Doktora Pepera“.

Ona će verovatno ovu krivicu nositi celoga života. To nije bilo pravo. Ni pošteno. A opet, zamena koju su izvele bila je prokleta budalasta stvar za dve odrasle žene.

- Kako je došao do njenih fotografija? - upita ona.

Fotografije joj nije pokazao, ali joj ih je pomenuo. - Kroz malu Špijun-ku izbušenu u zidu između njegove laboratorije i jedne od ordinacija za preglede na klinici. Tamošnje osoblje bilo je zgroženo.

-1 treba da bude.

-Da.

Nasta poduža tišina. On onda pročisti grlo i reče: - Želeo sam samo da vas o svemu ovome obavestim pre no što zatvorim slučaj.

- Meni se ne čini...

Porodice žrtava uvek smatraju da slučaj još ne bi trebalo da bude zatvoren. Čak i u potpuno čistini slučajevima kao što je ovaj, oni ne mogu da se pomire s činjenicom da je neko koga su oni voleli morao da umre samo zato što je neko želeo da više ne žive. Bio je nasrtn umoran, a čekala su ga na stolu još tri nerešena slučaja.

Ali Melina Lojd mu se sviđala. I poštovao ju je. Pokazala je da ima mnogo hrabrosti, a kod žena mu se to mnogo dopadalo. I zato ću samog sebe gde je podstiče da kaže ono što je imala na umu. - Ne čini vam se, šta?

110

!.Sve ibed-

- Ne čini mi se verodostojnim da čovek koji je otpadnik od društva počini tako hladnokrvan zločin. Dejl Gordon po meni nije bio dovoljno

hrabar za to. Nije imao jaja, oprostite mi na izrazu. Ima li bilo šta u njegovoj prošlosti što ukazuje na prikrivenu nasilnost?

- Nema, ali ispitao sam neke telefonske pozive koje je on upućivao jednom televizijskom propovedniku.

- Kojem to?

- Bratu Gabrijelu.

- Plava kosa, mnogo zuba?

- Taj je. Gordon je bio njegov obožavalac. Ili sledbenik, kako bi se moglo ispostaviti. Brat Gabrijel ima sedište u Novom Meksiku. „Hram“, kako se to zove. U svakom slučaju, Gordon je tamo telefonirao bezbroj puta, ali je grupisanost poziva veoma uočljiva u poslednjih mesec dana. Poslao sam tamošnjeg šerifa da ispita stvar.

-I?

- Razgovarao je s propovednikom lično i ovaj se prisetio Dejla Gordo-na. E, sad, to je čovek koji prima na hiljade poziva, ali je tačno znao o kome šerif govori. Čini se da je Gordon zvao u svako doba dana i noći. Njegovi telefonski računi to potvrđuju.

- Zbog čega je zvao?

- Molitve. Uglavnom o njegovoj požudi.

- Seksualnoj požudi?

- Poštedeću vas detalja koje mi je saopštio šerif Maks Riči onako kako mu ih je saopštio brat Gabrijel. Prilično bolesna stvar. U svakom slučaju, Gordon gaje zvao u samu zoru Džilijeninog ubistva. Rekao je propovedniku da namerava da uradi rđavu stvar. Prethodno je kao „rđavu stvar“ po-minjao masturbaciju, posle koje se, kako je priznavao, šibao da se kazni.

- Blagi bože.

- Kao što rekoh, majka mora da ga je gadno kinjila. On je izjednačavao seksualnu želju i fantazije o ženama, u ovom slučaju Džilijen, s grehom. Ve-rovatno se gnušao vaše sestre zato što ga je uzbudila. U njegovom umu, ona je bila kriva za njegov greh. Održavala ga je nečistim, što je bilo u direktnoj suprotnosti s njegovim verskim ubeđenjima.

-I zato je s masturbacije prešao na ubistva?

- Zamršenije je. Stoga što je, iako je se gnušao, bio opsednut njome. Kad ju je video s Hartom, odlepio je. Brat Gabrijel je izrazio žaljenje zbog Gordonovog samoubistva, ali je priznao da ga to nije

mного iznenadilo. Posavetovao je te noći Gordona, ali nije siguran da je on te savete prihva-

111

tio. Rekao je da je te noći Gordon bio nastraniji nego obično i zato je jednog od svojih zastupnika zadužio da ga pozove nakon nekoliko sati. Gordon je tada rekao da je sasvim dobro, da se oseća mnogo bolje nego pre i da mu je razgovor s bratom Gabrielom doneo novu nadu.

- Ali se nedugo nakon toga ubio? -Da.

- Drago mi je da jeste - izjavi ona otvoreno. - Da se Dejl Gordon nije ubio sam, ja bih ga sigurno ubila.

Loson je osuđivao svakoga ko zakon uzima u svoje ruke ili sprovodi ličnu pravdu, ali nije mogao da zameri Melini Lojd na onome što oseća. On ubaci izveštaj s autopsije u dosije i u svesti ga zatvori i zapečati. - Mislim da smo pokrili baš sve.

- Hvala vam što ste me obavestili.

- A ja sam obavешten da ste telo kremirali.

- Juče. Odmah pošto su patolozi odobrili preuzimanje. Sutra po podne održaće se pogrebna svečanost.

I ona mu pomenu mesto i vreme.

- Veoma mi je žao zbog svega ovoga, Melina. Imate moje lično sauče-šće, ali i svih pripadnika našeg odeljenja.

- Hvala vam.

Spustiše slušalice, ali on gotovo sa žaljenjem spusti dosije na gomilu onih spremnih za odlaganje. Zatvaranje slučaja značilo je prestanak potrebe da i dalje vida Melinu Lojd. Uživao bi da može da je sreće u drugačijim okolnostima. U društvenom okruženju.

Razume se, ona nikad dvaput ne bi pogledala mišićavog, zdepastog veterana kao što je on. Bila je nekoliko recki iznad njegovog nivoa. Više bi joj odgovarao tip Kristofera Harta. Očevidno je da Džilijeni taj tip jeste odgovarao.

Hart je možda umeo da leti u raketama, ali je kao lažov bio nula. Vere-niku su možda zamazane oči, ali Loson ni za trenutak nije poverovao da je Džilijen iz Hartovog hotelskog apartmana otišla a da prethodno nije oprobala njegov krevet. Tip kao što je Hart ne „razgovara“ sa ženama do dva, tri sata ujutru. Bar ne sa ženama koje izgledaju kao Džilijen Lojd. Ili Melina.

- Srećni kučkin sin - promrmlja Loson i pruži ruku da dohvati dosije sledećeg nerešenog slučaja.

112

.j. uor-|oprei

nije

Brat Gabrijel se odmarao u svom kraljevskom krevetu. Ruke su mu bile skrštene na grudima. Oči su mu bile zatvorene.

Da su bile otvorene, gledao bi u tavanicu iznad njegovog kreveta pokrivenu freskama, sličnu onoj koja se nalazila u spoljnoj sobi. Obe tavanice oslikavale su njegovu viziju života posle smrti. Njegova ideja raja bila je daleko sladostrasnija od shvatanja koje je o tome gajila tradicionalna religija. Osim zraka sunca koji su se probijali kroz oblake, sve drugo na slici iznad njegovog kreveta moglo je biti opisano kao uljana predstava orgije iz rimskog doba.

Žene su, naslikane u izazovno erotskim pozama, sve bile lepe i u licu i u telu. Njihova odeća, ako su je uopšte i imale, bila je prozirna. Kao kontrast njima, bilo je tu samo nekoliko muškaraca, u fizičkom smislu daleko manje vrednih, više sličnih evnusima no gladijatorima.

Hristova prilika u središnjem delu slike bila je neverovatno slična bratu Gabrijelu, to jest, Alvinu Medfordu Konveju.

Rođen je pre četrdeset šest godina u Arkanzasu, kao najmlađe dete vlasnika otpada i njegove žene, koji su imali još sedmoro dece da s njima dele kuću, da ih oblače i hrane. Malom Alvinu nije poklanjana neka velika pažnja, pa je uglavnom slobodno skitao ulicama malog grada u traganju za vragolijama ili nekim drugim načinom da se zabavi.

I u takvoj jednoj besciljnoj ekspediciji, natrapao je na crkvu.

Uboga, mala protestantska crkva bila je smeštena na kraju grada, tarno gde se Glavna ulica ulivala u autoput. Bela drvena kapela bila je od urednog groblja odvojena niskom ogradom. Vitki crni zvonik imao je majušni krst na vrhu. Čelo zdanje krasilo je šest visokih uskih prozora na kojima je staklo bilo peskirano, po tri sa svake strane zdanja. Unutra je dvanaest redova tvrdih klupa bilo odvojeno središnjim prolazom koji je vodio do oltara i bio prekriven crvenim tepihom. S predikaonice je svake nedelje pre podne sveštenik u odori vernicima koji bi se hladili novinama držao predavanja o tome

kako da žive. Kako da plaćaju račune. Kako da gaje decu, ali da ne štede šibu. Kako da budu velikodušni prema onima koji su manje srećni od njih. Kako da prestanu da se kavže, piju, kockaju i luduju na igrankama. Kako da lakomim, žudnim okom ne gledaju susedovog magarca, vola ili ženu.

Ako je u gradu i postojao neki vo, mladi Alvin Konvej nije znao za njega. Nije čak bio siguran ni šta je vo, ali je taj deo propovedi bio potpuno

113

bez značaja. Ostatak propovedi, međutim, onaj deo o žudnji, bio je od monumentalnog značaja. On je u potpunosti izmenio dalji tok života Alvina Konveja.

Ali su prozori od peskiranog stakla bili prva stvar koja je jedanaestogo-dišnjem Alvinu Konveju privukla pažnju crkvi. Tog julskog dana vladala je takva vrelina da je nebo bilo belo, a Alvin je tragao za nečim što bi mogao da radi da ubije vreme do večere, kad je naišao na crkvu.

Stajao je tako preko puta crkve, lenjo se češkao po mestu gde ga je ozarila kopriva i pitao se šta bi se desilo kad bi bacio kamen na jedan od tih prozora.

Kakva bi se samo povika i galama oko toga digla! Nagrabusio bi ozbiljno i otac bi ga verovatno prebio. Majka bi slinila i govorila da je nikakav i da će verovatno završiti u zatvoru pre no što navrší dvadeset jednu godinu, kao njegov najstariji brat.

Ali bi bilo vredno svih muka koje bi mogle da ga snađu. U najmanju ruku, to bi prekinulo beskrajne prepirke između oca i majke o pomanjkanju novca i oko toga šta da rade sa sestrom koju je njen dečko krensuo i nestao bez traga. Kad bi ga policajci dovukli kuci, njegovi roditelji bi bar na tren morali da obrate pažnju na njega.

A onda je čuo muziku orgulja koja je dopirala iz crkve. I odvažio se da uđe. Unutra je jedna veoma lepa dama sedela za orguljama i svirala. Neki čovek je išao između redova i na klupe stavljao knjige. Alvin je posle doznao da su to crkvene pesmarice i da su u njima odštampane muzičke note i reci pesama koje idu uz njih.

- Vi danas po podne baš lepo svirate, gospođice Džons - primetio je čovek.

- Hvala vam, pastore.

Pastor je onda video Alvina, prišao mu, nazvao ga „sanko“, pljesnuo po leđima i pozvao ga da u nedelju dođe na propoved. I tako je Alvin počeo da dolazi redovno. Voleo je da gleda damu koja je svirala na orguljama i pratila grupu pevača, za koje je doznao da se zovu - hor.

Ponašao se kao i svi ostali vernici i svom dušom verovao i trudio se da se uzdržava od onoga što je pastor s predikaonice označavao kao greh. Tako je naučio da žudnja znači da želiš stvari koje ne možeš da imaš. Mislio je da se to odnosi na bicikl ili na karabin za lov na jelene, do koga je nedavno misteriozno došao jedan od njegove braće. Ali je onda doznao da se to odnosi i na gomilu drugih stvari, pa i na žene. Propovednik se baš dobro zajapurio dok je pričao o nekom tipu koji se zvao kralj David i dami koju

114

,

Jvina

lanaestogo-H0 vladala je ito bi mogao

tfegajeoža-edan od tih

o bi ozbilj-e nikakav i nu godinu,

najmanju pomanjka-rensuo i ne-lji bi bar na

pazio se da

Birala. Neki

jje posle do-

nizičke no-

)rimetio je

pljesnuo po (? počeo orguljama i

trudio se da bo greh. Talmas. Mislio ga je nedav-nao da se to baš dobro dami koju

je taj tip krišom posmatrao dok se kupala. Mada Alvin nije razumeo detalje, veoma je dobro shvatio poruku: ne bi trebalo da zavlačiš svog doku u piću koja nije tvoja.

Bilo je stvari koje su njegova braća mogla da kažu daleko jasnije no što je to propovednik činio.

Postao je toliko privržen crkvi da su kod kuće podsmešljivo počeli da ga zovu „Biblijaš“, ali nije mario. Nije propuštao nijednu nedelju i gutao je svaku pastorovu reč tokom propovedi.

I tako je jedne nedelje, poslednjeg dana meseca maja, Alvin Medford Konvej napunio dvanaest godina. Prvi jun bio je poslednji

dan školske godine. Bese odlučio da početak letnjeg raspusta proslavi tako što će otići na pecanje. Kad je stigao do svog omiljenog mesta na potoku, razočarao se vi-devši da je u njegovoj blizini u hladu ispod velikog bresta već parkiran nečiji automobil.

A onda je automobil prepoznao kao jedan od pastorovih, koje je ovaj vozio kad je odlazio u posetu bolesnima i siromašnima. Ako je već trebalo da s nekim deli svoje mesto za pecanje, onda je dobro što je to bio pastor kome se divio zbog moći koju ima nad ljudima.

Ali upravo pre no što je stigao da dovikne pozdrav, mladi Alvin Konvej čuo je zvuke za koje je znao da s pecanjem nemaju baš nikakve veze.

115

GLAVA 14.

Hodajući nečujno, Alvin se primače mestu odakle su dopirali zvuči i vide par koji je ležao na ćebet u travi i jebao se iz sve snage. Alvin je znao sve o tome. Znao je sve još od sedme godine, kad je svoju stariju braću jedne večeri krišom pratio do kuće jedne stare cure i kroz otvoren prozor po-smatrao kako se jedan za drugim penju na nju.

Nije mogao da zamisli da se pastor zabavlja takvim stvarima. A nikako napolju, na otvorenom, u po bela dana. Smatrao je da on i njegova žena to rade u kući, u mraku, pod pokrivačima i pošto su se prethodno pomolili. Ali je pastor jebao na prilično sličan način kao i njegova braća. U početku Alvinu bese smešno kako pastorova gola guzica pumpa gore-dole.

AH mu onda pogled privuče lepota tih nogu što su bile obmotane oko pastorove gole guzice. Sigurno je da nikad ne bi pomislio da dama koja je onako-gojazna kao pastorova žena ne može da ima tako vitke i lepe noge. A onda primeti da ruke koje su grlile pastorov vrat nisu pegave kao kod pastorove žene.

Na mestu koje je pastor pumpao nije bila pastorova žena. Bila je to gospođica Džons, orguljašica. Od tog otkrića Alvinu bese tako loše da nije pecao ni tog ni sledećeg dana.

Pastor je smrdljivi prevarant. Radi upravo one stvari za koje svojim ver-nicima tvrdi, urla da su grešne. Pastor nije ništa bolji od njegove od Boga zaboravljene braće, koji piju, puše i bludniče i nimalo ne haju hoće li završiti u paklu.

Ali njegovo početno osećanje gnušanja lagano je zamenilo jedno drugo: divljenje.

Pastor je sve uspeo da ubedi da na direktnoj liniji ima Boga. Propove-dao je da oganj i stradanje čekaju sve grešnike na svetu, ali nije izgledao mnogo zabrinut kad je ono jebuckao gospođicu Džons dole kod potoka

117

usred bela dana. Pastor je izabrao najbolji od svih svetova. Pastor je imao ulaznicu. Imao je ključ. Našao rešenje da srećno živi.

I ne znajući, taj posrnuli sveštenik odredio je dalji tok života Alvina Medforda Konveja.

Alvin je instinktivno znao da je predodređen za nešto veliko. Ranije nije znao kako to da postigne. Sad je imao smernicu. Prisetio se kako svi oni ljudi nedelju za nedeljom dolaze da bi bili opominjani da se ne podaju gre-hu i grđeni ako su ga počinili, i zbog pomanjkanja vere. Sećao se kako oči nisu mogli da odvoje od propovednika i kako ih je njegova strasna propo-ved terala da sate provode na tvrdim drvenim klupama ne mičući se, kako su ga grlili na stepenicama crkve posle službe i govorili mu koliko im on znači u životu. Donosili su mu sitne darove u znak pažnje. Poveravali su mu svoje duše.

Pastor im se osmehivao, stezao im ruke i primao njihove darove i njihovo poverenje kao nešto što mu duguju. Pastor je imao pravu ideju, brale. Aleluja i amin.

Gospođica Džons je sledećeg avgusta iznenada napustila grad. Šaputa-lo se da je „u nevolji“ i da je otišla da živi kod rođaka u Oklahomi. Pastor i njegova debela žena, trudna po četvrti put, bili su premešteni u drugu crkvu, u drugom gradu. Vernici su bili neutešni. Ispratili su ga suzama.

Njegova zamena bio je jedan stariji, ružniji čovek. Njegove propovedi bile su suve kao puder i Alvin nije mogao da zamisli da bi se njemu iko podao, pa čak ni njegova žena koja je bila mršava kao pritka i imala lice kao suva šljiva.

Alvin je prestao da ide u crkvu, ali je počeo da uvežbava propovedanje pred ogledalom i dole kod potoka. Radio je na tome da ukloni pokrajinski naglasak iz svog govora i vežbao glas sve dok nije počeo da govori kao ljudi s televizije. Uvežbavao je pokrete

rukama. Sastavljao je bolećive propovedi i učio napamet ključne delove Svetog pisma.

Kad mu je bilo četrnaest godina, dobio je priliku da isproba svoju ve-štinu. Devojka iz njegovog razreda pozvala ga je na bogosluženje u njenu crkvu. Kad su vernici na tom skupu pozvani da improvizuju svoje zahvalnice, on je ustao i održao takvu da nije bilo oka koje nije zasuzilo.

Te večeri, dok su se vozili kući, Alvin je izjavio da mu duh nalaže da stanu baš tu gde jesu i da se pomole. I tako je devojka skrenula s puta u jedan šumarak, pa su se ispeli u zadnji deo dostavnog vozila njenog tate koje je dobila za tu priliku i počeli da se mole.

118

Nisu to dugo činili, kad Alvina duh pokrenu da se moli na oltaru njenog tela. Što je iziskivalo da svoje lice zagnjuri u njene prepone. Ona je, zauzvrat, obožavala njegovo telo na sličan način. Otišla je kući misleći da Bog svakako dela na misteriozan način. A Alvin je otišao kući znajući da je na tragu nečem velikom.

Trideset dve godine kasnije, dok je ležao na krevetu pozlaćenog uzglavlja, osmehnu se sad sam sebi prisećajući se kakav je odrpan klinja bio, prljavih bosih nogu na kojima je bilo i ulepljene smole s asfalta, dok se s ostalom rodbinom otimao oko komada pržene piletine.

Sad je imao posebnog kuvara da mu sprema jela. Imao je trenera koji se brinuo da mu obilna hrana ne nabaci salo. Imao je krojača koji se starao da mu odela ističu savršenu građu.

Voleo je svoje telo, voleo snagu koju je naglašavala zategnuta koža. Prsa su mu bila široka i pokrivena dlakom koja je izgledala kao namočena u zlato. Lenjo prevuče prstima preko dlake, uživajući u njenom krutom, čvrstom dodiru.

Protegli mišićave udove i naizmenično stade da steže i opušta lepo oblikovane mišiće na njima. Diže ruke prema tavanici i stade da ih proučava. Izgledale su dovoljno snažne da iskrive čelik, ali i dovoljno nežne da drže novorođenu bebu.

Sasvim prema nameni, pomisli uz lagani osmeh kad mu se ruka spusti dole do spolovila. Testisi su mu bili isto onako čvrsti kao one noći kad je povalio duhom nadahnutu devojku u vozilu njenog tate. Pogladi penis i oseti kako se puni krvlju, izdužuje se, stvrdnjava.

Žena pored njega promeškolji se i probudi. Sede i osmehnu mu se. Imala je jedno dete. Njene bradavice bile su velike i smeđe. Njemu su se više dopadale manje i ružičastije, devičanskije, ali je čovek ponekad morao i da se žrtvuje.

Ona se postavi na kolena i krenu da ga zajaši, ali je on zaustavi. - Samo tvojim ustima ovoga puta. Sasvim polako.

Zatvori oči i pusti da mu svest luta, a svest ga, ponovo, odvede do Alvina. Kakav li je poremećaj u genu Konvejevih njega načinio tako zgodnim, upita se. Jedva je mogao da se seti kako su izgledali članovi njegove porodice, ali, koliko se sećao, nije to bila posebno privlačna grupa.

Napustio je kuću odmah po završetku gimnazije i više se nikad nije osvrnuo da pogleda natrag. Bio je siguran da se ni oni koje je ostavio ne sekiraju mnogo zbog njegovog nestanka. Jedna gladna usta manje.

119

I

Roditelji su mu dosad sigurno već umrli, ali je neko od braće i sestara svakako još živ. Da li ga je bilo ko od njih prepoznao na televiziji? Ne. Da jesu, već bi se odnekud pojavili da mu traže novac.

On je, bez sumnje, bio najzgodniji u celom okotu, ali neprestano meta poruge zbog njegove svetle kose. Mrzeo je svoju kosu onda, ali mu je sada bilo milo što mu u sazrevanju nije potamnela. Njena zlatnobela boja postala mu je zaštitni znak. Podsticala je povoljna poređenja s Arhangelom Mihailom ili Gabrijelom, po kome je sebi nadenuo ime.

Ali to je učinio kasnije, mnogo kasnije, kad je završio koledž i bogosloviju. Upisao tek koliko da nauči osnove, ali je ispalo da je uživao na studijima više no što je mislio da je moguće. Posvetio se tome i proučavao stanovišta onih koji nisu verovali, isto onoliko koliko i teologiju. Imao je na-meru da vodi krstašici rat za jednu stranu. Ako je želeo da pobedi, morao je da poznaje i snagu svog protivnika.

Odmah posle bogoslovije, prihvatio je posao pastora u crkvi. Uskoro je postalo jasno da se njegov talenat uzalud rasipa na tako skroman skup ver-nika. Umorio se od slušanja jadikovki, krštenja dece, posećivanja bolesnih i sahranjivanja pokojnika. Bilo je

neverovatno lako izmanipulisati ljude da ga pozivaju na nedeljni ručak i upućuju mu ljubavne ponude. Jedva nešto malo teže bilo je razdevičenje njihovih ćerki. Ali je on bio predodređen za nešto bolje i veće. Što da se ograničava na situaciju?

Preselio se u veći grad, u veću crkvu. Jedine razlike bili su kvalitet ne-deljnih ručkova i povećan broj ljubavnih ponuda. Ćerke su bile prilično slične svuda. A sve su volele da se jebu s njim, razume se. Ali ono što su time zaista dobijale bila je tajna da su one doprinele pastorovom padu, bile žene koje su ga bacile na kolena i gotovo navele da se odrekne sveštenstva. Volele su da igraju Jezavelje i Dilajle. Što su verovala da su opakije, to je i uživanje bilo veće.

Treća crkva u kojoj je služio imala je dovoljno velike prihode da plati prenos nedeljnog bogoslužjenja na lokalnoj televizijskoj stanici. Uskoro su počeli da prikazuju svakodnevne redovne emisije i prešli na regionalan nivo. Bio je to takav uspeh da je on ostavio predikaonicu u crkvi i u potpunosti prešao na televizijski evangelizam. Zašto da se ograničava samo na jednu državu? Treba da ga vide u svim saveznim državama. Zašto ne i u celom svetu?

A ostalo je, narode, istorija.

Požele da se glasno nasmeje, ali je teško smejeti se kad ti ga tako lepo puše.

120

^

-^2=30,

fratar . Da

meta ije sada 7X0 po-langelom

Danas je sveštencička služba brata Gabrijela bila beskrajno bogata sveštencička služba, merena milionima i milionima dolara. Alvin Medford Konvej je svuda po svetu imao sledbenike koji su ga preklinjali da izvršavaju ono što on od njih zatraži. Vršio je kontrolu uma nad hordama takvih i imao mnogo uticaja na način razmišljanja ljudi, možda čak i više od mnogih šefova država.

Prošle godine se pojavio pored pape na svetskoj verskoj konferenciji u Belgiji. Kad se pojavio, starac nije dobio ni upola onoliko klicanja koliko je požnjeo brat Gabrijel. Papa i ostali verski lideri predstavljali su prošlost.

Brat Gabrijel je bio budućnost, nada novog milenijuma. Njegova moć naizgled bese neograničena. Ali, što je još važnije, imao je on majstorski plan da je i poveća.

- Brate Gabrijele?

Otvori oči na glas gospodina Henkoka, koji je stizao preko nevidljivog interfon sistema. -Da?

- Izvinjavam se što vam smetam, ali poziv koji očekujete upravo je stigao. Da li želite da ga preuzmete?

-Daj mi pet minuta.

- Razumem.

- Da li da završim, brate Gabrijele?

Osmehnu se ženi i glavu joj ponovo usmeri dole. - Svakako.

- Da li je seme za skupljanje?

- Noćas ne.

Rasipanje bese sebično, ali čak ni od ljudi koji su na vlasti ne može se očekivati da rade sve vreme.

X- X- *

Pošto je blagoslovio ženu i nežno je poljubio u obraz, poslao ju je natrag u dormitorijum, gde je imala zasebnu sobu u kojoj je stanovala s de-tetom. Istuširan i odeven u snežnobeli frotirski ogrtač, izašao je iz svoje spavaće sobe i prišao radnom stolu. Tačno pet minuta od vremena kad je obavešten da ima poziv, on pritisnu dugme koje je svetlucalo na telefonskom aparatu.

- Ovde brat Gabrijel.

121

I pored uključenih zvučnika, nije se plašio da će neko moći da ga čuje. Soba je imala zvučnu izolaciju i triput dnevno je proveravano ima li prislušnih uređaja. Njegovi kompjuterski i telefonski sistemi takođe su imali obezbeđenje i stalno su nadograđivani, tako da idu u korak s napretkom tehnologije... i bez prestanka proveravani, da bi se sprečila izdaja od strane bilo koga ko boravi u Hramu i njegovim pomoćnim zgradama.

Posle kraće izmene ljubaznosti, onaj što se javio reče: - Imam dobre vesti i još bolje vesti, brate Gabrijele.

Gospodin Henkok na sto pred njega stavi čašu s brendijem. On ljubaznost nagradi lakim pokretom glave. - Slušam.

- Slučaj Dejla Gordona zvanično je zaključen. Što se dalaske policije tiče, slučaj ubistva Džilijen Lojd je okončan.

- To su dobre vesti.

- Dejl Gordon je poslužio svojoj svrsi.

-1 dobro je to obavio. Bio je poslušan do kraja. Ali on lako može da bude zamenjen. Već radim na tome. Ipak, mrzim što sam izgubio Džilijen Lojd. Ona mi je izgledala kao savršen kandidat.

- Što mene navodi na one još bolje vesti.

Brat Gabrijel mu dozvoli da načini dramatičnu pauzu.

- Vi ste, izgleda, zaboravili na jednu činjenicu iz dosijea Džilijen Lojd. Ona ima bliznakinju.

- Bliznakinju?

Uprkos opuštenom držanju, srce brata Gabrijela življe zakuca, I jeste to zaboravio. U vreme kad je čitao tu informaciju, ona mu se učinila beznačajna. Ali sad!

- Identičnu. Melina joj je ime.

- Melina.

Svide mu se kako to zvuči. Zvučalo je gotovo biblijski. - Na tome treba da se radi. Suočavamo li se s nekim preprekama?

- Ima ih nekoliko, rekao bih.

- Je li ona udata?

- Ne. Nema ni nekog značajnijeg pratioca zasad. Bliznakinje su bile izuzetno bliske i stoga je ona slomljena zbog Džilijenine smrti. Očajnički joj je potrebna nečija nežna pažnja puna ljubavi.

Brat Gabrijel se zakikota.

- Idealno za vas.

-1 sam sam to pomislio. Ali, postoji jedna smetnja.

122

iuie. slu-lali torn tone

jiljuba-|dje ti-

fda bu-Pžilijen

i Lojd.

este to >ezna-

: treba

11-čkijoj

Dve hiljade kilometara udaljen brat Gabrijel se namršti. Prinese čašu nosu i omirisa raskošni buket brendija. - Smetnja?

- Kristofer Hart.

Mrštenje brata Gabrijele se produbi. - Šta je s njim?

- Mislim da je on privlači.

Glasom koji je podrhtavao od ljutine, brat Gabriel reče: - Taj čovek je već uprljao jednu od naših najboljih kandidatkinja. Odbijam i samu pomisao da zbog njega mogu da izgubim još jednu.

- Možda grešim. Voleo bih da je tako. Ali, primetio sam neke vibracije. Mislio sam da biste želeli da znate da bi on mogao da predstavlja smetnju. Verovatno našu jedinu.

Brat Gabriel otpi još jedan gutljaj brendija i dugo ga zadrža u ustima pre no što ga proguta. Tiho reče:

- Onda bi trebalo nešto preduzeti u vezi s tim.

- Pobrинуću se za to.

- Izvrsno. Dobro ste se poneli i bićete nagrađeni, gospodine Henings.

- Hvala vam, brate Gabrijele.

- Mir i ljubav.

Kad prekide vezu, brat Gabriel reče gospodinu Henkoku da mu donese dosije Džilijen Lojd. - Sve je na disketi, brate Gabrijele.

- Ubacite mi je, onda.

I potom se premesti za kompjuter te mirno stade da pijucka brendi dok je gospodin Henkok izvlačio tražen šifrovan fajl. Kad se njena fotografija pojavi na ekranu kompjutera, gospodin Henkok primeti da je prava nepravda što su je izgubili. - Mislite li da će i njena sestra biti tako poželjna?

- Čuli ste gospodina Heningsa, a on bi to trebalo da zna.

Pošto je želeo da ostane sam s njom, brat Gabriel dade znak gospodinu Henkoku da se udalji. Onda se udubi u čitanje detalja iz fajlova klinike „Voters“. Pošto osveži pamćenje u vezi s podacima o Džilijen, veoma se odobrovolji stoga što ona ima sestru bliznakinju koja joj je identična. Osećanje zadovoljstva koje ga zbog toga ispuni upotpuni i fin ukus brendija.

Dodirnu ekran na mestu gde je na slici bio njen obraz.

- Melina - šanu zavodljivo kao da govori ljubavnici, - veoma ćeš mi le-po poslužiti.

123

I

i

GLAVA 15.

Svet Džema Heningsa počeo je da se ruši polako ali sigurno odmah posle sahrane.

Na sahrani je video Kristofera Harta. Hart nije prišao Melini. Iako je posle sahrane očevidno čekao da to učini, Melini je prišla da joj izjavi sau-češće neka žena s kojom je ostala u dužem razgovoru, pa se Hart udaljio neobavljenog posla. Otpratio je onda Melinu do kuće da, kako joj je rekao, ne bude sama posle tako teških trenutaka. Ispitujući je oprezno, saznao je da je žena s kojom je tako dugo razgovarala Linda Kroft i da radi na klinici „Voters“, gde je upoznala Džilijen koja joj se mnogo svidela, pa je došla da izrazi saučešće. To mu se nije svidelo, iako su i taj susret i razgovor izgledali sasvim prirodno. Ali mu se još manje svidelo to što ga je, kad je pokušao da iskoristi njenu slabost i intimnije joj se približi uz izgovor da to duguje Džilijeninom duhu, Melina odbila gotovo s gnušanjem. Morao je da se žustro povuče da je ne bi sasvim izgubio. Bila je to proba koja nije mnogo obećavala. No nije ga i obeshrabrila. Ali ono što se kasnije tog po-podneva desilo učinilo je da zazvone sva zvona na uzbunu. Melina je otišla u kupatilo i očevidno ponela sa sobom bežični telefon jer se, kad je telefon zazvonio, javila istoga časa kad je i on u dnevnoj sobi podigao telefonsku slušalicu. Tražili su nju i ona mu reče da spusti slušalicu. No, on to nije učinio. I tako je čuo da Melinu traži specijalni agent Henk Tobijas iz FBI, koji želi da se vidi s njom u vezi sa smrću njene sestre. Pomenuta je i klinika „Voters“, u kojoj je Džilijen bila pacijent. Sastanak su dogovorili za sutradan ujutru. Tobijasa je trebalo da prati agent Paterson iz dalaske kancelarije, što je značilo da je Tobijas iz Vašingtona. Kad je posle upitao Melinu ko je zvao, odgovorila mu je da je to neki Džilijenin klijent, a onda mu rekla da mora da ide jer želi da se odmori.

- Lagala me je! - zavapio je bratu Gabrijelu iste večeri.

125

Brat Gabrijel mu je rekao da do tog sastanka ne sme doći. I ponovio mu da se uzda u njegove sposobnosti. Bilo je dobro što u tom trenutku nije znao da je napad na Harta propao. Ali stvari su postale još gore. Tipovi koje je poslao na njega nisu uspeli da ga smaknu. A on je uspeo i da im umak-ne. I to gde? Kod Meline, koja

ga je primila u kuću i kod koje je ostao ćelu noć. To je otkrio sutradan, kad su njegovi ljudi, predstavljajući se kao agenti FBI Tobijas i Paterson, stigli kod Meline da bi je oteli, a ona uz Hartovu pomoć uspela da im umakne.

Veoma zabrinut, javio se bratu Gabrijelu, ali nije dobio vezu s njim. To ga je malo žacnulo. Izveštaj o svemu podneo je gospodinu Henkoku i brzo dodao: - Uspeo sam da doznam gde je. Moji ljudi su joj na tragu. Prenesite bratu Gabrijelu da sve držim pod kontrolom.

- Obavestiću ga čim bude završio sastanak, mada mislim da neće biti iznenađen kad čuje da su stvari opet normalne. On ima mnogo poverenja u vas, gospodine Henings.

- To su bile dobre vesti - rekao je, a nadao se da poverenik brata Gabri-jela neće primetiti setan ton njegovog glasa.

Ali se uzalud nadao.

- Ima li loših?

- Mislim da je to nešto o čemu bi brat Gabrijel pažljivo morao da razmisli pre no što nastavimo dalje.

- Nastavite.

- Kristofer Hart je i dalje pored nje - rekao je i pustio da to bude dobro shvaćeno pre no što je nastavio. - Trenutno su zajedno u sobi jednog trećerazrednog motela, u kojem odsedaju vozači kamiona. Siguran sam da će brat Gabrijel doći do istog zaključka do koga sam došao i ja u pogledu Melinine nepodobnosti za Program.

Gospodin Henkok, čiji je glas onda postao приметно uzdržaniji, rekao mu je da će brat Gabrijel biti smesta obavešten o tom njegovom mišljenju.

- Ovim ne osporavam sud brata Gabrijela - rekao je, mada je upravo to činio, - ali se pitam da li je ovaj konzervativan pristup pravi.

Melinu i Harta na oku je držao Džošua, jedan od ljudi koji su učestvovali i u napadu na Harta i u pokušaju Melinine otmice. Glupak je dvaput uprskao stvar, ali je to rizik koji mora da se preuzme kad se radi s nepouzdanim ljudima. Nije umeo da objasni kako je Melina uspela da zaključi da on nije agent FBI, a ispričao mu je da ga je pitala je li mu prijao let iz Va-šingtona, na šta joj je on odgovorio da ne dolazi iz Vašingtona. Džem mu posebno bese naglasio da Tobijas stiže iz Vašingtona, ali je glupan to zabo-

mi nije ovi ko-fšim umak-fao ćelu (agen-i uz Hartovu
H s njim. To koku i brzo agu. Prenesi-
i da neće biti lgo poverenja

\

brata Gabri-
norao da raz-

a to bude do-u sobi jednog guran sam da ja u pogledu
ržaniji, rekao Dm mišljenju. &da je upravo vi.

ji su učestvo-pak je dvaput radi s nepou-da zaključi da fijao let iz
Vaba. Džem mu pan to žabo-

ravio. Sreća je bila što je u ovom trenutku trebalo samo da ih
nadgleda, i ništa više. Valjda će to umeti.

Još uvek je bio potresen zbog toga što je brat Gabrijel naredio
Džilije-nino ubistvo i Gordonovo samoubistvo a njega uopšte nije
obavestio. Bio je iskreno zapanjen kad je stigao kod Džilijen i doznao
da je mrtva. Ali bratu Gabrijelu to nije moglo da se zameri. On je bio
savršenstvo.

- Brat Gabrijel mi je rekao da vam kažem da, zbog pojavljivanja
FBI, ne preduzimate ništa dok ne dobijete druga uputstva.

- Upravo tako sam ja već naložio mom čoveku.

- Fino. Čim brat Gabrijel bude doneo neku konačnu odluku, bićete
obavešteni, gospodine Henings.

- Čekaću - rekao je.

I to je bilo sve. Džem je spustio slušalicu siguran da se izvukao za
promašaje, jer njegov predlog nije smesta odbijen. Hartu se sudbina
znala i u njegovom slučaju sve je bilo samo pitanje vremena, mada
bi Džem želeo da to bude mnogo brže. Ako već nije spavala s
Hartom, sigurno je da će se to uskoro desiti. Ona, naime, ranije nije
krila da je često spavala sa svojim klijentima, slavnim ličnostima. Nije
se hvalila time, ali nije ni poricala.

To što su bili zajedno raspamećivalo ga je jedino stoga što ga je
Melina juče odbila i jasno mu stavila do znanja da joj nije privlačan
onako kao što je bio Džilijen. Džem Henings će, govorio je sebi,
svakako da preživi... da cveta... bez nje.

Ali njegova zakleta dužnost bila je da bratu Gabrijelu skrene pažnju
na to koliko ona nije vredna da bude uključena u Program. A kazna
brata Ga-brijela za moralno posruće bila je brza i neumitna.

Prirodno. Um i ruke Svevišnjeg stajali su iza njega. I Hart i Melina dobiće na kraju ono što zaslužuju.

»r * *

- Ovim ne osporavam sud brata Gabrijela... Nije valjda - polako reče brat Gabrijel.

Džem Henings bese poslat u Dalas istoga dana kad se Džilijen Lojd prvi put pojavila u klinici „Voters“. Ušla je samo da se raspita o mogućnosti da začne dete veštačkim oplodjenjem uz korišćenje sperme donatora. Kad ju je tamo video, Dejl Gordon je uzbuđeno smesta izvestio Hram da je našao još jednu idealnu kandidatkinju za Program. Henings je smesta poslat

127

u Dalas na novi zadatak. Ubacio se u njen život tako što se prvo sprijateljio s jednim od njenih kolega iz firme u kojoj je radila. Henings bese veoma dobar u svom poslu i imao je veliko iskustvo. I ubrzo su počeli da se zabavljaju.

Nije pominjao decu, ali, kad je ona pokrenula tu temu i upitala ga za mišljenje o tome da li neudata žena treba da se upusti u veštačko oseme-njavanje, Henings ju je ohrabrio, ali tako da ne izgleda previše oduševljen.

Razume se, nije dolazilo u obzir da joj on napravi dete. Preduslov za držanje položaja koji je Henings imao u sveštenstvu Hrama bio je bezuslovan sterilitet. (Brat Gabrijel još nije usavršio sistem koji bi sprečavao seksualne veze između vojnika kakav je bio Henings i probranih kandidatkinja za Program, ali kad bude, primeniće i to kao zakon).

Džilijen Lojd bila je treća Heningsova kandidatkinja koja je trebalo da prođe kroz postupak. Prethodne dve su rodile decu. Izvrstan postotak uspešnosti. Polagali su velike nade u Džilijen. A ona je onda izdala Program i podala se astronautu. Pretpostavljalo se, u najmanju ruku, da to jeste uradila, a u Programu nije bilo mesta čak ni za takve pretpostavke.

Njen gubitak bio je veliki udarac. A onda se nova nada javila s Melini-nim stupanjem na scenu. I pokazalo se da Henings nije dorastao zadatku. A sad još i mudruje.

Vojnik Henings mora da...

- Mogu li nečim da vas poslužim, brate Gabrijele?

Gospodin Henkok uvek je umeo da pogodi kad bi brat Gabrijel osećao ogroman pritisak odgovornosti. - Šta mi predlažete, gospodine Henkok?

- Lesli - odgovori gospodin Henkok bez premišljanja, pa je bilo jasno da je o tome već razmišljao neko vreme. - Ljupka devojka. Plava. Došla je kod nas prošle godine iz Ajove.

- A, da.

Bratu Gabrijelu pred oči izađe visoka, jedra seljanka pegavog nosa.

- Nedavno smo presreli pismo koje je pisala roditeljima - reče gospodin Henkok. - Lesli nam pati za kućom.

Ljutina brata Gabrijela razgoropadi se. - Živi kao princeza u palati! Kako može da tuguje za Ajovom?

Više od bilo čega mrzeo je nezahvalnost.

- Ako je suditi po pismu, oseća se usamljenom, nedovoljno cenjenom i nevoljenom.

128

za <5B?5-

Wovzadr-kmslovan 'M seksualne za

»ja /e trebalo da postotak i izdala Program i, Ja to jeste ura-me.

ijavilasMelini-istao zadatku.

abrijel osećao ne Henkok? jffe bilo jasno ava. Došla je

frog nosa. [rečegospo-

ipalati.'Ka-

rcenjenom i

Brat Gabrijel kao oluja krenu prema spavaćoj sobi. - Prizovite Lesli, gospodine Henkok. Ja se noćas osećam pomalo usamljenim, potcenjenim i nevoljenim.

* * *

Cif začldlji kroz naočare za sunce kojima je pokrивao modrice oko očiju. Posekotine na licu nije mogao da sakrije. - Otkud znate da će da izađe?

- Ne znam. Ali klinika je svakog dana zatvorena od jedan do dva i trideset, pa pretpostavljam da je to vreme kad osoblje ide na ručak.

On i Melina sedeli su na železnoj klupi ispod velikog drveta čija je krošnja sva bila u raskošnim jesenjim bojama. Napad na njega i to što ga je onako krvavog primila u kuću i dozvolila mu da prenoći, jer u hotel nije smeo da se vrati, pokazalo se kao srećna okolnost kad

su lažni FBI agenti upali kod nje sutradan ujutru. Iako su se predstavili imenima koje je dobila telefonom, posle kraćeg razgovora učinili su joj se sumnjivim, jer onaj što je rekao da je Tobijas nije znao da je trebalo da stigne u Dalas avionom, a onda je jedan od tih ljudi pokušao da joj trakom zapuši usta, ali mu se ona istrkla, a njen vrisak kojim je ispratila udarac vazom u njegovu glavu smesta je privukao Čifa, koji je onesposobio drugog čoveka. Od tada su praktično bili u bekstvu. Mučila ih je jedno vreme briga da je nepromišljeno postupila, pa sledstveno tome i on, i da su ljudi koje su pretukli zaista bili agenti FBI. Ko god da su bili, prijatelji nisu, i zato su umakli. Ona je izuzetno vodila računa da ne ostavljaju tragove za sobom. Sobu u motelu platili su gotovinom i iz nje otišli ne nameravajući da se vrate. I njen automobil su ostavili tamo. Drugi automobil je ona iznajmila preko jednog prijatelja. Kad je video taj automobil, Cif je rekao: - Ako očekujete da ovim od nekoga pobeđemo, onda smo u gadnoj nevolji.

Iako je njen „leksus“ ostao kod motela, ona se neprestano osvrta da vidi da li ih neko prati, a njena strepnja bese zarazna. Čak i sad, i ovde.

- Za slučaj da nam se u bliskoj budućnosti desi da nas zaustave predstavnici zakona, recite mi, činimo li nešto protivzakonito? - upita je on.

- Nisam sigurna. Je li izbegavanje FBI nezakonito?

- Mislite na izbegavanje da se da izjava?

- Je li to zločin?

- Opstrukcija pravde jeste.

- Da li mi to činimo?

129

- Vi nosite istu vrstu bikinija.

Njena glava hitro se okrenu prema njemu. - Molim?

Požele da može da vidi te oči iza naočara. Baš kao sa Džilijen. Sećao se da je, dok se vozio s njom, želeo da Džilijen skinu naočare kako bi mogao da joj vidi boju očiju. Znao je koje su boje Melinine oči, ali ga je sad zanimalo izraz u njima.

- Primetio sam kad sam u motelu otišao u kupatilo da se istuširam. Oprali ste svoj donji veš i ostavili ga na šipci, na kojoj visi i zavesa tuša, da se suši. Isti kao onaj koji je nosila Džilijen.

- Ona je kupovala u istoj prodavnici gde i ja.
- Tako sam i mislio.

Razgovor tu zamre. Ili je bar on tako mislio. Posle nekog vremena, ona upita: - Zašto ste, za ime boga, sad kad bežimo da spasemo živu glavu, po-menuli tako nešto?

- Pomenuo sam to samo razgovora radi. Da nam brže prođe vreme.
- Zar je moje donje rublje predmet razgovora kojim se ubija vreme?
- Pa, to mi je palo na pamet. Nikad ranije nisam morao da sklanjam ženski veš da bih se istuširao.
- Zar nikad niste živeli s nekom ženom? -Ne.
- Ja bih rekla da jeste.

Zavrte glavom. - Jeste li vi ikad živeli s nekim muškarcem? -Ne.

- Onda obećavam da, dokle god negde budemo delili sobu, nikad više neću ostavljati dasku od šolje podignutu.

Nasmejala se. - Hvala vam. Smejala se isto kao Džilijen.

Imao je muke da sebi objasni da je pored njega sada Melina i da treba da ih u svesti stalno razdvaja.

- Eno je - reče Melina.

Grupa ljudi u raznim vrstama bolničkih uniformi izlazila je iz zgrade kroz obrtna vrata. - Ona sedokosa dama, vidite li je?

Video ju je i setio se da je upravo ta žena razgovarala s Melinom posle sahrane, pa zbog toga nije uspeo da joj priđe. Seda dama se odvoji od grupe i pođe prema parkiralištu. S mesta na kome su bili mogli su da je vide kako ulazi u automobil.

- Šta sad radimo? - upita je.

130

DSC

ia, da

JI/H0, ona u, po-

ivreme. fvreme? isklanjam

ad više

Ida treba

; zgrade

i posle iod gru-je vide

- Idemo za njom. Rekla mi je da treba da se vidimo, ali mi nije ostavila adresu.

Kad mi je posle sahrane izjavila saučešće, rekla mi je da je tužno što su dva pacijenta bolnice žrtve zločina. Džilijen i dete jednog bračnog para.

- Dete?

- Tako je rekla. I sad bih da saznam zašto je mislila da treba da se vidimo.

Linda Kroft je stanovala u dalaskom kvartu koji je bio poznat kao „Ulice M“, jer su sve ulice u njemu počinjale tim slovom. Bio je to stari kraj za stanovanje, ali je u poslednje vreme opet postao omiljen. Smeštena između dve nedavno obnovljene zgrade, vila Linde Kroft delovala je kao stara usedelica koja pazi na svoje dostojanstveno držanje.

Melina zaustavi automobil i odsutno reče: - Ovo izgleda kao kuća sedam patuljaka iz bajke o Snežani.

Gospodu Lindu Kroft su sustigli pre no što je otključala vrata.

- Gospođo Kroft, ja sam Melina Lojd. Sećate li me se?

- O, kako da ne.

- Ovo je Kristofer Hart. Pukovniče Hart, Linda Kroft.

- Milo mi je, pukovniče Hart.

- Takođe.

- Nećemo da vas zadržavamo, gospođo Kroft - reče brzo Melina. - Molim vas da mi objasnite šta se desilo detetu mladog bračnog para za koje ste rekli da je bilo žrtva zločina? I zašto ste mi rekli da treba da se vidimo?

- Beba Andersonovih? O, beba im je bila oteta dva dana pošto se gospoda Anderson porodila. A želela sam da se vidimo da bih vam, iako je to protivno pravilima bolnice, dala njihovu adresu. Vaš bol zbog sestre ništa ne može da umanji, ali sam mislila da bi razgovor s ljudima koji su imali sličnu tragediju možda mogao malo da vam pomogne.

- Hvala vam, gospođo Kroft.

- Sačekajte samo malo. Doneću vam adresu.

Kasnije, dok su automobilom odlazili odatle, Cif zavrte glavom. - Ne sviđa mi se ovo.

- Šta to?

- Pa ovo vaše upuštanje u privatnu istragu. Zašto ne pozovete kancelariju FBI?

Ili Losona? FBI sigurno ne stavlja traku preko usta ljudima koje želi zbog nečega da ispita. Tako da smatram da se o njih nismo ogrešili. A Lo-son, iako je, kako mi rekoste, zatvorio istragu, ne može da zatvori oči pred

131

činjenicom da ste napadnuti u sopstvenoj kući. Da li vi ovo pokušavate da stanete na put zločinu?

- Zar to nije dobar motiv? Ovako ću možda doprineti da ne bude ubijena još neka žena i još nečija beba oteta. Hajde da posetimo Andersonove, pa ću onda možda pozvati FBI.

- Ne motiviše li vas možda malo i želja za osvetom?

- Da. U to nemojte sumnjati. Ubeđena sam da Dejl Gordon, koji je po svemu bio ljudska nakaza, nije iz čista mira ubio svoju sestru samo zato što nije mogao da je ima.

* * *

- Kakvo je ovo đubre?

Henk Tobijas, agent FBI iz centrale u Vašingtonu, namršti se s gađenjem. Zalazio je on i ranije i preturao po ćumezima zapuštenijim i prljavijim od ovoga Dejla Gordona. Ali je malo njih delovalo ovako avetinjski jezivo.

- Štivo sudnjega dana - objasni detektiv Loson sadržaj džepnih izdanja knjiga koje je razgledao Tobijas.

Losonu se nije sviđala činjenica što je savezni agent ponovo otvorio slučaj Džilijen Lojd, koji je Loson prethodno odložio kao zaključen. Dovođenje u sumnju njegovih zaključaka kao policijskog veterana nije mu prijalo, iako je Tobijas objasnio da FBI odavno prati klinike za neplodnost i slučajeve dece začete veslačkim oplođavanjem koja su kasnije oteta. U slučaju klinike „Voters” bila su dva kidnapovanja, jedno u Dalasu ove godine, a drugo u ogranku iste klinike u Kansas Sitiju, prošle godine. A sad i ubistvo Džilijen Lojd.

Knjige koje je agent sad gledao bile su ispunjene ilustracijama s prizorima sudnjeg dana. Odsecanje glava. Paranje trbuha. Bebe nabijene na kolac.

- Gordon je bio opsednut apokalipsom. Rekao sam vam već za njegove pozive onom tipu... bratu Gabrijelu - dodade Loson.

Agent Paterson je sačekao Henka Tobijasa na aerodromu, pa su otišli pravo do kuće Meline Lojd i zatekli je praznu i u strašnom

neredu. Pozvali su onda detektiva Losona, koji je odmah stigao s celom ekipom za uviđaj. Predložio im je zatim da zajedno opet pogledaju stan Dejla Gordona, pa su i došli ovamo da to učine.

132

rate da

?budeubi-Idersonove,

p, koji je po amo zato što

se s gađe-[im i prljavi-ivetinjski je-

pnih izdanja

ptvorio slu-jn. Dovode-jinu prijalo, lost i sluča-J. U slučaju je godine, a X:! i ubistvo

na s prizo-abijene na

': za njego-

pa su otišli idu. Pozva-f)m za uvi-i Gordona,

Na pomen televizijskog propovednika, Tobiasas reče: - Brat Gabrijel uspeva da mnoge ortodoksne crkve čini nervoznim. One tvrde da njegov sveštencički red služi kultu ličnosti.

- Moglo bi da bude - priznade Loson. - Ili su možda tradicionalne crkve ljubomorne što je on okupio toliki broj sledbenika. Ima ih u Evropi. Aziji. Africi. Tip nije samo ovde. On je svuda.

- Vi ste sve ovo dobro proučili - reče mu Tobiasas.

Loson je delovao kao matora skitnica, ali je izgleda bio vrlo temeljan u svom poslu.

- Istraživao sam malo tu Gordonovu opčinjenost bratom Gabrijelom -objasni on. - Telefonski savetnici iz tog njihovog Hrama tamo u Novom Meksiku rekli su mi da je Gordon zvao toliko često da im je dojadio, mada su oni to meni rekli daleko učtivije. Previše su posvećeni tom njihovom miru u ljubavi da bi sebi dozvolili da o bilo kome ma šta loše kažu. Posebno o nekome ko je mrtav. U svakom slučaju, rekli su mi da je Gordon bio op-sednut sudnjim danom.

- Ja nisam stručnjak za sekte, ali imamo ljude koji to jesu - reče Tobiasas. - Njihove izveštaje čitam redovno. Dejl Gordon se uklapa u profil člana sekte. Društveni otpadnik. Brat Gabrijel bi takvom predstavljao i očinsku figuru i spasioca, nekoga ko ga voli i prihvata onakvog kakav jeste.

- Kad se priključio, postao je deo velike porodice vernika.

- Što je Gordonu odmah dalo identitet koji mu je nedostajao. Njegova posvećenost bratu Gabrijelu isključivala je sve drugo u njegovom životu.

- Pa, ne baš sve - reče agent Paterson.

Mlađi agent FBI priđe im s malim svežnjem fotografija.

- Našao sam ovo pod jednom rasklimatanom daskom ispod kreveta. Vaši momci mora da su propustili da primete ovo - reče on Losonu.

Loson se nakašlja. Za sobom je imao godina provedenih u istragama taman onoliko koliko je Paterson bio star. Tobijas, koji smesta shvati kako se detektiv sad oseća i znajući da su lokalni policajci i inače surevnjivi na savezne, pokuša da primeni malo diplomatije. - Lako je prevideti ponešto u ovakvoj jazbini. Šta ste to našli?

I on pruži ruku da uzme fotografije. Paterson se onda istače tako što fotografije podeli, i jednu polovinu daje Losonu. - Dame. Gole dame.

Tobijas ih prelista i ljutina na pokojnika mu poraste. - Ovo nije uobičajena pornografija, je li tako?

133

Bilo je jasno da ženama nije bilo poznato da su fotografisane. Neke su bile u kratkoj odeći, od one vrste koju u bolnicama dobijaju kad dođu na pregled, druge su bile potpuno gole. Sve su bile mlade i izgledale zdravo.

- Snimio ih je na klinici.

Loson im ispriča za špijunku koju su otkrili. - Ovo mora da su druge pacijentkinje, a mi smo pronašli nekoliko fotografija Džilijen Lojd tamo na oltaru.

- Oltar, đavola - reče Paterson. - Nadam se da Bog nije bio sklon da prašta kad je ovaj zlikovac umro.

Tobijas se namršti na mladog agenta, pa reče: - Da li ovo znači da Džilijen Lojd nije bila jedina Gordonova opsesija? Loson sleže svojim mesnatim ramenima.

- Kakav je posao Gordon obavljao na klinici? - upita Paterson.

- Ovo što ćete čuti neće vam biti prijatno - odgovori Loson. - Gordon je bio androlog. Ja ranije nikad nisam čuo za to zvanje. Morao sam da pogledam šta znači. To su laboratorijski tehničari koji rade s

uzorcima seme-na u bankama sperme i na klinikama za lečenje neplodnosti. Oni obavljaju ceo postupak sa semenom. Skladište ga, smrjavaju, peru. Sve što je potrebno da seme pripreme za veštačko oplođavanje jedne ili druge vrste. Materično ili vanmaterično.

Uzdahnu. - Sad kad znam sve što znam o njemu, malo mi pripada muka kad pomislim da je on rukovao... time. Znete?

- Da. Znam - reče Tobijas, i posle kraćeg razmišljanja upita: -1 znate li šta još znam?

- Moraćemo da pretresemo kliniku.

Tobijas pogleda Patersona s odobravanjem. - Odličan. Pet.

134

m.

m,- Gordon

jfmdapo-

»cimaseme-

fli obavlja-

e stoje po-

tige vrste.

eda rnu-

l-lznateli

GLAVA 16.

Dok se šetkao, Džordž Ebot je kinjio svoje nokte koji su već bili izgric-kani do mesa. - Ne mogu da razumem zašto.

- Objasnio sam zašto.

Dekster Longtri je merio širinu prazne kancelarije koristeći čizme kao merni instrument. Palac-peta, palac-peta i, sračunata metraža.

- Pa, oprost mi, Dekstere - reče Ebot uz nervozan osmeh. - Mene možda ne služi moje duhovno biće kao tebe. Ja ne verujem u snove i vizije. Prepuštam tu vrstu zamajavanja starcima iz plemena.

Longtri diže ruku i strogo ga pogleda.

- Bez uvrede - promrmlja Ebot brzo.

- Nije primećena.

Longtri nastavi da premerava odaju sve dok ne stiže do udaljenog zida. Izvadi olovku i papir iz džepa na košulji i zapisa premereno. Sve to bese samo približno, ali će poslužiti za plan prvog sedišta NAA.

- Sve što ja predlažem - nastavi Ebot, - jeste da bi trebalo da ga pritisnemo malo jače.

- Nema potrebe da ga pritiskamo.

- Još smo mu svezi u sećanju. Ako dozvolimo da prođe još vremena, može sasvim da zaboravi sve što je čuo o NAA. Sad je vreme da mu opet priđemo, pritisnemo ga još malo.

- Rekli smo sve što je trebalo da kažemo.

- Momcima kao što je Hart stalno prilaze ljudi koji žele da im učini neku uslugu i traže mu ovo ili ono. Napiši knjigu. Održi govor. Poseti školu. Potpiši autogram. Ne može on da uradi sve, i zato je „ne“ odgovor koji uvek ima spreman.

Ebot nadlanicom jedne ruke pljesnu po dlanu druge. - Kažem ti, Dekstere, samo najistrajniji mogu kod njega nešto da postignu.

135

Longtri završi s prebrojavanjem električnih utičnica i broj zapisa na papir. - Hart ne želi da mu se neko dodvorava.

- Do đavola, svako voli da se oko njega neko umiljava - usprotivi se Ebot i napade sledeći nokat. - Možemo da se spustimo dole do Hjustona. Sutra bismo mogli da krenemo. Ili najkasnije prekosutra. Moraćemo da vozimo. Nemamo dovoljno novca za avionski prevoz. Mogli bismo po jednu noć da provedemo na putu tamo i ovamo. Odvešćemo ga na ručak. Na neko lepo mesto. Beli stolnjaci, belo vino, sve po propisu. Ubedićemo ga da nismo divljaci. I onda ćemo mu ponoviti naš predlog.

Odmeri Longtrija. - Zar ne bi bilo bolje kad bi ti malo isekao tu kosu?

Longtri sasluša Ebotov plan uz jedva prikriven podmseh. - Bio bi to jalov put, Džordže. Kristofer Hart će sam doći kod nas.

Ebot spusti ruku sa usta. - On da dođe kod nas? Da dođe kod nas? Govorimo li mi o istom momku?

Ebotov glas posta skoro piskav.

- Pa on je jedva čekao da nas se otarasi.

Longtri je mogao da pročita Ebotove misli. Mislio je da je ono što ljudi pričaju o Deksteru Longtriju verovatno istina, da u tim ogovaranjima mora da ima nešto istine. U većini slučajeva, poglavica Longtri je bio snaga s kojom se moralo računati. Jak. Strastan. Odlučan. Zastrašujuć.

Ali je ponekad postajao mek u glavi. Najednom bi mu u svečanoj perjanici pomanjkalo jedno pero. Ostajao je s jednom strelom manje u punom tobolcu. U tim prilikama ljudi bi prstom pokazivali na slepoočnice i žalosno vrteli glavama.

- Tragedija je to - objašnjavali bi stariji. - Ponekad ga to još zahvata.

I mada je Ebot još bio u osnovnoj školi kad se to desilo, čuo je priču o tome kako je Longtri poludeo. Oporavljao se teško i postepeno, ali je ostao podložan povremenim napadima bolesti. Nema sumnje da Ebot misli da ga je jedan takav napad zadesio upravo sada.

I to je u redu. Neka misli šta god hoće. - Džordže, ništa što bismo mi mogli da kažemo ne bi ubedilo Kristofera Harta da nam se priključi. On će doneti odluku kad bude spreman. Sam. Nateraće ga na to nešto iznutra.

Ali Ebot nije slušao. Njega već bese dograbila nova misao. - Mogli bismo da mu podignemo zaradu.

- Naša ponuda je bila razumna i fer.

- Možda bi trebalo da mu isplatimo premiju za preuzimanje, kao što se to radi s vrhunskim sportistima. Ne znam samo odakle ćemo da nabavimo

136

ipisa na pa-

oisprotivi se 3 Hjustona.)raćemo da >mo po jed-a ručak. Na idemo ga da

ko tu kosu? Bio bi to ja-

bd nas? Go-

jno što ljudi njima mono snaga s

čanoj per-: u punom lice i žalo-

ahvata.

f je priču o

ili je ostao

: misli da

ibismo mi iči. On će mitra. fogli bi-

) što se

lavimo

novac. Depozit koji treba da damo za ovo mesto gotovo u potpunosti će isprazniti naš račun.

- Kod Harta nije problem novac.

- Ne, problem kod Harta je to što on ne želi da bude Indijanac.

Ebot s vrha jezika pljucnu komad nokta. - On možda izgleda kao Indijanac, ali je iznutra beo kao i svi oni ostali. Ono što bih ja voleo da kažem uobraženom kopilanu jeste da može da se nosi bestraga.

Longtri se jedva primetno osmehnu. - Dobra ideja, Džordže. Vrlo ube-dljiva. Siguran sam da bi ga to smesta privuklo nama.

Iznerviran, Ebot šutnu jednu praznu konzervu od soka koju bivši stanar bese ostavio na podu, i ona začangrlja po podu. - U pravu si. Potreban nam je taj paun. Što me vraća na prvobitnu ideju. Treba da ga pritisnemo. Treba jako da ga pritisnemo. Treba da mu probudimo savest.

- Kristofer Hart je savestan čovek.

Ebot opet ne ču ni reč od onoga što je rečeno. - A šta misliš o ovome? Ponudićemo mu nešto da ga privuče... za šta nećemo morati da dajemo gotov novac. Pogodnost za kupovinu kuće. Ili automobil. Tako je! Automobil. Možda bismo mogli da nagovorimo Frenka Orla da nam bude donator i da nam nov automobil iz njegove prodavnice.

- Da li bi ti voleo da za nas kao osoba za odnose s javnošću radi čovek koji pristaje da bude podmićen?

Korupcija u rezervatima kad su u pitanju igre na sreću i građevinski ugovori bio je jedan od predmeta kojim je grupa za zastupanje imala na-meru da se bavi. - Pored toga, Hart ne može da bude podmićen.

Ebot bespomoćno diže rake u vazduh. - Pa šta ti onda predlažeš?

- Ja predlažem da pravo odavde odemo u agenciju za iznajmljivanje nekretnina i položimo depozit pre no što neko drugi uzme ovo mesto.

-1 to bez Hartovog pristanka da radi za nas? Zar bi ti zaista ušao u ovaj posao bez njega?

- Imamo ga, Džordže.

- Otkud znaš?

- Znam.

- Je li to jedna od tvojih vizija?

Ne obraćajući pažnju na čovekovo podrugivanje, Longtri krenu prema izlazu. - Znam šta znam. Pukovnik Hart je čovek koji to ne zna. AH će doznati. Uskoro.

X- * X-

Džem Henings izađe iz automobila i jedva pozdravi momka s parkirališta. Uniformisani vratar zakorači napred da mu pridrži vrata. Džem mu lako klimnu glavom da mu se zahvali, a onda se pažljivije zagleda u čove-ka. - Ko ste vi? Jeste li vi novi vratar?

- Prvi dan na poslu, gospodine. Hari Klement mi je ime.

- Ja sam Džem Henings. Apartman 17 D.

- Da, gospodine Henings. Molim vas samo da mi kažete, i sve što poželite uradiću za vas.

Već mi se ulaguje za veliki božični bakšiš, pomisli Henings dok je koračao predvorjem. Bio je na pola puta do liftova kad Hari doviknu za njim: -Vi ste baš srećan čovek, gospodine Henings.

Džem se danas nije osećao posebno srećan. U stvari, dan mu uopšte nije bio prijatan. Bio je preopterećen i nimalo rad da izmenjuje ljubaznosti s poslugom. Ali nikad se ne zna kad od nekog od njih može da zatreba usluga. Okrete se. Vrtarar mu se veselo osmehivao.

- Srećan? - upita Džem.

- Da, gospodine. Upoznao sam vašu verenicu.

Nije li mu Hari, srećni smeško, maločas rekao da mu je ovo prvi dan na poslu? Džem se polako vrati natrag. - Kako ste vi mogli da je sretnete? Kad ste je sreli, Hari?

Osetivši da nešto nije u redu, novi vratar se uozbilji i promuca: - Ddd... danas po podne. Dolazila je da iz vašeg stana uzme neke svoje stvari.

X- X- *

Kad su izašli iz Džemovog oblakodera, Cif izjavi da treba oko nečega da se dogovore.

- Oko čega?

- Oko smeštaja. Dojadili su mi moteli puni buva, Melina.

- Pa bili ste samo u jednom.

- Što je već jedan odviše. -1 bio je čist.

- Što ja ne smatram olakšavajućom okolnošću.

Na kraju je uspeo da je ubedi da iznajme sobu u jednom hotelu koji nije bio prvorazredan, ali daleko kvalitetniji od motela na autoputu.

138

ara-em mu

bčove-
ljekora-
ipsteni-:nosti s auslu-
idan na "(Kad
Isouni-

- Niste valjda platili kreditnom karticom? - upita ga ona brižno kad se iz hotelskog predvorja vratio do automobila.

- Platio sam gotovinom. Recepcioner mi je samo tražio registarski broj automobila.

- Pa jeste li ga znali?

- Izmislio sam ga. On nije proveravao. Namignuo mi je i poželeo prijatan boravak. Verovatno misli da smo ovde samo za jedno popodnevno uživanje. Valjanje na brzaka.

Bilo je očevidno da je tako. Hotelski službenik im je, naime, dodelio sobu s jednim bračnim krevetom. Prečutaše to oboje. U zavisnosti od budućih događaja, moglo bi se desiti da se ovde na zadrže ni koliko da provedu noć. A ako i ostanu, bili su tu i sofa i otoman. Provođenje noći u istoj sobi s Čifom bilo je neugodno iz više razloga, od kojih o većini nije želela ni da razmišlja. U ovim okolnostima čak ni nagoveštaj intimnosti s njim ne bi bio ispravan. Ironija bese u tome što su okolnosti istovetne ovim bile odgovorne za to što su zajedno.

A ko bi mogao da odoli njegovom šarmu? Svaka žena koja bi s njim provela u istom prostoru... malom, intimnom prostoru... duže vreme, počela bi da gaji romantična osećanja, iako je verovatnoća da se one ostvare ništavna.

Razume se, intimnost između nje i Čifa nije dolazila u obzir. U ovo vreme. U ovoj situaciji. I kad se zna ko su.

- Idem da se osvežim - reče ona i krenu ka kupatilu.

Kad se nekoliko minuta kasnije vratila, Cif je sedeo na krevetu i gledao televiziju. Mahnu joj da priđe i pojača ton. - Je li to taj tip?

Ona sede pored njega. - On je.

Lik brata Gabrijela zauzimao je ceo ekran. Prikazivan je u najboljem izdanju, doslovce. Izgledao je kao da emituje čistotu tela i duše onako ode-ven u svetio odelo i bledoplavu košulju s odgovarajućom kravatom.

- Zgodan je, zar ne?

- Da, ako vam se sviđaju ti Angloplavušani.

Saslušali su njegovu propoved sve do kraja, kad se na ekranu pojavila fotografija Hrama u sunčevom smiraju, preko koje su išle uveličana adresa i vebsajt adresa. Ispod njih, gledaoci su pozivani da naruče literaturu.

- Za koju sam sigurna da daje odgovor na sva životna pitanja.
- Da. Pitam se gde se dočepao toga - reče Cif i priguši ton.
- On se obraća Dejl Gordonima širom sveta.

139

-1 mnogim drugima, Melina. Čak i među ljudima koji rade na svemirskom programu postoji nekolicina njih koji tvrde da im je on promenio život.

- Šalite se!
- Čerka jednog od mojih kolega upisala se u jednu od škola brata Ga-brijela.
- Kako inteligentni ljudi uopšte mogu da dođu na ideju da jedan čovek može da im da odgovor na sva pitanja?
- Lako - odgovori on i sleže ramenima. - On im govori ono što oni žele da čuju. Tvrdi da rešava njihove najgore strahove... otuđenost i neprihvatanje. Jedino on može da vidi koliko vrede. Ako se pridruže njegovim sled-benicima, postade deo elite.

- Neverovatno. Zastrašujuće.
- Nije sasvim neverovatno, ali zastrašujuće jeste. Mnogi ljudi su vero-vali da Hitler ima pravu ideju.

Ona se obgrli rukama kao da joj je hladno. - Ovaj tip na televiziji o sebi ne razmišlja kao o proroku ili svešteniku. On misli da je božanstvo sop-stvene dogme. On je taj koji jedini zna tajnu života, i ko god ga sledi, uzvi-siće se.

Poslednje reci izgovori podrugljivo.

- Negde usput, prevazišao je i Boga.
- Verujete li vi u Boga, Melina? Ozbiljno mu odgovori: - Da. A vi?
- Ja verujem u nauku.
- Je li tako bilo i dok ste odrastali?
- Uvek me je opčinjavao svemir. Astronauti su bili moji heroji. Oduvek sam želeo da budem jedan od njih. Mada sam kao klinac mislio da to nikad neću postati.
- Zašto?

- Odrastao sam u rezervatu i tamo živeo sve do završetka gimnazije. -Pa?

- Mogućnosti su tamo ograničene.

- A zašto sad ne uradite nešto u vezi s tim?

- Ima tih grupa koje se bave zastupanjem i zaštitom prava Indijanaca. Pojedine su se i meni obraćale. Odbio sam ih.

- Ne verujete u njihove dobre namere?

- Delimično. Ne znam.

- Ako ne znate, možda bi trebalo da doznate.

140

soji rade na svemir-Jje on promenio ži-

I od škola brata Ga-deju da jedan covek

pvorionoštooniže-udenost i neprihva-lruže njegovim sled-

feogi ljudi su vero-

) na televiziji o sc-ii je božanstvo sop-f god ga sledi, uzvi-

)ji. Oduvek o da to ni-

a gimnazije.

iWijanaca.

- Nije samo to u pitanju.

- Novac?

- Ne. Morao bih da se posvetim samo tome, iako mi je na poslednjem razgovoru rečeno da bih mogao da se bavim i drugim poslovima, ukoliko nisu u suprotnosti s cijevim grupama.

- Pa to je izvanredno! Zašto se ne prihvatite tog posla?

- A zašto mi razgovaramo o ovome? Odluku o tome sam već doneo.

- U redu.

Cif se nakašlja, podiže se, pa obiđe krevet i sede na njega sa strane, oslo-nivši se na uzglavlje. Izvadi mobilni telefon i pozva kancelariju u Hjusto-nu, da proveri glasovnu poštu na telefonskoj sekretarici u kacelariji i kod kuće. Poruka nije bilo.

Zatim pozva „Gospodsku kuću" i upita ima li nekih poruka za njega. Kad sasluša hotelsku službenicu isključi telefon i, videvši kako ga ona upitno gleda, reče: - Tobijas.

- Zvao vas je?

- Sigurno mu je Loson rekao gde sam odseo. Ostavio mi je poruku da mu se javim što je pre moguće. Rekao je da je hitno.

- Hoćete li mu se javiti?

On odrećno zavrte glavom. - Ne. Ako to učinim, onda ću zvanićno postati deo istrage koju sad oćevidno vodi FBI. Pre ili kasnije, mediji će to nanjušiti. Radije bih da ostanem nezvanićno umešan. Ali će nam moždada zatrebati broj telefona koji je ostavio.

- Radije bih da proverim brojeve telefona koje sam zapisala u Džemo-vom stanu. To su brojevi koji su u njegovom aparatu bili programirani za automatsko biranje. Pored nekih od tih brojeva bila su imena, ali mnogi su i bez njih. Ti su mi posebno zanimljivi. Moždada ćemo tu pronaći objašnjenje zašto mi je poslao one zlikovce.

- Znaći, sad više uopšte ne sumnjate da je Henings prisluškivao vaš razgovor s FBI... Tobijasom?

- Nije mogao da bude niko drugi. Samo je Džem tada bio sa mnom u kući.

- Osim ako vam na telefon nisu ugradili prislušni uređaj. Bila je to zastrašujuća pomisao. - Ko? Zašto?

- Ne kažem da jesu. Samo razmišljam o raznim mogućnostima.

- Ne. Bio je to Džem. Sigurna sam. Osećam to.

- Ženska intuicija?

141

- Moždada i jeste samo to, ali uverena sam da ne može biti drugaćije. Sećate li se kad je u Losonovoj kancelariji rekao da je sve vreme bio protiv ve-štaćkog osemenjavanja? Džiljen mi je tvrdila upravo suprotno. Rekla mi je da ju je Džem gotovo gonio da začne dete na taj naćin. Pa sad, ili je lagao nju, ili nas.

I ona zadrta i zagleda se u prazno.

Cif reće: - Još nešto?

Njene oći usredsrediše se na njega. - Lagao je i za veridbu. Džiljen bi mi rekla da su nameravali da se venćaju. Savršeno sam sigurna da mi to ne bi prećutala. Džem se poslužio nekakvim kukavnim izgovorima o tome da su se zakleli da će ćutati, ali je lagao.

- Ako je lagao o venćanju, o ćemu li je onda još lagao?

- To je ono što i mene brine.

- Da li je uopšte moguće da je on na neki naćin odgovoran i za njeno ubistvo?

- Mrzim i da pomislim na tako nešto, ali mi je padalo na pamet - priznade ona.

Poćutaše malo, a onda ona upita: - Boli li vas lice?

- Dobro sam.

Kad je sinoć banuo kod nje onako sav krvav, vrlo stručno mu je obradila sve rane i uboje. - Vi ste, izgleda, promašili profesiju?

- Bolničarka?

- Islednik. Trebalo bi da Tobijasu skrenem pažnju na taj vaš kvalitet.

- Kako hoćete.

Ona se izvali na suprotnu stranu kreveta, savi jastuk pod glavu i opruzi noge. - Bože, kako sam umorna. Njuškanje je zamoran posao.

U Džemovom stanu je bila beskrajno nervozna strepeći od nailaska njega ili policije. Rizikovala je da bude uhapšena zbog toga, a pokazalo se da je to bilo uzaludno traćenje vremena, truda i nerava.

- Volela bih da nismo gubili vreme. Ako Džem ima mračnu stranu, onda je veoma dobro krije. U njegovom stanu zaista nije bilo ničega što bi ga povezalos sa zlikovcima ili šta god i ko god da su bili oni tipovi koji su mi jutros upali u kuću. Stan mu je bio čist kao suza. Sterilan. Kakav čovek.

- Kako to da ga je Džilijen volela?

Ona malo razmisli pre no što odgovori i pažljivo probra reci. - Mislim da je ubedila sebe da ga voli.

- Zašto?

142

t Self ve-Imije

meda

eno

pn-

- Da budem iskrena, Cif, malo mi je neugodno da s vama razgovaram o Džilijeninom ljubavnom životu.

- Zar ja nemam pravo na to? Nije li provela noć sa mnom? Nisam li i sad ovde uz vas, njenu sestru bliznakinju koja pokušava da otkrije ni sam ne znam šta? Ono što se desilo među nama nije bilo samo produvavanje ventila.

- Grize li vas savest?

- Ne. Da je Džilijen volela Heningsa, možda bih se neprijatno osećao. Ali ja mislim da ga nije volela i zato nemam problem s tim. A da li ste joj vi iznosili svoje mišljenje o Heningsu?

- Da. Čak i tog dana na ručku.
- Voleo bih da znam šta je imala na umu te noći - reče on tiho. - Kad je stigla kući, da li je možda rekla da joj je žao?
- Ne mogu da vam pričam o njenim tajnama, Cif. U svakom slučaju, vreme je da pođemo. I imamo zgusnut raspored. Pokupite svoje stvari jer može da se desi da se ovamo nećemo vratiti.

143

GLAVA 17.

Toni i Kendejs Anderson živeli su u otmenijem kraju Dalasa. Vlasnici kuća iz ovog kraja mogli su sebi da priušte da im deca idu u privatne škole, skijanje u poznatim skijaškim centrima, članstvo u obližnjim seoskim klubovima.

- Fini kraj - primeti Cif. -Mmm.

Melina verovatno ništa od svega toga nije primetila. Brinula se kako će ih Andersonovi primiti. Čekali su skoro do večeri, kad je bila veća verovat-noća da će i muž i žena biti kod kuće.

Njihova kuća nalazila se takoreći na kraju jedne slepe ulice. Bila je sa-vremenog dizajna. Vrata su bila staklena, tako da su mogli da vide Tonija Andersona kako prilazi iznutra pre no što ih je otvorio. Negde u kući zala-ja pas, ali reda radi i nikako preteći.

- Gospodin Anderson? - upita Melina.

- Ja sam.

Bio je prosečne visine i zgodan. Boja njegove kože svedočila je da dosta vremena provodi napolju, a građa njegovog tela da se pre bavi tenisom nego golfom.

- Moje ime je Melina Lojd. A ovo je Kristofer Hart.

Anderson pogleda Čifa i na licu mu se pojaviše iznenađenje i radoznanost. - Astronaut?

- Toni? - začu se glas žene pre no što je i ugledaše.

Kendejs Anderson je lako mogla da bude navijačica „Dalaskih kaubo-ja". Imala je i stas i lice za to, kao i pravu grivu od sunca izbledele plave kose i krupne plave oči, kao košuta. Na sebi je imala stare farmerke pocepane na kolenima i pletenu bluzu skupljenu na njenom tankom struku. Ali, upr-kos sve te njene lepote, lice joj je imalo tragove sete, a pogled krupnih očiju bese bolećiv.

145

- Baš mi se učinilo da ste mi poznati - reče Toni Čim.

- Milo mi je.

Toniju je izgleda godilo da se rukuje s njim. Onda dodade užurbano: -Ovaj, ovo je moja žena, Kendejs. Kendejs, ovo je Kristofer Hart. I gospođica... izvinite?

- Melina Lojd. Da li bismo mogli da vam oduzmemo malo vremena i s vama porazgovaramo? Nije lepo što smo se pojavili ovako nenajavljeni, ali plašila sam se da ne biste pristali da nas vidite da sam vam se prethodno javila.

- A o čemu ste to želeli da razgovaramo? - upita Toni Anderson malo čvršćim glasom, koji je ukazivao na to da se već doselio zašto su došli da ih vide, zagrlivši pri tom Kendejs zaštitnički.

Melina reče: - O otmici vašeg sina.

Iz Tonijevog držanja iščeze svaki trag topline. Upita gotovo neprijateljski: - Jeste li vi reporter, gospođice Lojd?

- Ne, ja sam žrtva. Ili je to, u svakom slučaju, moja sestra. Ubijena je pre nekoliko dana.

- Čitala sam o tome u novinama - reče Kendejs koja diže glavu da pogleda Melinu. - Bila je vaša bliznakinja.

- Da. Ja mislim da su otmica vašeg sina i njeno ubistvo povezani.

I kad je Kendejs upitno pogleda, dodade: - Džilijen je takođe bila pacijent klinike „Voters“.

-1 to je - to? To je ta veza? - upita Toni oštro i pruži ruku ka vratima.

- E pa, ja ne mislim tako.

Cif koraknu napred. - Možemo li, molim vas, da uđemo?

Biti slavna ličnost ima svoje prednosti. Retko je koristio svoju slavu, ali je u ovom slučaju to bilo nužno. - Molim vas. Ovo mnogo znači Melini. A može da bude i veoma važno za vas.

- Nećemo oostati dugo - dodade i Melina.

Bračni par ih uvede u sobu odmah pored kuhinje. Očevidno je bilo da su ih prekinuli dok su obedovali. Odaja u kojoj su se našli bila je paru dnevno obitavalište i police su tu bile pune knjiga, u uglu se nalazio televizor velikog ekrana, a zlatni retriver ležao je pored kamina. On usta da prijateljski onjuši pridošlice. Kad svi sedoš, Toni učtivo priguši ton televizora.

- Na nesreću, ja sam ovde da od vas dobijem više obaveštenja no što sam sama u stanju da pružim - poč, Melina i odmah objasni kojim pov-

k užurbano: -MartJgospođi-

H/0 vremena i s 9 nenajavljeni, ali jseprethodno jati Anderson malo i zašto su došli da ih

otovo neprijatdj-n. Ubijena je pre ^že glavu da po-
i povezani. ftal(ođebilapaci-
mku h vratima.

[svoju slavu, ali znači Melini. A

ino je bilo da bila je paru ! nalazio tele-i. On usta da jpši ton tele-
Jtenja no što Jcojim pov-

dom je Džilijen bila na klinici „Voters“. - Pukovnik Hart i ja verujemo da postoji veza između njenog ubistva i otmice vašeg sina.

- Kako se vi uklapate u sve ovo? -upita Toni Cifa.

- Pošteno pitanje. Džilijen je skoro ćelu noć provela sa mnom u hotelskoj sobi, odakle je otišla i više je nisam video, jer je pred zoru ubijena.

Toni se vidno postide zbog pitanja, ali Kendejs upita: - Jeste li vi bili donator sperme koju je ona dobila, pukovniče Hart?

- Zovite me Cif. I ne, nisam.

- Moja sestra se poslužila spermom anonimnog donatora - objasni Melina. - Izvinite što ću biti otvorena, ali, da li je vaša sperma korišćena da se začne vaš sin?

- Ne smeta mi što to pitate. Entoni je ime koje smo nadenuli sinu. I ne. Ja sam sterilan - odgovori Toni. - Lekari tvrde da je to zbog Jekova koje sam uzimao kao dete. I ja sam predložio veštačko oplodjenje. Fizički izgled i interesovanja donatora bili su bliski mojima koliko je to uopšte moguće, mada ni meni ni Kendejs to uopšte nije smetalo. Osim te male biološke manjkavosti, Entoni je bio moje dete. Moj sin.

I Cif i Melina napraviše se da su prečuli slabljenje njegovog glasa, ali suze u Kendejsinim očima bilo je teže prevideti.

- Veoma mi je žao što vas opet podsećam na to - reče Melina žustro. -I sigurno to nikad ne bih učinila da nije tako važno.

- Ne mari - reče joj Kendejs. - Kad nam je Entoni otet, i mi smo želeli da nam neko odgovori šta se desilo. Razumem vašu potrebu i želju da saznate kako se to dogodilo vašoj bliznakinji.

I onda su, čas jedno, čas drugo, ispričali ono što im je bilo poznato o otmici. Kendejs je bila u zasebnoj sobi na klinici. Izašla je iz sobe do toaleta i zadržala se samo dva-tri minuta. Kamere za nadzor zabeležile su daje u sobu ušla žena u bolničkoj uniformi koja je u rukama nosila veš za pranje i da je izašla iz sobe odmah nakon toga, sa istom gomilom veša. Pretpostavljaju da je Entoni bio umotan u taj veš. Žena je bila dovoljno oprezna da glavu drži okrenutu na drugu stranu od kamera kao da je tačno znala gde se one nalaze, ali ono što je od njenog lica moglo da se vidi bilo je dovoljno da se utvrdi da ne pripada bolničkom osoblju. FBI je proverio sve svoje baze podataka. Ali njen opis nije odgovarao nijednom prethodno poznatom otmičaru.

- Zar nikad niste dobili zahtev za otkup? - upita Melina.

- Ko god da ga je oteo nije želeo novac, već bebu.

Cif se naže napred i upita: - Zašto ste tako sigurni, Kendejs?

147

- Zato što znam da je još živ. Znam.

- Obavljena je velika potraga za njegovim... telom - s mukom reče Toni. - Istražni organi su mislili da je to možda učinio neki moj neprijatelj ili neka radikalna grupa koja je protiv veslačkog oplođavanja. Ali ni najmanji trag o njemu nikad nije pronađen.

Toni zagrcu i Kendejs ga zagrlu da ga umiri, ali su suze tekle i niz njeno lice. Sad je i Melina plakala i neko vreme niko ništa ne reče. Pas zacvile i pribi se uz noge svojih gospodara, kao da s njima želi da podeli i njihovu tugu.

Rastužen, Cif okrenu glavu prema televizoru. Kuća u plamenu ispred koje su bila parkirana tri vatrogasna vozila bila je očevidno udarna vest, ali je ton bio isključen.

Melina obrisa suze. - Čovek koji je ubio moju sestru zvao se Dejl Gordon. Bio je zaposlen na klinici „Voters“.

- Pročitala sam to - reče Kendejs, - ali se ne sećam nikoga s tim imenom.

- Visok, mršav momak - reče im Cif. - Proređena plava kosa. Naočare debelih stakala. Malo nezgrapan.

-Oh.

Kendejsin uzvik sve oči privuče na nju. - Taj! Sećam ga se! Kad god sam dolazila na kliniku, uvek je sa mnom hteo da zapodene

razgovor.

Okrenu se mužu. - Sećaš li se, dušo? Doneo je onu igračku, plišanog medu, na kliniku.

Toni se i sam priseti. - Zar taj tip?

Cif i Melina izmeniše poglede. - Zar je Gordon dolazio u bolnicu s poklonom za bebu? Doneo vam medu u vašu sobu?

- Da. Bio je sladak. Slikao je mene s bebom u naručju. Od početka je, otkako sam postala pacijent klinike, pokazivao iskreno zanimanje...

I tu lice Kendejs Anderson pobele kao vosak. Jedva čujno dovrši ono što je počela: - Pokazivao je iskreno zanimanje za mene.

- Kao i za Džilijen - reče Cif, jer primeti da Melina nije u stanju da govori. - Očevidno se veoma uznemirio kad ju je video sa mnom. To se završilo tako što ju je ubio, jer je sigurno smatrao da mu je bila neverna. Izgleda da je bio opijen mišlju da mu ona na neki način pripada.

-1 ja sam stekla sličan utisak - reče Kendejs. - Osim što je bio veoma srećan kad je veštačko oplodjenje uspelo i kad sam ostala trudna.

Toni se umeša. - Mislite li da je on u nekoj vezi s otmicom Entonija?

- Moguće je, zar ne? - reče Melani.

148

(treće To-irijatelj ili inajmanji

liiz njeno imcvile i I i njihovu

aiii ispred it, ali

KDejlGor-Istimime-jiiVaočare

god sam i, pisanog

licuspo-(Ketskaje, ionošto

lsmvr-Uzele-

- Ali, on je izvršio samoubistvo - reče Kendejs i stisnu se uz muža. - Ako je znao gde je Entoni, onda je to obaveštenje umrlo s njim.

- Ne mora da znači - reče Cif turobno. - Ta klinika je odgovor za sve.

- Šta vi to pričate?

- Otkud vi to znate? Melina ga zbunjeno odmeri.

- Toni - reče Cif, - pojačajte ton televizora.

Anderson dohvati daljinski upravljač, pa glas spikera uhvatiše u pola rečenice.

-... telo je otkriveno večeras, kad se nije pojavila na partiji bridža s prijateljima.

Uplakana žena stade da govori u mikrofon prinesen joj u lice. - Nikad nije kasnila. Kad se večeras nije pojavila, znali smo da nešto nije u redu. Došle smo ovamo i našle je.

Okrenuvši se prema kameri, žena reporter nastavi: - Detektivi iz Ode-ljenja za ubistva su izjavili da je žrtva izgleda usmrćena udarcima u glavu, najverovatnije čekićem koji je nađen pored tela.

Kamera se povuče da uhvati ceo prizor i Melina naglo usrknu vazduh jer shvati šta je. Čim privuklo pažnju na taj izveštaj... kuća kao ona sedam patuljaka iz bajke o Snežani. Vila Linde Kroft.

Melina se okrete ka njemu lica ukočenog od užasa i neverice. Iz očiju su joj sada vrcale suze od besa. - Nitkovi!

On se diže i pruži joj ruku da joj pomogne da ustane, a Andersonovi-ma reče: -Vi nas ne poznajete. Za vas smo možda i poremećene osobe. Ali uveravam vas da nismo. Ta žrtva ubistva...

I on pokaza glavom prema televizoru. - Danas smo bili u poseti kod te žene. Ona je radila na klinici „Voters“. Prekršila je profesionalnu etiku da bi nam pomogla da vas nađemo. Neko nije želeo da se mi nađemo i razmeni-mo iskustva.

Kendejs prstima stisnu bezbojne usne. - Što znači da Dejl Gordon nije kraj te priče.

Cif klimnu glavom. - Ko god da stoji iza svega ovoga daleko je moćniji od onog patetičnog perverznojaka. Predlažem vam da se još noćas sklonite odavde. Uzmite psa i idite.

- A šta je s policijom? - upita Kendejs. - Zar ne bi trebalo da zovemo policiju?

Obavestimo FBI?

- To je dobra ideja, ali ja bih zvao sa drugog mesta. Agent Tobijas...
149

- Iz Vašingtona? Mi ga poznajemo - reče Toni. - Ispitivao nas je jednom.

- Prepoznali biste ga, znači?

- Svakako. Zgodan momak.

- Odlično. To svakako nije jedan od tipova koji su jutros upali kod Me-line.

Obojica su bili ružni i neugledni.

I on im ukratko ispriča šta im se tog jutra desilo.

- Toni? - brižno reče Kendejs i pogleda muža.

Ali njega više nije bilo potrebno ubeđivati. On ode do stola i na komadu hartije ispisa nešto, pa se vrati i papir dade Čifu. - Broj mog mobilnog. Samo ga Kendejs zna. Gde god da budemo, imaćemo ga uz sebe. Obavešta-vajte nas šta se događa.

Steže Čifu ruku, ali je gledao u Melinu dok je govorio.

- Ako išta saznate o našem sinu, ma šta to bilo i bez obzira koliko je rđavo, želimo da znamo.

- Imate moju reč.

Kad su se našli u automobilu, Melina zavapi: - O, bože, Cif. Mi smo je ubili.

- Nismo je mi ubili, Melina. Ja nisam. Ti nisi.

Pruži ruku i steže je za koleno. -1 ja se zbog toga osećam isto tako loše kao i ti, ali je nismo mi ubili, baš kao što nismo ubili ni Džilijen. Drugi su u to umešali prste.

- Tipovi koji su se izdavali za FBI?

- Prvo sam na njih pomislio.

Melina zaplaka i dugo prođe pre no što se umiri i pribra.

- Je li vam sad dobro? - upita Cif.

- Žao mi je.

Ona obrisa lice i, kad oseti da se sasvim uravnotežila, reče:

- Cif, želim da doznam šta se desilo Džilijen. Želim da doznam zašto je beba Andersonovih oteta. Želim da znam ko stoji iza svega.

- Klinika.

- Ali zašto? Njihova usluga se sastoji u pomaganju ženama da dobiju bebe.

150

s je jed-

itod Me-

li na koma-'jmobilnog. kObavešta-

:ia koliko je

smo je

[isto tako loše len. Dragi su

t zašto je Na dobiju

Osim toga, kad me je ono telefonom zvao agent Tobijas iz FBI, on nije, ako se dobro sećam, pominjao kliniku, već samo Džilijen. Zato sam i pristala da ga vidim.

- Ono što je zajedničko u svemu ovome je veštačko oplođavanje.
- Kao kod Džilijen.
- Kao kod Džilijen.

Ime kao zavesa pade među njih. Ona se upita da li ga je pominjanje Džilijeninog imena nateralo da skloni ruku s njenog kolena. Ali sad nije imala vremena da i o tome razmišlja. Morala je da misli na daleko važnije stvari.

Izvadi iz tašne mobilni i ukuca broj. Na poziv bi odgovoreno posle drugog zvona. - Tobijas.

- Melina Lojd.

151

GLAVA 18.

Nalog ,za pretres bio je uručen klinici „Voters“ neposredno pre kraja radnog vremena. Od osoblja na dužnosti zatraženo je da ostane. Zatim su pojedinačno ispitivani od strane policije, Tobijasa i Patersona. Svi ti ljudi bili su, činilo se, svom poslu posvećeni profesionalci i ispravni građani, uključujući i četiri doktora i jednog androloga, koji je dan ranije bio primljen u službu radi popunjenja upražnjenog mesta.

Sedište lanca klinika „Voters“ nalazilo se u Atlanti. Korporacijska vrhuška stizala je iste večeri avionom u Dalas. Pretres ustanove od strane saveznih organa reda i zakona bio je marketinški problem za svaki posao. A kad se posao odnosi na stvaranje ljudskih života, onda je ono što je ugroženo do neba visoko.

Tobijas je nadgledao pretres kad je stigao Melinin poziv. Odmah je zatražio da mu kaže gde se nalazi.

- Da li je detektiv Loson uz vas? - upitala je.
- Zašto?
- Da li je?
- Jeste.
- Recite mu da bi trebalo da prouči ubistvo u ulici Makomas.
- Kakvo ubistvo?

- Znače on. Ili će to znati neko iz njegovog odeljenja. Sve je već bilo na vestima. Žrtvino ime je Linda Kroft. Bila je službenik klinike „Voters“. Ja sam danas razgovarala s njom.

- Isuse - promrmlja Tobijas. - Čekajte. Nemojte da spuštate slušalicu. Pokri rukom mikrofon i pozva Losona, koji dođe iz neke od ostalih

prostorija klinike. - Znate li bilo šta o ubistvu u ulici Makomas?

- Čuo sam za to.

- Žrtva je radila ovde. Melina Lojd je danas razgovarala s njom. Detektivu nije morao dalje da objašnjava.

153

- Smesta ću to proveriti - reče Loson, okrete se u mestu i ode. Tobijas onda progovori u telefon: - Loson je na slučaju. Gde ste vi, gospođice Lojd? Da li je pukovnik Hart s vama?

- Zapišite ovu adresu.

I on stade da izgovara broj kuće.

- Čekajte malo. Šta je sad ovo?

- To je kućna adresa Tonija i Kendejs Anderson. Sećate li ih se? Oni se vas sećaju.

- To je onaj bračni par kome je oteta beba. Ispitivao sam ih.

- Ali ste propustili da ih pitate da li su imali neobične posetioce u bolnici.

- Neobične?

- Osim očekivanih članova porodice i bliskih prijatelja, pogodite ko je Kendejs posetio u porodiljskoj sobi, doneo poklone i fotografisao majku s bebom? Dejl Gordon.

Tobijas provuče ruku kroz kratko podšišanu kosu. Nije mogao da se se-ti da li je pogruženi par posebno ispitivao o posetiocima. O strancima, da. Da li ste videli ikoga da se lunja hodnicima? Ili izvan vaše sobe? Da li vam je iko nedavno pretio?

U to vreme nije tragao za Gordonom niti bilo kim ko je pripadao bolnici. Pokušavao je da ustanovi zajednički imenitelj u nagloj učestalosti otimanja beba, mada nisu sve bebe otimane iz klinika koje su u lancu „Voters“, jer je verovao da su počinio deo kruga koji se bavi prodajom beba. Ono što se njemu činilo zajedničko u svemu tome izgleda da su bili pacijenti, a ne ustanove.

- Andersonovi neće biti kod kuće - nastavi Melina Lojd. - Pobjegli su da bi se zaštitili, baš kao što sam i ja učinila i kao što je trebalo da posave-tujem Lindu Kroft da učini, s obzirom na to da vlast nije u stanju da dobre momke zaštiti od loših.

Njenu žaoku muški otrpe.

- Međutim - nastavi ona, - ako pošaljete nekoga u njihovu kuću, možda ćete uspeti da uhvatite ljude koji su bili u mojoj kući jutros, kao i one koji su, više je no verovatno, ubili Lindu Kroft. Ovo je samo moj predlog, razume se. Nemam nameru da vam govorim kako da radite svoj posao, agente Tobijase. Ali vi ste me telefonom pozvali juče, a ja danas bežim da spasem živu glavu. Razgovarala sam s Lindom Kroft i nekoliko sati posle toga neko joj je čekićem razbio glavu. Ako se ovako nastavi, Toni i Kendejs Anderson naći će se na spisku vaših žrtava.

154

pevi,go-

se

aoceubol-

Jitekoje laomajkus

dasese-

.ciraa, da.

(HBX5

iobol-

ilostioti-,Vo-

ijombeba. (isu bili paci-

isu Naposave-u da dobre

u, moji one

fpredlog, roj posao, tbežim da ^sati posle liiKendejs

Tobijas nije dozvoljavao da mu ponos pravi smetnje. Uredno zapisa adresu, pročitao joj naglas ono što je zapisao da proveri je li tačno, a onda dade policajcu papir, zajedno s nalogom da se jedna patrolna kola pošalju tamo što je pre moguće.

- Gde ste vi, Tobijase?

Reče joj. - Pretresamo kliniku, mada u bolničke dosijee ne možemo bez sudskog naloga, a za to će biti potrebno malo vremena.

- Tragate li za nečim posebnim?

- Pretresamo laboratoriju.

- Gordonovu teritoriju.
- Tačno.
- Šta je on tamo radio? Pored toga što je krišom snimao fotografije kroz rupu na zidu.

Malo je oklevao da joj to kaže.

- Pripremao je smrznute primerke sperme.
- Za osemenjavanje.
- Tako je. Zatražio sam od doktora da obustave sve postupke veštačkog oplođavanja dok ne obavimo daleko temeljniju istragu.
- Šta znači daleko temeljnija istraga?
- Ova ovde klinika „Voters“ je ustanova koja pruža punu uslugu. Pored toga što prima primerke sperme iz skladišta drugih ustanova, oni imaju i sopstvenu banku sperme. Ja želim da ispitam svakog donatora.

- Zar oni neće misliti da je to ugrožavanje privatnosti?

- Verovatno hoće. Ali ja želim da smesta uporedim svaki primerak koji je ovde uskladišten i unet u katalog s primerkom koji je dobijen u kon-trolisanom okruženju i podvrgnut DNK analizi.

Tišina koja onda nastaje potraja malo duže. Ona konačno reče: -1 sve to u nameri da utvrdite da li svaki primerak u banci stvarno potiče od donatora čije je ime na etiketi.

On pokuša da izbegne pravi odgovor. - Ne mogu da nastavim dalju istragu dok ne doznam s čim mi ovde imamo posla.

- Drugim recima, treba da testirate svaki primerak, da vidite da li sperma sa oznakom XYZ stvarno potiče od donatora XYZ, a ne od donatora ABC.

Bila je previše pametna za sopstveno dobro. U svakom slučaju je bila previše pametna za njegovo dobro, jer je stvar pogodila iz prve. Imao je loš predosećaj u vezi s Dejлом Gordonom, pogotovo posle pronalaženja onih fotografija u njegovom stanu. Od kad to laboratorijski tehničari pokazuju

155

posebno zanimanje za pacijente? Da li je on bio samo perverznejak koji je krišom snimao gole žene? Ili tu ima još nečega?

Kao da mu čita misli, Melina reče: - Vi mislite da je on zamenjivao spermu, zar ne?

Kako nije želeo da pokrene javnu paniku, on reče: - Ne znam.

- Ali je to moguće.
  - Dešavalo se i ranije - priznade on i protiv svoje volje. - Pre nekoliko godina, jedan ginekolog je...
  - Naselio ćelu zemlju svojim potomcima. Koristio je svoju spermu umesto supružnikove ili donatorove. I vi mislite da je Dejl Gordon radio isto to, je li tako?
  - On je prvi koga ćemo testirati.
  - Sa ostataka pronađenih na pižami?
  - Da. Poređićemo te... ostatke s primerdima koji su ovde uskladišteni.
  - On je bio na položaju s kojeg je mogao da vrši zamenu - primeti ona tiho. - A da to niko ne zna i ne posumnja.
  - Molim vas nemojte da skaćete na zaključke, gospođice Lojd. Dozvolite mi da vam ukazem na to da Gordon ne odgovara profilu ego manijaka koji bi tako nešto mogao da učini. On je sušta suprotnost tome, u stvari. Njegove kolege ovde svi uglavnom tvrde koliko je bio savestan stručnjak. Pedantno je vodio dnevnik. Smetala mu je svaka upadica koja bi ga odvajala od posla. Androlog unajmljen da ga zameni tvrdi da nikad nije videla tako dobro održavanu laboratoriju. Svi ovde zaposleni tvrde da je bio posvećen i da se ponosio svojim poslom, jer je mislio da oplemenjuje ljudski rod opslužujući postupak kojim se stvara život.
  - Isto to činio je i doktor Frankenštajn.
  - Ovo je samo jedna od teorija o kojima razmišljam - naglasi Tobijas. - Možda i grešim. Priznajem da mi se to dešavalo ranije.
  - Ali ja mislim da ne grešite. Taj primerni, oplemenjujući stručnjak ubio je svoju sestru, a ja ću doznati zašto.
- Ta izjava ga učini krajnje nezadovoljnim. - Gospođice Lojd, gde ste vi? Vi ste materijalni svedok za nekoliko zločina. Ako zadržite za sebe obaveštenja koja mogu da pomognu da se zločini rese, možete biti optuženi za opstrukciju pravde.
- Da, to mi je neko već pominjao.
  - Onda ćete... Ih!
- Skoro da opsova. Prekinula je vezu.

156

S koji je fflenjivao
s nekoliko

f)u spermu i radio

peti ona

jiDozvo-funanijaka ^stvari. oi'ak Pe-vajala tako »posvećen

iestevi? obave-iffliza

Melina ponovi Čim onu polovinu razgovora koju nije mogao da čuje. Glas joj uzdrhta kad mu pomenu Gordona.

- Isuse - reče on. - Zamenjivao je spermu.

- Tobijas ima više varijacija na tu temu, ali je u osnovi svih to.

- Da li to znači da je Džilijen... Da li je ona mogla da dobije... Melina zagnjuri lice u šake i proštenja: - O, bože!

- Je li vam dobro?

Ona divlje zatrese glavom i dade mu rukom znak da stane. Automobil se gotovo i ne zaustavi, a ona je već bila napolju. U vreme kad je izašao sa svoje strane i obišao kola, ona je već povraćala.

Stavi joj jednu ruku na vrat, a čelo joj pridrža dlanom druge. Ona pokuša da ga odgurne, ali on čvrsto osta na mestu. Njeno telo potrese još nekoliko grčeva. Kad je napadi prodoše, povede je do automobila da se nasloni na njegov bok.

- Je li sad bolje? - upita je i nežno joj ukloni pramen kose sa obraza. Trudeći se da ga ne gleda u oči, ona upita: - Je li vam bilo neprijatno?

- Ne budite smešni. Trebalo je da vidite šta smo mi radili na početku obuke.

Izvadi maramicu iz pantalona i obrisala joj usta.

- Hvala vam. Mislim da mi je ovo prvina... u povraćanju pred muškarcem.

- Imate dobar razlog da vam pripadne muka.

Kad ga konačno pogleda, on vide da joj suze svetlucaju u očima.

- Džilijen je bila tako uzbuđena, tako se nadala uspešnom začecu - reče. - Želela je bebu. Je li to neki greh? Je li kažnjena zbog nečega?

- Melina - reče joj on, zagrlji je i privuče bliže sebi, - Znete i sami da tako ne treba da razmišljate.

- Pa kako onda nešto tako lepo i prekrasno može da bude izopačeno u nešto toliko ogavno?

- Ne možete da budete sigurni da je Džilijen...

- Ne, ne mogu da budem sigurna - reče ona i sva se strese.

On nastavi da je drži u zagrljaju, da je miluje po kosi, a onda je konačno pusti i otvori vrata automobila da može da uđe i sedne na sedište.

- Kuda ćemo sad? - upita kad se ponovo nađoše u saobraćaju. - Kući.

157

On je iznenađeno pogleda, a ona se setno osmehnu. - Tamo bih volela da idem. U svoje kupatilo, u svoj krevet. Na svoj jastuk. U sigurnost.

- Siguran sam da bi Tobijas i Loson mogli da vas smeste negde gde biste bili sasvim zaštićeni.

- To ne dolazi u obzir - reče ona bez oklevanja. - Smestili bi me negde i zaključali, pa ne bih mogla da manevrišem. Govorili bi mi samo ono što bi oni smatrali da treba da čujem. Bila bih nemoćna. Ne bih mogla da prva...

Kad se prekide, on upita: - Da prva, šta?

- Ništa.

- Da prva stignete do onoga ko je naredio da Džilijen bude ubijena? Kad ga ona pogleda pravo u oči, reci postaše izlišne. Sve je u njima mogao da pročita.

- Vi ne morate da idete sa mnom, Čife - reče mu ona tiho. - Vaše ime nisam pominjala Tobijasu. On pretpostavlja da ste vi uz mene, ali ja mu to nisam potvrdila.

- Hvala vam na tome.

- Vi niste umešani.

- Šta vi to pričate? - ljutnu se on. - Umešan sam do guše. Ni ja ne bih imao ništa protiv da za gušu uhvatim onoga ko je za to odgovoran.

- Ovo sve može gadno da nam se obije o glavu.

- Spreman sam da preuzmem taj rizik.

- Sve bi moglo da ispadne velika novinska priča koja bi mogla da vam uništi budućnost i poništi sve što ste uradili u NASA.

- Nešto slično rekao mi je i onaj advokat. Ali nije uspeo da me odvрати od ovoga, a ne možete ni vi. Ako stvar ne ispadne kako treba, moraću jednostavno da se pomirim s tim, zar ne?

- Džem se vrlo lako pomirio s Džilijeninom smrću - promrmlja ona.

- Znae, što više znam o tom ljigavku, sve više ga mrzim.

Ona izvuče komad papira iz tašne i otvori mobilni. - Hajde da vidimo koga je to Džem najčešće zvao.

- Dok vi to radite ja bih da stanemo negde, jer nešto moram da pojedem.

I skrenu na parkiralište prvog „Burger kinga“ i zauze mesto u redu automobila koji su čekali da se primaknu šalteru.

- Za mene samo koka-kolu, molim vas - reče Melina.

On poruči čizburgere, pržene krompiriće i dve velike čaše pića. U vre-me kad je dobio jelo i piće, Melina već bese okrenula dva od zapisanih te-

para

158

Ll m me ne-iii samo ono •ih mogla da

u njima mo-

. - Vaše ime ali ja mu to

:Ni ja ne bih bran.

pgla da vam

f me odvrati poraću jed-

armlja ona.

da vidimo am da poje-

u redu au-

pića. U vre-apisanih te-

lefonskih brojeva, za koje je ustanovila da su pozivni za govorne pošte u njegovom stanu i kancelariji. Posle ukucavanja trećeg broja, ona se brzo isključi i stisnu telefon na grudi.

- Šta to bi? - upita on kad proguta zalogaj.

- Džilijenin broj. Njen glas sa telefonske sekretarice.

I ona neko vreme osta zagledana u prazno, očevidno potresena što je čula sestrin glas. Pribra se, ipak, malo kasnije i tvrdoglavo ukuca sledeći broj. Dok je čekala odziv, otpi malo pića iz čaše.

Kad dobi vezu, Cif vide kako se skoro zagrcnu da naglo proguta tečnost u ustima. - Molim?

A zatim hitro telefon prinese njegovom uhu da bi i on mogao da čuje ženski glas na drugom kraju veze, kako ponavlja: - Dobili ste Hram. Mir i ljubav.

Melina odlučno prekide vezu.

Cif reče: - To je ime obitavališta onog propovednika...

- Brata Gabrijela.
- ...u Novom Meksiku.
- Broj je na automatskoj funkciji biranja Džemovog aparata. Zvao je veoma često.

Cif se isparkira s mesta na kome su stajali i zaustavi samo pored kante za otpatke da baci ostatke hrane, pa nastavi prema izlazu.

- Da li je Henings upadljivo religiozan?
- Uopšte nije religiozan. Čak se iznenadio što je na Džilijeninoj sahrani održano opelo.
- Pretpostavljam da je puka slučajnost što su se i on i Dejl Gordon zanimali za veroučenje brata Gabrijela.

- Ne verujem. Da je to čista slučajnost, Džem bi to već pomenuo.

- Ni ja ne verujem da je slučajnost. Samo glasno razmišljam.

U vreme kad su stigli do izlaza s parkirališta i Cif usporavao da plati parking, već su bili zaključili da je, do izvesne mere, Džem umešan u sve. Ubistvo. Dejl Gordon. Napad na Čifa. Ljudi u Melininoj kući. Linda Kroft.

- On nije samo usputni učesnik - reče Cif mrko i jedva pomerajući usne. - Ja mislim da je kučkin sin glavni igrač.

- Ali u čemu? U šta se sve ovo uklapa? - upita Melina zbunjeno. - Džem je sterilan.

- Ili to on tako tvrdi.

- Koji bi muškarac tvrdio da jeste, ako nije? I kako se sve ovo vezuje za brata Gabrijela?

159

Imali su više pitanja nego odgovora, no nadali su se da će sve iscediti iz Džema.

-Vi ste nezgodan suvozač, Melina - reče Cif kad se zaustavi pred crvenim svetlom jednog semafora.

- A vi ste manijak za volanom.

- Vi ste mi rekli da požurim. Žurio sam. Samo bih voleo da sam u svom automobilu.

- Bože sačuvaj! Sad sam po prvi put srećna što nam je moj prijatelj pozajmio ovu krntiju.

U stvari, bilo joj je milo što Cif tako vozi. Jedva je čekala da se suoči s Džemom.

* * *

- Sad su na putu ovamo - reče Džem, kome laknu što to može da javi gospodinu Henkoku.

Poslednjih nekoliko izveštaja koje je podneo nisu bili pozitivni.

- Jeste li sigurni?

- Kreću se najdirektnijim pravcem iz severnog Dalasa. Može biti da idu i negde na drugu stranu, ali se čini da su na putu da se vide sa mnom.

Namerno je propustio da pomene Melininu i Hartovu posetu Anderso-novima. U vreme kad su Džoša i njegov prijatelj stigli do kuće Anderso-novih u predgrađu, Andersonovi tamo više nisu bili, a pred kućom je stajao policijski patrolni automobil. Nesrećan ishod, ali ne i katastrofalan. Bračni par će se već negde pojaviti.

U međuvremenu, nije bilo potrebe da se tako nešto pominje bratu Ga-brijelu. Bila bi to samo još jedna stvar zbog koje bi morao da se brine.

Slučaj Linde Kroft takođe nije prijavio. Istoga časa kad mu je Džoša javio šta Melina smeru, izdao mu je nalog da zauvek ućutka bolničarku. Bilo je malo verovatno da je njoj poznato bilo šta što bi moglo da šteti, ali je on želeo da eliminiše čak i samu mogućnost.

Bio je to stresan dan pun zbivanja. Zahvaljujući Melini i njenom indijanskom prijatelju, brat Gabrijel bese opterećen svom silom neugodnosti. I zašto onda da stvari još pogoršava time što će mu reći za Lindu Kroft i Andersone? Bratu Gabrijelu na ovaj način u stvari čini uslugu, jer ga ne tovari novim brigama.

160

- Stići će za nekoliko minuta - reče gospodinu Henkoku. - Prema poslednjem izveštaju, bili su na raskrsnici... A, eto mog internog telefona. Molim vas da sačekate, gospodine Henkok.

Ode do interfona blizu vrata i podiže slušalicu. - Da?

- Imate goste, gospodine Henings.

- O, a ko su oni?

- Mlada dama koja se danas predstavila kao vaša verenica.

Hariju, vrataru, bese održao ljutu lekciju zbog toga što je u njegov stan pustio njegovu verenicu kad je njegova verenica bila mrtva već četiri dana. Čovekov glas sad bese pun poštovanja. - Pored nje je i jedan gospodin.

- Pošaljite ih gore, molim vas.

- Da, gospodine Henings.

-1... Hari, ubrzo će stići još dva gospodina. Kad budu stigli, pusti i njih ovamo gore. Nema potrebe da me ponovo zoveš zbog toga.

- Svakako, gospodine.

- Nema potrebe da njihov dolazak pominješ gospođici Lojd.

- Neću, gospodine.

Džem nastavi telefonski razgovor s Henkokom. - Dolaze ovamo kod mene u stan. Džoša će stići odmah posle njih.

- Žena ne sme da bude povređena, gospodine Henings.

- To ste mi već rekli.

- Brat Gabrijel je to posebno naglasio. On ne želi da ona bude povređena. U svakom slučaju, ne ozbiljno.

- Shvatam - reče Džem, iako nije.

Zašto brat Gabrijel jednostavno ne zaboravi na gubitke? Zašto čuva Melinu? Programu ona nije potrebna. Ima na hiljade drugih žena na svetu koje bi isto tako dobro mogle da posluže a ne bi stvarale neprilike, kao ona.

Pretpostavljao je da brat Gabrijel nju ne može da smatra za „onu koja mu je umakla“, kako bi to učinio svaki običan čovek. On nije bio običan čovek. Bratu Gabrijelu je Melina bila kamen na koji se spotakao u misiji božanskog nadahnuća. Kao takvoj, bili su joj potrebni duhovno usmerenje, indoktrinacija i disciplina. Prosto je zadivljujuće bilo to što je želeo da je preobrati, a ne da njen prkos shvati lično.

Džem nije bio tako uzvišenog uma. U poslednje vreme nalazio je da mu je veoma teško da prašta. Njene višestruko ponavljane uvrede nije mogao da smatra za verske nedostatke. Bile su neuvijeni, grubi nasrtaji na njegovu ličnost, koje jednostavno nije mogao da previdi i oprost.

161

- Ne brinite, gospodine Henkok - reče ubedljivo. - Ovi ljudi su profesionalci.

Džoša shvata koliko je ova situacija delikatna. On zna šta treba da radi.

- Da, siguran sam da zna.

I Henkok prvi spusti slušalicu. Džem tada odluči da će, kad sledeći put bude podnosio izveštaj, zahtevati... ne moliti... da razgovara

direktno s bratom Gabrijelom. Mrsko mu je bilo što su njegovi razgovori filtrirani kroz Henkoka, koji, po njegovom mišljenju, nije bio ništa drugo do nezasluženo uzvišeni sekretar.

Uprkos tome, jer su Melina i Hart stizali liftom, razmišljanja o gospodinu Henkoku ustupiše mesto mnogo značajnijim stvarima.

162

apiit ibra-liroz

GLAVA 19.

Vratar ih, kad uđoše, pozdravi namrgođeno. Posle razgovora s Džemom, nije bio sklon prijateljevanju. - On kaže da možete da idete gore, gospođice Loj d.

- Hvala vam.

- Dovedi ste me u veliku nepriliku pred gospodinom Heningsom. Zašto ste me lagali da ste njegova verenica?

- Tako, znači... gospodin Henings zna da sam već bila u njegovom stanu?

- Da, gospodo.

- Divno - promrmlja Cif.

Dok su išli prema liftu, nervozno se okretao da pogleda iza sebe. Ona učini isto i vide da momak s parkirališta odvozi njihov iznajmljeni automobil u podzemnu garažu. Više bi volela da je ostao tu napolju i zažali što se nije setila da momku kaže da automobil parkira negde blizu izlaza.

Ali njena paranoja nije bila ništa manja od Čifove. Kad uđoše u lift, on ispritiska dugmad svih spratova. Ona ga pogleda upitno.

- Ne pitajte ništa.

- Mislite li da su nas pratili?

- Nisam siguran. Nisam primetio ništa, ali...

Posle kraće pauze, on nastavi: - Ne umem to da objasnim, ali imam osećaj da ni na trenutak nismo bili sami.

- Ja imam isti osećaj.

- Ako nas neko prati, želeo bih da mu otežam posao što je moguće više - reče on i pokaza osvetljenu dugmad na tabli lifta.

- Osigurajte se što bolje možete. Ali kad sad mislim o tome, Džem bi trebalo da bude krajnje kivan zbog toga što sam mu preturala po stanu. A uopšte me nije zvao da pita zašto sam to uradila.

- Ne valja - reče Cif kad lift stade da se diže.

Kad se zaustaviše na petnaestom spratu, Cif je malo muna da izađe napolje.

- Ali, Džemov stan je na sedamnaestom spratu.

- Znam.

Dalje se nije prepirala nego samo pođe za njim uz stepenice i tako se ispeše naviše. Kod vrata koja su sa stepeništa vodila na sedamnaesti sprat Cif joj dade znak da sačeka, a sam oprezno otvori vrata i virnu u hodnik. Kad se uveri da je prazan, otvori širom vrata i iskorači sa stepenica, pa stade da sačeka da i ona prođe pre no što opet nečujno zatvori vrata za njima. Hodnik bese prazan i jedino je mogao da se čuje prigušen zvuk nekog televizora, koji je dopirao iz jednog od stanova. Dok su stajali tako neodlučno, vrata na kraju hodnika se otvoriše i Džem Henings izađe napolje. On prvo pogleda prema liftovima, zavrte glavom i krenu da se vrati u stan, a onda slučajno pogleda u njihovom pravcu i vide ih. - Šta radite tu, pored stepeništa?

- Vežbamo.

Koračajući jedno pored drugog, ona i Cif oprezno krenuše hodnikom prema njemu.

- Baš sam se pitao šta vas je zadržalo tako dugo. Vrtar me je zvao pre pet minuta da mi kaže da ste stigli. Liftovi retko idu tako sporo.

Njegov pogled s nje pređe na Čifa. - A evo i našeg bludnog sina.

- I meni je milo što vidim tebe, Heningse. Hoćeš li da nas pozoveš da uđemo ili ćemo razgovarati ovde u hodniku, gde tvoji susedi mogu da čuju kako si udesio da Melina jutros bude ubijena?

- Ubijena? - ponovi on i nasmeja se. - Ovo pokazuje koliko vi malo znate.

Preterano naglašenim pokretom ruke pozva ih da uđu u stan. Kad on krenu da zakorači unutra, Cif je zaustavi i reče: - Posle tebe, Heningse.

Džem se ponovo nasmeja, kao da je ono što Cif govori i radi smešno. Ipak u stan uđe pre njih. Cif se takođe pobrinu da za njima zatvori vrata, ali ona primeti da nije dozvolio da se zaključaju. Pretpostavljala je da želi da im ostavi neometan put za uzmak, mada bi u svakoj vrsti fizičkog obračuna Džem bez sumnje podlegao Čifu.

- Mogu li da vam ponudim neko piće? - upita Džem.

- Mi nismo došli u prijateljsku posetu.

- Ne, Kočize - reče on i podrugljivo namignu Čifu. -1 mislio sam da nije prijateljska poseta. Vas dvoje ste danas baš bili zaposleni njuškanjem, zar ne?

164

j^^^^p._

ritab se »ti sprat i hodnik. :a,pasta-i za nji-lik nekog lako neod-: napolje, ^ti u stan, jte tu, po-

Kad se okrenu prema njoj, osmeh mu iščeze zajedno s pritvornošću. -Nisi baš dobro sakrila tragove kad si mi provalila u stan, Melina.

- Bilo mi je svejedno hoće li to neko primetiti ili ne. Našla sam ono što sam tražila.

- A to je?

- Indicije. Jedino ne znam kako da ih protumačim.

Džem se zavali na naslon sofe i diže ruke kao da kaže da joj se stavlja na raspolaganje.

- Dejl Gordon, Džeme - reče ona bez uvoda.

- Šta je s njim?

- Ti si ga poznavao. -Da.

Mogla je da kaže da je i Cif, kao i ona sama, bio zapanjen tom njegovom iskrenošću. Nisu očekivali od njega da bude ovako predusretljiv. Šta-više, Cif je čak rekao da je spreman da batinama od Džema Heningsa izmami priznanje, ako bude počeo da izvrđava da daje odgovore na njihova pitanja.

Džemova otvorenost probudi kod nje krajnju opreznost. On ne bi priznao da poznajeubicu svoje verenice da nije siguran da je pod nečijom zaštitom i da ova istina nikad neće stići do ušiju vlasti.

- U kom smislu si ga poznavao, Džeme? Znam da mu nisi bio prijatelj.

- Sačuvaj bože! - reče Džem i lako se strese. -1 sama pomisao na to izaziva mi jezu. Naše poznanstvo bilo je čisto profesionalno. Gordon i ja smo radili za istog poslodavca.

- Kliniku „Voters“? - upita Cif.

- Ne, Čife - reče Melina koja shvati brže od njega. - Radili su za brata Gabrijela.

- Znaš, Melina - reče Džem i nehajno prekrsti noge i skrsti ruke na prsima, - od vas dve, uvek sam smatrao da si ti bistrija bliznakinja. Drčnija, da. Manje poverljiva i povodljivija. Ali za nijansu bistrija.

Melina ne dozvoli da joj njegove primedbe skrenu tok misli. - Šta si ti radio za brata Gabrijela?

- Zar to još nisi shvatila? C, c, c! Pošto si u poslednje vreme postala detektivka, mislio sam da si dosada već resila misteriju. Posebno posle razgovora s Kroftovom i sa Andersonovima. Imala si sve deliće slagalice i nisi uspela da od njih sklopiš celu sliku.

165

Bila je sigurna da je i Cif radoznao u vezi s tim što Džem zna za njihove sastanke s Lindom Kroft i Andersonovima, ali opet ne dozvoli da je to skrene s teme. - Da li je Gordon svoju spermu stavljao umesto...

- Njegovu spermu? Bože, ne! To ti je baš jeziva pomisao.

- Onda tvoju.

On se nasmeja. - Ja sam sterilan. Sećaš li se?

- Znači, taj tvoj deo je istinit.

- Da, Melina, taj deo je istinit. Podvrgao sam se operaciji pre nekoliko godina.

Bio je to preduslov da dobijem ovaj posao.

Cif, koji više nije mogao da se obuzdava, pruži ruku, zgrabi Džemovu košulju na prsima i dobro ga prodrmusa. - Dosta mi je ovog okolišanja. Šta ti je bio posao, Heningse?

- Ja sam nadzornik. Držim na oku i brinem se za odabrane.

- Odabrane?

- Kao Džilijen. Kao što će to Melina uskoro biti.

On okrete glavu i osmehnu joj se, ali se onda od tog osmeha naježi po celom telu. - Prestaću da ti objašnjavam sve dok me ovaj divljak ne pusti.

Ona kratko klimnu glavom Čifu. On pusti Džema, ali je i dalje izgledao kao da se s krajnjom mukom obuzdava.

Džem osta spokojan. Beskrajno sporim pokretima namesti košulju, okovratnik na njoj i manšete. I tek tada nastavi. - Ako je žena udata ili u monogamnoj vezi, njen nadzornik može da bude sused ili saradnik na poslu. Neko ko je u njenoj blizini, da može da je drži na oku. Kao što je to bio slučaj s Kendejs Anderson. Njen nadzornik je

bila žena koja joj je tri puta nedeljno čistila kuću. Ali za žene koje žive same, kao što je to bila Džilijen, uvode se ljudi kao što sam ja da im budu partneri.

- Ona je bila tvoj zadatak?

- Od prvog dana kad je otišla na kliniku da zatraži savet.

- Znači, vaš susret je bio namešten?

- Da, Melina - odgovori joj on strpljivo i pokroviteljski. - Bio sam joj poslat. Kao anđeo čuvar. Ona se dvoumila da li da se podvrgne veštačkom oplodjenju ili ne, a ja sam je na to podstrekavao i hrabrio je. Ubedio sam je da je to zdrava ideja i da je ja, kao njen partner, sto posto podržavam u tome da dobije dete.

Trebalo je da je od dana kad je osemenjena obaspem nežnošću i pažnjom, ali za to nisam dobio priliku, zar ne? Kako se slučajilo, kad sam te večeri otišao do nje da proslavimo, straćio sam svoju pažnju na tebe.

166

je to

bre nekoliko

m Džemovu iolišanja. Šta

la naježi po pak ne pusti. Ialje izgledao

ti košulju, la udata ili u jadnik na po-^ što je to bio (oj je tri puta ila Džilijen,

Bio sam joj e veštačkom bedio sam je iavam u to-
mošću i pa-d sam te ve-tebe.

- Zašto je Džilijen ubijena, Džeme?

Radije no da direktno odgovori na pitanje, on nastavi da objašnjava na svoj način. - Da Džilijen nije zanela iz prvog puta, ja bih je hrabrio da to ponovi. Ali u slučaju da je prvi pokušaj uspeo, ostao bih pored nje i pazio je sve dok se ne porodi. Dvorio bih je kao princezu jer je, zaista, ona bila odabrana da bude kraljevskog staleža.

Džilijen bi bila uzvišena, obožavana. Pobrinuo bih se za to da ima sve što joj je potrebno ili što poželi. Nadzirao bih je, činio sve da osiguram da nikakvo zlo ne zadesi dete koje je nosila, kao i da ne skrene s čiste i moralne staze.

I u tom trenutku Džem besno pogleda Čifa. - Ali, razume se, ona je uradila upravo to. S tobom. Ti si je uprljao. Upropastio si je kao osobu za Program.

Cif stisnu pesnice. - Istina je, znači. Naložio si da ubiju Džilijen zato što je noć provela sa mnom.

I on preteći koraknu ka Džemu, ali ga Melina pokretom ruke zaustavi. - Ne, Čife. Želim ovo da čujem. Iako je teško da se sluša, želim da čujem.

- Hvala ti, Melina - reče Džem i prezrivo odmeri Čifa. - Probranim nije dozvoljeno da budu intimne s bilo kim osim sa svojim partnerima i nadzornicima.

- Zato što su sterilni - reče ona.

- Ah! - uzviknu on. - Mislim da si sad napravila dobar iskorak.

I zaista u svesti sve stade da joj se polako slaže i ona klimnu glavom. -Žene su probrane. Džilijen. Kendejs Anderson. Zdrave mlade žene. Džem se osmehnu. - Superiorene na svaki način. Čifove oči zasvetlucaše. --Genetskim inženjeringom dobijate bebe.

- Kendejs Anderson je prelepa žena, zar ne? - upita Džem. - Savršen fizički primerak. I krajnje je inteligentna. Blagoslovena prirodnim darom za muziku. Nadamo se da ćemo je opet upotrebiti. Baš kao što ćemo upotrebiti tebe, Melina. Sad. S obzirom na to da smo ostali uskraćeni za Džilijen. Ona je žrtvovana vlastitoj pohoti i zato si ti odabrana da zauzmeš njeno mesto.

Glas mu dobi avetinjski prizvuk. - Džilijen bi bila savršena. Dejl Gordon je to smesta uočio. Bio je to njegov deo posla, vidite, da uočii pogodne kandidatkinje. I da skupi sve podatke o njima. A to je lako mogao da čini, jer su mu na raspolaganju stajali svi klinički kartoni o pacijentima. Džilijen je u fizičkom smislu bila idealna. Mentalno superiorna. I, pre svega, slo-

167

bodna žena neopterećena čvrstom vezom koja bi posle izvesnog vremena za nas mogla da postane zamorna.

Ukratko, bila je najpoželjniji kandidat za Program. Program je iziskivao baš nju. Sad iziskuje tebe, Melina.

I on joj dograbi ruke i stisnu ih svojim mlakim, vlažnim šakama. - Tako se radujem zbog tebe.

I onda mu glava eksplodira.

168

GLAVA 20.

Cif se baci na Melinu i obori je na pod takvom silinom da je ostala bez daha. Uz to, osta da leži preko nje. Desetak centimetara dalje ležao je Džem Henings. Iznad njegovih ramena ostalo je malo šta da se vidi. Veliki prozor kroz koji je pucao vidik na panoramu Dalasa bio je razbijen.

Cif sve ovo primeti u deliću sekunde.

Skotrlja se s Meline i pruži raku prema gajtanu za struju stone lampe. Naglim trzajem izvuče utikač iz zida. Stan utonu u tamu.

- Ko... gde...

- Rekao bih da su pucali s krova zgrade na drugoj strani ulice - odgovori on na Melinino mucanje.

Morao je da joj oda priznanje. Svako drugi na njenom mestu, onako poprskan krvlju i sivom moždanom masom, dosad bi verovatno pohisteri-sao. Ona je bila ili đavolski hrabra žena, ili je bila u šoku. Što je značilo da može da počne da puca po šavovima svakoga časa.

- Jeste li dobro?

Zurila je u njega zanemela, sve dok on ne ponovi pitanje i oštro je zovnu po imenu. A onda brzo reče: - Da. Da.

- Ne pomerajte se.

- Čife...

- Sačekajte.

Pridiže se i pognuto otrča do kuhinje, odakle se vrati s papirnatim ubrusima. - Obrišite lice. Požurite. Ona ga poslušala i žustro obrisa lice.

- Imam li ja nešto na licu? - upita je.

Ona mu se primače i, u slabom svetlu koje je stizalo spolja, zapilji mu se u lice. - Ne mogu... ne mogu... Mislim da vam je lice čisto.

Koliko je vremena prošlo? Dvadeset sekundi? Trideset? Četrdeset? -Moramo da pobegnemo odavde.

169

- Jesmo li sad mi na redu?

- Vi niste. Znae, potrebni ste im za Program - reče joj sarkastično.

- Radije bih umrla.

- Ja bih radije živeo. Dođite.

Pridrža je dok je ustajala, a onda oboje otrčaše do vrata. Cif skide slušalicu interfona. - Kako je ime vrataru?

- Uh, Henri... Hari - ispravi se ona baš kad se čovek javi.

- U pomoć! Oni su ludi! - dreknu Cif u slušalicu. - Podmetnuli su požar ovde.

Hari, možeš li da me čuješ? U pomoć! Požar! Požar!

Onda ispusti slušalicu i pusti je da zvekne u zid. Melinu dograbi za ruku, pa istrčaše u hodnik i bili su skoro na njegovom kraju kad se oglasi sirena za uzbunu. Iza njih, u hodniku vrata stadoše da se otvaraju. Niz stepenice su prva dva sprata trčali sami, ali već odatle više nije moglo da se trči od gužve koju su uspaničeni stanari na stepeništu napravili.

- Je li to zbilja požar? - pitao je neko.

- Na sedamnaestom! - viknu Melina. - Požurite! Žurite!

Kad se nađoše u prizemlju, spolja su već odjekivale sirene vatrogasnih vozila. Jedva se iskobeljaše kroz vrata i umešaše se u gomilu stanara koji su prethodno već bili izašli. Sve glave behu okrenute naviše i vladala je velika galama. Cif je gledao levo i desno.

- Držite glavu pognutu - reče Melini i stade ispred nje da se gura prema ivici okupljenog sveta, mada su sve njih momci iz obezbeđenja zgrade usmeravali prema parkiralištu na drugoj strani ulice, odmah do zgrade s koje je, kako je Cif pretpostavljao, pucano.

Cif se malo lecnu kad tamo među svetom na parkiralištu ugleda dva poznata lica. Dva čoveka su divlje zverala levo i desno, pa su mu tako i privukli pažnju. Proučavali su lica svih koji su izlazili iz zgrade. Cif okrenu Melinu na drugu stranu i promeni smer kretanja. - Ne okrećite se. Iza nas su ona dvojica što su glumili FBI. Smem da se kladim da su oni pucali i ubili Heningsa.

- Ali, zašto bi oni ubili Džema? Pa on im je izdavao naređenja, zar ne? -1 on je mislio da je tako.

- Šta da radimo? - upita ona brižno.

- Pa, mogli bismo da pokušamo da urazumimo ova dva tipa.

- Aha - reče ona podrugljivo.

- A mogli bismo da pozovemo Tobijasa. Losona. Svaki od njih bi nam pomogao.

170

Ja nils! si-zste-
lsetr-
jrade

des

a dva ipri-trenu

be?

-1 uskratio nam mogućnost da se dalje slobodno krećemo.

Cif je u sebi bio čvrsto uveren da su i on i Melina budale što ne zatraže zaštitu koju bi lokalni FBI i policija mogli da im pruže. Životi su im bili u pitanju... njegov bar sasvim izvesno. Već su načinili dva neuspela pokušaja da ga kazne što je „uprljao“ Džilijen i obezvređio je za Program. A nije mu se svidelo ni to što je čuo da je Melina određena da zauzme njeno mesto.

Razume se, sve što je Henings govorio moglo je da bude i obično naklapanje luđaka. On i njegov pajtos, Gordon, naprosto su mogli da budu verski zatucanici koji su izopačili dobronamerne poruke brata Gabrijele da bi ostvarili svoje uvrnute ciljeve.

Ali možda i nisu, i to je onda bilo zastrašujuće. Ako je brat Gabrijel odobrio ovaj program genetskog inženjeringa, onda posledice mogu biti globalno katastrofalne. Cif je počinjao da shvata da je zaista lud što ne pozove pomoć.

S druge strane, još uvek nije imao sve činjenice. U ovom trenutku, ovo je još bio lični sukob. Njega je neko gonio i pokušavao da mu naudi, a on nije bio voljan da pusti da ma ko drugi vodi njegovu bitku. Shvati da su za to odgovorni ponos i geni predaka i po prvi put pomisli da je, pre svega, ipak američki domorodac. I to više no što je sebi želeo da prizna.

- Ja kažem da bežimo, ali vi odlučite, Melina - reče joj tako tiho da se poboja da ga neće čuti zbog prevelike buke oko njih. - Džilijen je bila vaša sestra.

- Bila mi je blizakinja. Ova stvar je lične prirode.

-1 za mene. Sem toga, kad sad budu našli Heningsov les, baš svaki pripadnik policijskih snaga dobiće želju da dugo razgovara s nama.

- Onda imate i moj odgovor.

- U redu. Hajde sad da pokušamo da budemo što neprimetniji i nađemo neki taksu. Gde u ovo doba dana ima najviše sveta, gde vlada najveća pešačka gužva?

- Ulica Ouk Loun. To je pešačka zona.

Cif je kroz gomilu sveta išao iza Meline i na neki način je zaklanjao od pogleda, ali je tu i tamo, kad bi mislio da je dobro zaklonjen,

gledao za sobom, u pravcu gde je poslednji put video dvojicu lažnih saveznih agenata. Stvarno je odahnuo tek kad su seli u taksi na ivici pešačke zone. Laknulo mu je kad su skrenuli za prvi ugao i kad je taksisti rekao:

- Idite na jug, prema autoputu 1-45. Dalja uputstva ću vam davati usput.

171

Da bi ga poslušao, taksista je morao da vozi delom u pravcu iz koga su došli i, jedan blok zgrada dalje, Cif gurnu Melinu da se spusti na sedištu, a pognu se i sam.

- Tamo - reče joj. - Ispod slova „R“ natpisa „Restoran“.

Dvojica progonitelja bili su veoma upadljivi u gomili mladeži oko njih. Stajali su znojavi i zadihani i osvrtali se u svim pravcima. Cif ne skide pogled s njih sve dok se taksi dobro ne udalji.

Onda primeti da Melina grca pognute glave kao da nečujno plače i pro-vuče joj prste kroz kosu ulepljenu od znoja. - U redu je. Nemojte da plačete. Bezbedni ste sad.

Kad ona posle toga diže pogled, Cif se zapanji kad vide da uopšte nije plakala. Smejala se.

- Ne znam šta mi je! - uzviknu ona. - Maločas sam videla kako čoveku prska glava od udara metka. Lažno smo prijavili požar. Jurili su nas ljudi namerni da nas ubiju ili bar jedno od nas. Izbegavam FBI. I smejem se?

Ali, samo što to reče, suze joj grunuše na oči i jaki jecaji uzdrmaše joj telo. Cif je privuče sasvim uz sebe i nastavi da je miluje po glavi. Nije podnosio ženske suze. Suze su predstavljale emocije koje radije treba izbegava-ti... strah, nezadovoljstvo, tugu, razočaranje, ljutinu. Kad žena počne da plače, čovek uvek poželi da je na nekom drugom mestu, posebno ako je on za to kriv.

Ali mu nije smetalo što Melina plače. Pusti je da se isplače do kraja, milujući je sve vreme jednom rukom po glavi, a drugom blago po leđima. Kad se jecanje stiša, upita:

- Je li vam bolje?

- Nije lepo što sam se ovako raspekmezila pred vama.

- Pa niste me čuli da se bunim, zar ne? - reče on i osmehnu joj se. Ležala mu je u naručju, glave lako zavaljene preko njegove ruke i usana

malo otvorenih. I bila veoma blizu njegovog lica. Kad joj obrisala suzu palcem, ruka mu osta na njenom obrazu. Grlo mu se steže, ali stiže da dahne njeno ime: - Melina...

- Recite, ovaj, koliko dalje na jug treba da idem pre no što skrenemo sa 1-45. - javi se vozač.

Ona se prva pomeri. Ispravi se i, nažalost, pomeri dalje od njega. Cif reče taksisti kod kog izlaza s autoputa da skrene.

- Onda idite na istok.

Ona se nervozno meškoljila. - Kuda to idemo?

- Recite mi, imate li strah od letenja?

172

GLAVA 21.

Brat Gabrijel se molio.

Molio se tri puta dnevno... pre doručka, posle večere i pre odlaska u krevet. Njegove molitve su večeras bile obilne jer je dan bio uspešan. Pro-poved koju je održao danas po podne u svom televizijskom šou bila je posebno nadahnuta.

U dvorištu ispod njega igrala su se deca. Svake večeri, posle obeda, bilo im je dozvoljeno da rade šta žele. Osim da gledaju televiziju.

Osim njegovih emisija, televizija bese strogo zabranjena u svim zdanjima Hrama. Isto tako su bile zabranjene i novine, radio ili knjige, osim ako to on lično ne bi odobrio. Nije želeo da bilo šta zagadi svest onih koji su dosegli nivo vrednosti koji ih je činio podobnim da žive u Hramu i da direktno rade za veru.

Decu su nadzirale majke ili njihove zamene i bilo im je dozvoljeno da se tu igraju jer su mogla da ga vide kako se moli. S druge strane, on je naredio da se svakom detetu da puna sloboda da radi ono što ga zanima. Ili nju. Kako bi drugačije mogao da dozna kakva je snaga i koji su talenti svakog pojedinačnog deteta? Ali samo nekolicini dece nije uspevalo da dostigne onaj nivo standarda koji je on želeo, što je svedočilo o tome koliko je dobar bio njegov postupak selekcije. Dok je klečao u molitvi, pravio je planove za budućnost svakog od te dece. Kad budu pušteni da odu u svet, biće u potpunosti njegova kreacija i radiće sve za šta su projektovani da rade. I od same pomisli na to razgali se.

- Amin - reče i diže se, podigavši rukom i rusko ćilimče za molitvu. Neko tamo dole primeti da je završio molitvu i doviknu pozdrav. On mahnu rukom. Uskoro su sve oči u dvorištu bile okrenute prema njemu i vapile da mu privuku pažnju.

- Gledaj me, brate Gabrijele!

173

Džoel, koji je bio neverovatan talenat za sportove, baci košarkašku loptu s velike daljine i ubaci je u koš. Zvezda NBA lige? On oduševljeno zaplje-ska.

- Odličan potez - dobaci dole dečaku.

Lesli, devojka iz Ajove, gledala je s obožavanjem gore u njega. Posle one noći koju je provela kod njega, njeno ponašanje se sasvim promenilo. Prijavljeno mu je da više nije nezadovoljna i da ne tuguje za kućom. Učila je vredno i s voljom obavljala sve zadatke koje je dobijala.

Namignu joj i ona pocrvene. Kako i treba. U krevetu je pokazala zavidnu senzualnost, koja je svedočila o njenom seljačkom odgoju. Bila je prvorazredna jebulja.

Ali je još bilo rano da je opet pozove. Ostale bi mogle da budu ljubomorne.

Meri, devojka koja je imala divnu crnu kovrdžavu kosu, obema rukama je pridržavala nabrekli stomak. Delovala je primamljivo, kao voćka tako sazrela da samo što se nije raspukla. Bradavice su joj ispod odeće delovale krušno kao palci, spremne za dojenje deteta.

U bratu Gabrielu smesta naraste želja za njom. Snošaj u njenom slučaju nije bio moguć, ali su postojali drugi načini da se postigne zadovoljenje. Odluči da naloži da mu je kasnije pošalju.

Mahnu svima poslednji put i ude unutra. Gospodin Henkok ga je čekao s pićem spremljenim tačno onako kako mu je godilo. Zamenjujući ćilimče za čašu s pićem, Henkok reče: - Imali ste poziv iz Dalasa.

Brat Gabriel ga upitno pogleda i gospodin Henkok lako klimnu glavom.

Brat Gabriel otpi gutljaj pića i diže slušalicu. - Da, Džoša.

- Problem je rešen.

- Slušam.

Zbog osetljive prirode ovog poziva, brat Gabrijel ovoga puta nije koristio zvučnike. Sve mere predostrožnosti kojima se obezbedio bile su vrhunske, ali je uvek postojala mogućnost da tehnologija zakaže.

Džoša reče: - On je mislio da naređenja primamo od njega. Uopšte mu nije palo na pamet da od danas po podne naređenja dobijamo direktno od vas. Oholi mali drkadžija.

Brat Gabrijel je znao iz iskustva da ljudi žude da ga zadovolje. Što ih je manje pohvaljivao, to su se oni više trudili da steknu njegovu naklonost. Na primer, ako je želeo da se žena u krevetu do krajnjih granica trudi oko njega, pravio se da mu je dosadno i delovao odsutno. Ona bi onda davala

174

ih lop-ozaplje-

i-Me one milo. Pri-m, Učila je

810 zavid-

fJilajeprvo-

[Wu ljub-

na rukama »vočka tako sa-^loieće delovale

wnom sluča-e zadovoljenje.

kok ga je če-amenjujući či-lasa. lo klimnu gla-

lšua.

luta nije kori-oile su vrhun-

| njega. Uopšte feijamo direkt-

olje.Štoihje i naklonost, iica trudi oko i onda davala

sve od sebe da mu raspali strast. Isto bi se moglo reći i za muškarce. Kad bi delovao nezainteresovano, počinjali bi da se hvališu svojim delima i on bi tako stizao do onoga što treba da zna ne upuštajući se u postavljanje pitanja.

Džoša nije bio izuzetak, jer odmah reče: - Bio je to čist posao. Bez nade za ozdravljenje.

Brat Gabrijel je žalio što mora da se liši Džema Heningsa. Poslednjih nekoliko godina Henings se pokazao kao dobra alatka. Ali je iznenada postao smetnja. Bio je preblizu ubistva Džilijen Lojd, a Lindu Kroft je uradio na svoju ruku. Razume se da se slagao s postupcima Džema Heningsa. I sam bi naredio isto. Ali, kako se običan sledbenik usudio da nešto uradi bez pitanja? Bilo šta, a

kamoli nešto tako veliko kao što je ubistvo. Brat Gabrijel sasvim istisnu Džema Heningsa iz misli.

- A drugi posao?

Džošuino ustezanje da odmah odgovori bilo je značajno. Brat Gabrijel gucnu malo pića da ne bi planuo.

Džošua konačno progunda: - Rekao bih da biste mogli da kažete da smo imali šuplje ruke.

Znači, Kristofer Hart je još živ, a Melina Lojd nije uhvaćena. Zahvati ga talas besa. - A zašto to?

- Nemamo posla s tupanima, znate.

- Znam - obrecnu se brat Gabrijel. - Pa koliko to može da bude teško? Njegova šaka, kojom je držao čašu, stisnu se tako jako da se gospodin

Henkok poboja da će kristal pući.

- Ne verujem da želite da me razočarate - reče naglašavajući svaku reč. - Ovaj gospodin večeras...

- Da, gospodine.

- On me je razočarao. Vi ne želite da me razočarate.

Džošua nije bio mnogo bistar, ali je smesta shvatio aluziju na Džema Heningsa. - Ne, gospodine.

- Onda vam savetujem da mi dobre vesti javite do ujutru. Tresnu zatim slušalicu i besno ispi piće do kraja.

- Još jedno? - uslužno upita gospodin Henkok.

- Da. A onda mi pošaljite Meri.

- Koju...

- Meri, Meri - ponovi on nestrpljivo. - Znate na koga mislim.

- Ali, brate Gabrijele, ona je u devetom mesecu trudnoće.

175

- Znam u kom je mesecu! - viknu on. - Zašto se noćas svi sa mnom prepiru?

Mogao je da oseti kako mu se krvni sudovi na slepoočnicama i u vratu pod kožom napinju. Retko kad je gubio spokojstvo. Još rede je to činio pred gospodinom Henkokom. Gubitak samokontrole je znak čovekove slabosti. A za brata Gabrijela bilo koja vrsta slabosti značila je anatemu.

Kriva je ta žena, pomisli gorko. Džilijen Lojd je kriva. Ispadi besa, sve nevolje i problemi koji su se javili poslednjih dana, mogli su da

budu pripisani njoj i noći koju je provela s astronautom. A sad se pokazuje da je i njena sestra bliznakinja isto tako nepredvidiva.

- Gospodine Henkok - reče iznenada.

- Da, gospodine?

- Jeste li završili proveru Meline Lojd?

-1 dalje proučavam, gospodine. Nisam želeo da vam podnesem izveštaj sve dok ne budem siguran da je kompletan.

- Cenim vašu temeljitost - reče da ga malo pohvali. -Ali, čim bude završen, želim da ga vidim. Hoću da o toj ženi znam sve do poslednjeg detalja od dana kada se rodila.

- Svakako, gospodine. Razumem. Odmah ću nastaviti da radim na tome, čim pozovem Meri. Da li vašu večeru želite sad ili kasnije?

- Pozvoniću kad budem gladan.

- Da, gospodine.

Brat Gabrijel ude u spavaću sobu i zatvori vrata za sobom. I dok je čekao da devojka stigne, šetkao je misleći ne na nju, već na Melinu. Ona je verovatno isto tako kurva kao što je i Džilijen bila, pomisli prezrivo. Nema te žene, ma koliko poželjna bila, koja je vredna sve te muke koju je izazvala. Bilo je smešno i pomisliti da će Program zapeti ako Melina Lojd ne bude učestvovala. Ali mu ponos naprosto nije dozvoljavao da je otpise i zaboravi.

Melina Lojd odbila je da prihvati sudbinu namenjenu njenoj sestri i priklonila se FBI. Zbog nje je izgubio Džema Heningsa, koji je značajno doprinosaio radu njegovog svešteničkog reda. Vezala se za istog onog čoveka koji je uprljao Džilijen. Zbog ovih prestupa mora biti dovedena pred njega da bi iskusila kaznu.

Tek tada, kad bude skrušena i kad se bude pokajala, razmisliće da li da joj oprost, blagoslovi je, prigrlji je i učini je delom svoje porodice. Ona će na kraju prihvatiti dar njegove blagonaklonosti. Razume se da hoće. Ko ne bi voleo da bude među njegovim izabranima?

Jer on će vladati svetom.

176

i mnom

a i u vratu 1 to činio ffikove sla-ltemu.

di besa, sve

i budu pri-

&5 da je i

em izveštaj

im bude za-ednjeg deta-
adim na to-

lok je čekao ijeverovat-:ma te žene, vala. Bilo je de učestvo-ravi.

:noj sestri i 60X?> do-nog čoveka i pred njega

liče da li da lice. Ona će Sioće. Ko ne

- Kakvo je ovo mesto?

Cif plati taksisti koji ih ostavi u, naizgled, nekakvoj bestragiji. Dalas se na horizontu mogao videti samo kao tanka linija svetla. Iza njih potpuna tama.

On je uhvati za ruku i povede prema jedinom osvetljenom mestu: han-garu pokrivenom zardalim limom, čija je jedna strana bila otvorena i ispred kojeg je na stub bio postavljen samo jedan reflektor. Osvetljavao je veliku betonsku ploču ispred zdanja na koju se nastavljala avionska pista. -Pustite samo mene da govorim.

Tek što su prešli nekoliko koraka, a ona stade i cimnu ga za ruku:

- Čife!

Pred njima je stajao ogroman vučjak.

Utom kroz uska vrata limenog zdanja izađe neki čovek. Brisao je ruke prljavom krpom i žmirkao u svetlu reflektora. Njih dvoje mu očevidno nisu delovali preteći, jer psu naredi da „oladi“. A onda: - Mogu li da vam pomognem?

- Ja sam... Kristofer Hart.

Krpa presta da skida ulje s ruku. Cif zakorači više na svetio kako bi čovek mogao bolje da ga vidi. Čovek reče: - E, nek sam proklet!

- Nisam znao da li ti je radnja još otvorena i radiš li.

- Radnja jeste otvorena, ali posla slabo ima. Šta ti se desilo licu?

Cif mu ne dade nikakvo objašnjenje, čak ga i ne šlaga. Dva čoveka osta-še tako nekoliko minuta da samo zure jedan u drugog. Cif onda predstavi Melinu. - Melina, ovo je Paks Rojston. Pakse, Melina.

Čovek joj uljudno klimnu glavom. - Gospođo.

- Kako ste? - upita ona, mada joj se ova izmena učtivosti učini smešnom u okolnostima u kojima su se nalazili.

Ovo teško da je ličilo na čajanku, a napetost koja je vladala između dva čoveka bila je više no očigledna.

- Jeste li se padobranom spustili ovamo? - upita Paks.

- Došli smo taksijem.

- Taksijem? Iz Dalasa?
- Jesi li sam ovde?
- Samo ja i Bandit. Hoćete li da uđete?

U unutrašnjosti kao da je vladao polumrak posle jakog svetla napolju. Trebalo joj je neko vreme da joj se oči prilagode. Na ekranu crno-belog te-

177

levizora u toku je bila hokejaška utakmica. Televizor bese postavljen na jedno metalno bure za ulje. Paks utiša ton, ali ne ugasi televizor. Bandit joj radoznalo onjuši ruku, a onda, pošto verovatno zaključa da mu je po volji, ot-kasa do čanka s vodom i bučno stade da laplje. Paks reče:

- Baš ume da isprepada ljude, ali je kao čuvarkuča nula od psa.
- Imali smo sreću - reče ona i osmehnu mu se, a on joj osmeh uzvрати. Izgledalo je da su se sprijateljili na prvi pogled. Melina se Paksu, kako

mu se učini, osmehivala toplije no njemu.

- Jeste li za kafu?
- Treba nam avion - reče Cif. - Treba mi avion.

Jedini avioni u unutrašnjosti hangara bili su u različitim stepenima ra-stavljenosti. Bilo je jasno da je Paks radio na jednom od njih kad su njih dvoje stigli. Jaka sijalica, sad ugašena, bila je postavljena direktno iznad motora izvađenog iz trupa letelice. Delovi su bili složeni na tepihu odmah pored motora.

- Jednomotorac - nastavljao je Cif. - Ništa posebno.
- Kuda si naumio?

- Imaš li avion ili ne? - upita Cif napravivši se da nije čuo Paksovo pitanje.

- Da, imam jedan. Tamo pozadi.
- Može li da leti?
- Jesi li ti pilot?

Cif ga umorno pogleda. Paks sleže ramenima. - Onda može da leti.

I dalje joj nije bila jasna netrpeljivost između njih dvojice, ali nije bilo sumnje da postoji i da je ozbiljna. Cif od Paksu zatraži ključeve od aviona.

- Hoću da proverim u kakvom je stanju.

A onda se okrete njoj. - On ovde možda ima na prodaju nešto za jelo i piće. Sokove u konzervi, bilo šta što mislite da će vam biti potrebno. Po-slednje što smete da zaboravite da uradite jeste da odete u toalet... Moraće-mo da slećemo da dopunimo gorivo, ali će vreme provedeno u vazduhu biti veoma dugo.

- Idemo za Novi Meksiko, zar ne?

dri

SOI

pit

set Lo

SVf

io

Vi

178

H rali, ot-

lazvrati. ikako

uma ra-

i su njih

i iznad

i odmah

ovo pi-

lije bilo aviona.

* * *

Tobijas se zagleda u les Džema Heningsa na podu i umalo ne opsova po drugi put te večeri. Prvi put bese ono kad mu je Melina spustila slušalicu.

Loson reče: - Treba mi piće.

Agent FBI reče: - Ja ću da vam ga platim čim dobijemo neke odgovore.

Ako bi se desilo da njih dvojica budu prisiljeni da duže vreme rade zajedno, verovatno bi završili tako što bi teško podnosili jedan drugoga. Loson je, po Tobijasovom mišljenju, imao kukavne navike kad je oblačenje u pitanju. A Loson je smatrao da je Tobijas kočoperni paun. Tobijas bese op-sednut zdravom hranom do te mere da je iz ishrane izbacio šećer i masti; Loson je gutao brzu hranu, i to što masniju, to bolje. Tobijas bese poklonik svega što je u vezi sa umetnošću i imao je sezonske karte za balet, koncerte i operu.

Loson je u celom životu bio na jednom jedinom koncertu. Onom Vilija Nelsona. Pod otvorenim nebom. Došao je kući sav izujedan od komaraca.

Njih dvojica iz stana izađoše u hodnik, da bi kriminalistički i laboratorijski tehničari mogli nesmetano da vrše uviđaj.

- Imam ja za vas neke odgovore - reče Loson. - Prema onome što mi je vratar rekao i prema opisu koji mi je dao, Melina Lojd i Kristofer Hart bili su ovde u vreme kad je Henings ubijen. Dovešćemo stručnjaka koji će utvrditi putanju hica, ali bih smeo da se kladim da je pucano s jedne od onih zgrada preko puta i već sam poslao ljude da pretraže krovove.

- Profesionalni snajperista. Vi, znači, smatrate da ga Lojdova i Hart nisu ubili?

- Ništa ja još uvek ne smatram. Samo vam iznosim činjenice. Samo ras-prskavajuće zrno može da nanese takvo oštećenje glave. Ispaljena su dva hica. Prvo zrno je razbilo prozor i uspeli smo da ga nađemo, ali je tako smrskano da ne bi moglo da nam posluži za upoređenje s oružjem, ako ga ikad budemo pronašli, što iskreno sumnjam. Drugo je raznelo Heningsovu glavu i od njega ništa nije ostalo. Dalje je delom nagađanje, delom izjave očevidaca. Pretpostavljam da su ovde posle pucnjeva oborili lampu da bi ugasili svetlo. Drugih tragova borbe nema, pa mora da je to razlog. Zatim su pozvali vratara i izazvali paniku prijavivši požar. Pretpostavljam da su bili svesni da onaj koji je pucao možda ima zadatak da puca i u njih. U svakom slučaju, umakli su iz zgrade neprimećeni. A da su bežali svedoči i podatak da se nisu zaustavljali čak ni da uzmu automobil koji im je ostao ovde u ga-

179

raži. Unutra smo našli dve putne torbe, njegovu i njenu. Odeća unutra bila je nova. Na njoj su još bile nalepnice proizvođača i kartice s cenom.

- Putuju s malo prtljaga.

- Sad sa daleko manje no ranije.

Njihov pretres klinike „Voters“ nije doneo ništa značajno. Tobijas je Pa-tersona zadužio za okupljanje donatora sperme. To se mladom agentu uopšte nije svidelo.

- Nadam se da neću morati da ih nadzirem dok onanišu - rekao je.

- Ovde sad više nemamo šta da tražimo - reče Tobijas Losonu i dade mu znak da se pomeri kako bi medicinski tehničari mogli da proguraju pokretna kolica, na kojima je bio Heningsov les u vreći. - Imamo li šta o njemu?

- O Heningsu. Čovek nije imao čak ni neplaćenu kaznu za saobraćajni prekršaj. Poslednja kupovina koju je obavio kreditnom karticom bio je vi-suljak od rubina koji je poklonio Džilijen..., u stvari, Melini... noć uoči ubi-stva.

- Losone - pozva jedan od detektiva, koji virnu kroz vrata i rukom mu mahnu da ude.

Tobijas bi i sam krenuo za njim, ali zazvoni njegov mobilni telefon. Bila je to Lusi Majrik, njegova sekretarica iz centrale u Vašingtonu.

Žena očigledno nije dva dana odlazila kući u nastojanju da nade vezu između bliznakinja Lojd, Dejla Gordona i Andersonovih. Tobijas joj u tu zbrku bese ubacio novo ime. Džema Heningsa. Kavkaske rase. Muškarac. Rođen desetog februara šezdesete, kako je stajalo u njegovoj vozačkoj dozvoli izdatoj u Teksasu pre trinaest meseci. Visok metar i sedamdeset pet. Težak osamdeset četiri kilograma.

- Sad je jedan sat i četrdeset minuta u Vašingtonu - reče joj on pre-korno.

- Dugujete mi silne prekovremene sate. Mogli biste uz to da dodate i bocu ili dve belog vina.

- Našli ste nešto.

- Južna Dakota. Izvesna Dženin Henings. Izgubljen slučaj. Uzela ju je pod okrilje školska bolničarka, Doroti Pag. Doroti je sušta ljubaznost, srce od žene, dobrotu, prosvetljenje. Dženin se popravlja. Postaje religiozna. Stalno se moli. Ljubav i mir, sve po propisu. Na kraju školske godine, Doroti daje ostavku i odlazi u Novi Meksiko. Dženin je neutešna i beži od kuće da joj se pridruži. Roditelji dobijaju skoro nervni slom. Čerka im je iz-

180

gubljena. Sumnjaju da je Doroti Pag članica neke sekte. Angažuju usluge sektomrvioca...

- Molim?

- Pokupila sam taj izraz iz stručnog časopisa. To je psihijatar koji se bavi lečenjem ispranih mozgova.

- Shvatio sam. Nastavite.

- Gospodin i gospoda Henings napustili su Južnu Dakotu u društvu psihijatra i krenuli da izbave Dženin.

-I?

- 1 nisu uspjeli da stignu do nje. Vozilo, jedno od onih domova na toč-kovima, koje su iznajmili za putovanje pronađeno je na parkiralištu za takva vozila u Koloradu. Sve je u njemu bilo netaknuto, ali ljudi nije bilo.

- Nešto gadno?

- Nema sumnje. Ali nije bilo nikakvih tragova. Ni tela. Ni krvi. Ni znakova borbe. Ništa. Još jedna porodica kampovala je u blizini, ali su u to vre-me bili u gradu, na ručku. Otišli su sutradan rano ujutru i ne primetivši da se niko ne kreće oko drugog vozila. Islednicima nije ostalo apsolutno ništa za čim bi mogli da krenu. Kao da su to troje ljudi oteli vanzemaljci.

- Ko je popunio prijavu za nestale osobe?

- Mislila sam da nikada nećete pitati. Džejmson, to jest, Džem Henings. Ima neoboriv alibi. Radio je u kancelariji oba dana kad su mu roditelji nestali i obe večeri bio u društvu prijatelja. Ali se posle te tragedije preselio, pošto je prethodno zatvorio sve poslove i počeo da se služi lažnom karticom socijalnog. Javio se samo jednom prijatelju posle odlaska iz Južne Da-kote. I zamislite odakle mu se javio! Iz Dramrola, molim vas. Ouklend, Ka-lifornija.

- Slučaj Ketlin Ašer.

- Da. Zasad ne mogu da nađem vezu, ali mora da je tu. U međuvremenu je nestanak Heningsovih i psihijatra ostao nerešen slučaj u Koloradu. Kad se to desilo, Henings je javno jadikovao: „Kuku meni i jao meni. Roditelji su mi nestali. Šmrc, šmrc. Moja mala sestrice pobegla je da se priključi verskoj zajednici. Kuku, kuku". Obratite pažnju da tu versku organizaciju nijednom nije nazvao sektom.

- 1 ne moram da vas pitam koja je to organizacija, je li tako?

- Tako je. Hram brata Gabrijela.

- Lusi?

- Molim?

181

- Da li biste pristali da mi radate decu? - uzviknu on i prekide vezu pre no što ona stiže da se pribere.

- Losone!

Detektiv ispade na vrata kao da ga neko iznutra goni. - Čik pogodite koga Henings ima programiranog za automatsko biranje u telefonskom aparatu!

- Već sam vas pretekao - reče mu Tobijas i osmehnu se. - Imate li nekog u Novom Meksiku?

* * *

- Hoćeš li, do đavola, da mi kažeš šta se dešava? - upita Paks.

- Ne - odgovori Cif mirno. - Rekao si da mi veruješ. Nadam se da je tako. Ne postavljam ti pitanja, već samo uradi ovo što ti kažem. Odlazi odavde. Smesta. Sva je prilika da će nekoliko tipova ubrzo banuti ovamo, a kad se to desi, ti ne smeš da budeš ovde.

Paks ga je neko vreme samo gledao, a onda reče: - Nisam te godinama video. Ni reč od tebe nisam čuo. Onda se pojavljuješ niotkuda usred noći, izgledaš kao lopov pretučeni u provali i vodiš sa sobom prelepu ženu koja i sama izgleda prilično jadno... izvinite što to primećujem, Melina. Preturaš mi po hangaru kao da je tvoj, uzimaš mi avion za koji ne znam hoću li ga ikad videti i još mi kažeš da ćeš za njegovo iznajmljivanje videti kad ćeš da mi platiš. I povrh svega mi kažeš da moram da bežim iz svog doma, svoje radionice, da moram da bežim iz grada, a nećeš da mi dozvoliš da bilo šta pitam?

- Tako je.

- E pa, to je sranje, moram da ti kažem. Reci mi zašto bih poklanjao pažnju bilo čemu što mi ti kažeš?

Cif se očividno mučio da pronađe pravi odgovor. - Zato što si mi otac, a ja ne želim da budem odgovoran za bilo šta loše što može da ti se desi.

182

Jrezu pre

t pogodite u telefonskom

l«-kate li ne-

IMs.

am se daje ta-. Odlazi odav-t ovamo, a kad te godinama ida usred noći, epu ženu koja i 'elina. Preturaš lam hoću li ga [deti kad ćeš da pg doma, svoje oliš da bilo šta poklanjao pašto si mi otac, da ti se desi.

GLAVA 22.

- Mogli ste da mi kažete.

Sve otkako su uzleteli, Cif je bio predmet Melininog optužujućeg pogleda. Poleteo je daleko prema istoku i u velikom luku obišao dalaske „Lav fild" i „Fort, Vort" aerodrome, a onda skrenuo prema zapadu. Leteli su duže od pola sata pre no što su napustili i poslednja dalaska predgrađa. Sad su se pod njima male varoši ukazivale kao mrlje svetla na tamnom pokrivaču.

- Šta sam to mogao da vam kažem?

- Ne pravite se glupi, Čife.

- To nije bilo važno.

- Možda i nije, ali je zanimljivo.

- Recite mi bar jedan razlog zašto.

- Za početak, otac vam je belac.

- Znali ste da sam melez. Čak je i Dejl Gordon znao da sam melez. Jeste li ikad videli punokrvnog Indijanca s plavim očima?

- Zašto ste tako prokleta osetljivi?

- Zašto ste vi tako prokleta radoznali?

- Zašto ga ne volite?

- O, bože, vi baš ne umete da odustanete kad za nešto zapnete.

- Uzmite malo čipsa.

- Molim?

- Čipsa - reče ona i ponudi mu otvorenu kesu, u koju on posle malo nećkanja zavuče ruku.

Neko vreme su ćutali i žvakali, a Cif se uz to posveti instrumentima, proveri neba, pokušajima da nađe nešto što bi mu skrenulo pažnju s nje. I njene blizine.

- Šta je Paks učinio da vas otuđi od sebe? - upita ona malo zatim.

183

- Vidim da drugačije ne mogu da vas umirim. U najkraćem: ostavio je moju majku i otišao s drugom ženom, pa sam ja odrastao u rezervatu. Paks nije voleo Indijance. A ne voli ih i dalje.

- Kako ste to zaključili?

- Zar nije dovoljno ovo što sam rekao? A mislio sam da ste vi drugačiji.

- Drugačija?

- Od drugih žena. Žene vole da pričaju. Razmatraju. Analiziraju. Prepiru se.

One vole da doznaju šta ljude čini čvrstim... posebno muškarce.

- Zato što ste fascinantni.

- Gle, pa hvala vam, gospođo - reče on.

- Opustite se, kauboju. Mislila sam u množini. Na muškarce. Zanimljivo je kako vi razmišljate, kako reagujete na određene stvari. Rekla bih da je to uglavnom zato što se razlikuje od onoga kako žene reaguju. Ta razlika me nagoni na razmišljanje.

- Znači, volite nas.

- Veoma.

- Je li? - reče on i okrete glavu da je pogleda.

- Da, ali mi niste odgovorili kako ste zaključili da vas otac ne voli. On se kratko nasmeja. - Moja majka je umrla i nije prestala da ga voli.

Možete li to da zamislite? A ja sumnjam da mu je vesti o meni krišom slala sve dok nije umrla.

- Smesta vas je prepoznao.

- Pa ima televizor.

- Pratio je vašu karijeru.

- Rekao bih da jeste.

- Ja to znam.

On je oštro pogleda.

- Na stolu je bio isečak iz novina o vašoj poslednjoj misiji - reče mu ona tiho.

- Nisam htela ništa da ga pitam o tome da ga ne bih dovela u neugodnu situaciju. Razume se, sad kad znam da vam je otac, to ima smisla.

- Bio je to samo isečak iz novina.

- Hmm. Možda. Ali način na koji je pristao da vas pusti da pilotirate... mene je ubedio da ću biti sigurna uz vas, jer ste izvrstan pilot.

- Nikad me nije video da letim.

- Koliko je vama poznato.

- £ pa, to nema veze jer...

184

postavio je ratu. Paks

Ingadji. raju. Prepi-
ferce.

tZanimlji-a bih da je i. Ta razlika
voli.

ua ga voli. pišom sla-

• reče mu

ineugod-aisla.

Dotirate...

I on se iznenada prekide u pola reci, naže se napred i zagleda kroz
ve-trobransko staklo.

- Šta je to? - uplašeno upita Melina. - Čife! Šta vidite? On neko
vreme osta zamišljen, a onda promrmlja.

- Kučkin sin.

- Čife, šta se dešava?

- Upravo sam se setio kako su uspevali da nas prate.

- Tipovi koji su se predstavili kao FBI? -Da.

-I?

- Na vama je sigurno bubica. Predajnik koji šalje podatke koji stalno
mogu da se prate preko GPS. I, ako su ga stavili na vas, mogu da
vas prate gde god da ste na svetu.

- Zašto na mene? Čife, pa znala bih da je neko na mene nešto
stavio.

- Henings?

- Ne. On me je dotakao jedino kad me je poljubio na sahrani. I ono
večeras kad me je uhvatio za ruke. U moje stvari ništa nije mogao da
stavi. A jutros sam kuću napustila, valjda znate, i ništa nisam ponela.

Ruka joj iznenada pade na grlo. - Ogrlica s visuljkom.

- Je li vam je Henings dao?

- Da. One noći pre ubistva, kad je mislio da sam Džilijen.

- Otvara li se?

- Ne. Nema poledinu. Da ima, svetlost ne bi mogla da prolazi kroz
rubine.

- Ja o draguljima pojma nemam.

Ona stade da zagleda visuljak i posle nekog vremena reče: - Ništa.

- Prokletstvo. Proverite sve stvari u tašni. Posebno ono što stalno
nosite uz sebe.

Melina stade da vadi stvari iz tašne jednu po jednu i kad ih sve prove-ri, umorno se zagleda u Čifa. - Baciću sve, uključujući i moj telefon.

On klimnu glavom. -1 ako onda opet budu mogli da nas prate, znače -mo da imamo posla s nečim što prevazilazi naše snage.

- Kao na primer?
- Ne usuđujem se da pogađam.

185

* >*_

Probudio ju je pred samo sletanje. Noć je i dalje bila veoma mračna. Let do Novog Meksika usred noći u malom avionu za dva putnika u svako drugo doba činilo bi joj se kao ludost. Ali sad je trebalo samo da se priseti razloga za to: njena sestra bliznakinja bila je ubijena.

- Čife, kažete da slećemo. A gde to? Ja ništa ne vidim.
- Tamo napred.
- Je li to grad?
- Ne, to je samo osvetljena pista za sletanje.
- Kao Faksova?
- Nije tako savremena kao Faksova.

To je nije baš mnogo umirilo. - Zna li tu neko da dolazimo?

- Da. Covek se zove Dekster Longtri. I poslaće nekoga da nas sačeka i odvede do njega.

* X-

Tek bese počelo da sviće kad ih njihov ćutljivi pratilac ostavi pred jednom kućom. Cif propusti Melinu i ona pođe uz stepenice prema ulaznim vratima očiju prikovanih za priliku na njima. - Melino Lojd, ovo je poglavica Dekster Longtri.

- Poglavice Longtri.
- Dobro došli, gospođice Lojd.
- Molim vas da me zovete Melina.
- Izvolite, uđite.

I on stade sa strane, a Melina ispred njih dvojice uđe u kuću. Cif zasta na pragu da se rukuje. - Hvala vam za ovo. Kad sam vam se javio telefonom, imali ste sva prava da me pošaljete do đavola.

Lak osmeh zaigra na poglavičnim usnama. - Dan je još mlad, kako se to kaže.

I on povede Čifa u kuću. Svetio sa tavanice osvetljavalo je uzak krug na podu, dok su uglovi ostajali u tami. Po onome što se moglo videti, nameštaj bese star, dugo korišćen i gotovo pohaban. Najupečatljiviji prizor u odaji pružao je kamin, u kome je gorela mala vatra. Melina ode pravo tamo i ispruži ruke da ih zgreje.

- Mmm. Ovo prija.

Onda se leđima okrenu vatri i skrsti ruke na prsima.

186

na. Let io dru-iseti raz-

- Sad kad su jutra svežija, budim se s ukočenim zglobovima - reče Longtri. - Vatra pomaže.

Melina se osmehnu Longtriju i on se njoj osmehnu zauzvrat, i Cif ose-ti kako ga žacnu ljubomora, ona ista iracionalna i mladalačka ljubomora koju je osetio kad se ona onako brzo sprijateljila s Faksom.

- Žao mi je što smo vam banuli ovako iznenada - reče Cif i pomeri se i sam bliže vatri.

I Melini.

- Ne treba da žalite jer nema razloga, pukovniče Hart - reče mu Longtri. - Bilo nam je suđeno da se ponovo sretnemo. Očekivao sam vas.

- Očekivali ste me? Ja do pre nekoliko sati nisam znao da ću krenuti bilo gde čak ni blizu Novog Meksika. Kako ste to onda vi mogli da znate?

Longtri mu podari jedan dug, zagonetan pogled, a onda upita da li su gladni.

- Veoma - odgovori Melina iskreno.

On im dade znak da podu za njim i Melina to učini bez oklevanja; Cif se držao pozadine. Još nije bio spreman da se previše sprijateljuje s Long-trijem. Kad mu je postalo jasno da moraju da dođu u Novi Meksiko i otkriju sve što mogu o bratu Gabrijelu i njegovom verskom redu, upitao se koga u toj oblasti poznaje od onih koji bi posao mogli da im olakšaju.

Rođake nije imao. Poslednji članovi porodice njegove majke poumirali su pre mnogo godina. Deo života koji je proveo u rezervatu zaboravio je onog trenutka kad je završio gimnaziju i nikad nije osetio nostalgiju. Mogao je da se obrati svojim drugarima iz NASA-e

i sigurno bi dobio svu potrebnu pomoć, ali to nije želeo da čini sve dok ne bude apsolutno neophodno. Poziv njima praktično bi značio i poziv medijima zbog slave koja ga je pratila, a njemu i Melini medijska pažnja sad bese najmanje potrebna, jer su u pitanju bili njihovi životi. Lokalnoj policiji nisu smeli da se obrate, zbog bojazni da su pod uticajem brata Gabrijela.

Iako je znao da sebi time stvara obavezu, pozvao je Longtrija. I sve su se dogovorili. Ponudio je da plati za sve usluge, ali je Longtri to odbio. Posle dužeg ubeđivanja, pristao je da primi skromnu nadoknadu za usluge koje će im pružiti. Ali se Cif nije zavaravao. Shvatao je da na kraju može da mu bude ispostavljen račun veći no što je bio spreman da plati. Na nesreću, drugog izbora nije imao.

Kuhinja je bila svetlija i toplija od dnevne sobe. Melina upita može li nešto da pomogne, ali joj poglavica samo pridrža stolicu da sedne za sto i upita je šta želi da popije. Ona zamoli za čaj.

187

- Pukovniče Hart?

- Zovite me Cif - reče on i sede preko puta Meline. - Ja ću da uzmem kafu, ako je već imate skuvanu.

U Čifovim rukama se odmah zatim nade šolja iz koje se tečnost pušila.

Longtri bese odeven u „leviske“ i čizme, po kojima se videlo da su godinama u upotrebi. Njegova flannelska košulja imala je rupu odmah ispod džepa na prsima, mada je i dalje ulivao strahopoštovanje i delovao dostojanstveno kao kad su se sreli u baru hotela „Gospodska kuća“.

Dok je pijuckala čaj, Melina upita gde se nalazi najbliži rezervat, a Longtri joj objasni da je u rezervatu otkako je sletela.

- Pojma nisam imala. Rekla bih da sam mislila da je rezervat... malo skučeniji.

Izvinjavam se zbog neznanja.

- Voleo bih da su sve pogrešne predstave o Indijancima tako bezazlene - reče joj on uz još jedan od onih njegovih retkih osmeha.

Kad su obedovali, Longtri odnese sudove do sudopere, doli Čifu kafu i Melini čaj, pa sede i sam. - Recite mi zašto ste ovde.

Cif pogleda preko u Melinu. - To je vaša priča.

Melina ispriča šta joj se dogodilo, kao i njihove sumnje da iza Programa brata Gabrijela stoji ideja o genetskom inženjeringu koji se štiti ubistvi-ma i gradi otmicom beba.

- Sigurna sam da bi, da je Džilijen zanela i ostala uz Džema Heningsa, i njena beba bila oteta onako kako je oteta beba Andersonovih - reče Melina na kraju Longtriju. - Znamo da je Džem pokušao da me spreči da razgovaram s FBI.

-1 ja sam mislio da je ideja da nas dvoje budemo ućutkani potekla od Heningsa - reče Cif. - Ali, pošto sam video šta mu se desilo... a na osnovu mog vojničkog iskustva, sad smatram da je naređenje i za to stiglo od samog vrha.

Posle kraćeg razmišljanja, Longtri reče: - A ta kidnapovana deca, kuda su odvedena? I s kojom svrhom?

- E, zato smo mi došli ovde... da to utvrdimo - reče Cif. - Imanje brata Gabrijela, relativno govoreći, nije daleko odavde. Šta vi znate o njemu?

- Hram je na otprilike sto šezdeset kilometara ptičjeg leta odavde. Ono što znam o njemu nije dobro - reče Longtri, a izraz njegovog lica posta još mrgodniji. - On, ili verovatnije taj njegov verski red, prevario je jedno pleme za mnogo zemlje. On je želeo njihovu planinu. Oni nisu hteli da je pro-

188

,
m_^^^Hm fSSSF?ia

daju. Ja mislim da je nekako nagovorio plemenskog starešinu da mu zemlju proda bez znanja njegovog plemena.

- Kako?

- Ono što znam kao činjenicu, bez pominjanja glasina, jeste da je poglavica imao dve kćeri. Bile su lepe, sposobne mlade žene. Jedna od njih je navodno izvršila samoubistvo neposredno pre no što je poglavica popustio i prodao zemlju.

- Navodno? - ponovi Melina.

Longtrijevo sleganje ramenima bilo je više no rečito. - Tako je glasio nalaz istrage. Neki su u to sumnjali. Poglavičina druga ćerka prekinula je sve veze s porodicom i prijateljima i pobegla da se priključi verskoj organizaciji brata Gabrijela. Poslednje što sam o njoj čuo jeste da živi u Hramu koji je sagrađen na zemljištu koje je nekad

pripadalo njenom plemenu. Bilo je mnogo nagađanja o stepenu umešanosti brata Gabrijela u tu dvostruku tragediju. Previše je tu slučajnosti i podudarnosti da bi to moglo da se zanemari.

Cif pogleda Melinu. - Rekao bih da je taj kučkin sin daleko poganiji no što smo mi to mislili.

Melina upita Longtrija da li misli da ljudi na imanju brata Longtrija tamo žive protiv svoje volje.

- Sumnjam da ih drže u lancima. Ali, kontrola uma zna da bude mnogo teži okov.

- Da li je protiv brata Gabrijela ikad vođena neka istraga?

- Od strane reda i zakona, mislite? - upita stari čovek i onda odrečno zavrte glavom. - Koliko ja znam, ne. Državna i lokalna policija ga ne diraju. Savezni Biroi ne žele još jedan Vako.

- Uz to, brat Gabrijel propoveda uljudno građansko ponašanje - primeti Melina. - On se ne postavlja kao da je protiv vlade. Bar ne javno.

Cif primeti da oči drži zatvorene i da, još dok je govorila, masira slepo-očnice, kao da joj sedenje iziskuje više snage no što je ima. - Pre no što na juriš zauzmemo Hram, trebalo bi da se malo odmorimo.

Ona ga pogleda. - Dobro mi je.

- E pa, meni nije. Možemo li ovde negde da odspavamo nekoliko sati? Cif osta u kuhinji dok Longtri odvede Melinu da joj pokaže gde može

da legne. Bio je za sudoperom i toplom vodom prao sudove kad se Longtri vratio. - Nemojte se mučiti, pukovniče Hart.

- Cif. A ovo je najmanje što mogu da uradim.

Kad je završio, Longtri ga upita: - Jeste li za još kafe?

189

- Ne, hvala. Moram da pokušam da negde trenem i ja.

Ali ne pokaza nameru da ode iz kuhinje. Longtri sede na stolicu preko puta njega i očeknu.

Cif nađe da mu je neugodno da drugog čoveka pogleda u oči. - Ovo nije ono što sam očekivao.

- Ovo?

Cif se osvrnu po kuhinji. - Očekivao sam...

Jedna strana Longtrijevih usana iskrivi se u poluosmeh. - Nešto lepše.

- Mislio sam da ste bogati.

- To je bila ideja Džordža Ebota.

- Shvatam - reče Cif, mada nije.

- Džordž je želeo da ostavi dobar utisak na vas. Mislio je da ćemo vas lakše pridobiti ako vam ne otkrijemo da ste nam veoma potrebni. Prilično smo osakatili naša sredstva da bismo meni kupili odelo. Straćen novac. Gde ću ja to odelo da nosim?

I on se opet osmehnu. - Mislim da bi mogli da me sahrane u njemu.

- Pa od čega živite?

- Ja sam pravnik, ali su moji klijenti siromašni, pa gajim jedno manje stado goveda.

- Živate li ovde sami?

- Moja žena je umrla pre dvadeset šest godina. Umrla je na porođaju, jer ovde u rezervatu nismo imali doktora niti bilo kakvu stručnu pomoć za slučajeve kao što je bio njen. Iskrvarila je do smrti. A moj sin je rođen mrtav.

- Žao mi je što sam vas podsetio na to.

- Nemojte. Posle njene smrti malo sam poludeo, ali sam se oporavio. Sve od tada, pa evo i sad, kad god se toga setim moja odlučnost da popravim život u rezervatu postaje još čvršća. Mislim da duhovi koriste njihove smrti da moju odlučnost održavaju u životu.

Cif shvati da pred sobom ima čoveka koji živi za svoja ubeđenja. Kako mu je ranije to promaklo? Zašto mimo odela nije uspeo da zaviri u srce čoveka pred sobom? - Zašto ste me pustili da verujem u onu vašu predstavu?

- Poslužilo je to svojoj svrsi, ali ne na način kako je to Džordž mislio. Posle mi je bilo veoma milo što sam pristao na tu laku obmanu, jer mi je vaša reakcija na to otkrila kakav vam je karakter. Nadao sam se da ću moći da zavirim u vas. Postalo mi je jasno da ste čestit čovek.

Cif se tiho nasmeja. - Dodirnuli ste neke osetljive tačke. I naterali ste me da razmišljam.

190

.k,

'H preko F-Ovo ni-

aito lepše.

a ćemo vas ni, Prilično ćen novac.

u njemu. Ino manje

i porođaju,

| pomoć za

sđen mr-

|oporavio.

Ja popra-

Bte njihove

enja. Kako i u srce čo-predstavu? ffdž mislio. , jer mi je : ću mo-
aterali ste

Longtri s odobravanjem klimnu glavom. - Mrsko bi mi bilo da vaš sud o meni, dobar ili loš, bude osnov za donošenje vaše odluke. Vidite, ja mislim da ste nam vi poslati. Našoj zastupničkoj grupi. Da nam pomognete. Da radite na tome da se američki domoroci uvedu u dvadeset prvi vek, ali tako da njihov ponos, njihovo dostojanstvo i njihovo nasleđe ostanu netaknuti. Neki tvrde da ovo prvo ne možemo da ostvarimo ako ne žrtvujemo ovo potonje. Ja tako ne mislim. Ja ne mislim da naše nasleđe mora da bude žrtvovano da bismo mi krenuli napred i priključili se ostatku sveta. Nažalost, mnogi iz našeg naroda već su žrtvovali sebe. Koristili su to što su Indijanci da bi zadovoljili neke lične slabosti. Alkoholizam, depresiju, pomanjkanje ambicija. Usuđujem se da kažem da su prikriveni uzroci tih slabosti veoma stvarni. Mi smo i dalje predmet neprikrivenih rasnih predrasuda punih mržnje. Jeste li znali da su Indijanci žrtve ubistava i drugih nasilnih zločina po stopi dvaput većoj od ostalih Amerikanaca? I to zločina koje nad nama vrše pripadnici drugih rasa, a ne drugi Indijanci. To nije samo moje mišljenje. To je statistika. Mi imamo neprijatelje. Mi smo sami sebi neprijatelji. Na oba fronta ima mnogo posla koji treba da bude obavljen.

- Ja nisam čovek koji to može da uradi, poglavice - reče Cif živo.

- Prošle noći me ne biste molili za pomoć da ne osećate da ste s nama u rodbinskim vezama.

- Ja sam samo poluindijanac, znate.

- Bio je to i Kvana Parker.

Cif se nežno osmehnu prisativši se majčinih priča o njihovom slavnom pretku. Isto onako kao što ne bi umeo da kaže kad je

naučio da govori, tako ne bi umeo da se seti od kada zna za priču o Sintiji En Parker, koju je, kad joj je bilo devet godina, iz Parker Forta u Teksasu 1836. godine otela grupa Komanča na ratnom pohodu. U vreme kad je imala trinaest ili četrnaest godina, već je naučila njihov jezik i prihvatila njihove običaje. Udala se za poglavicu Peta Nakona i rodila mu troje dece, dva sina i ćerku.

Živela je s Komančima već dvadeset četiri godine kad je iz plemena oteta od strane tekasaških rendžera koji su je, zajedno s ćerkom, vratili njenoj rođenoj porodici. Nikad se ponovo nije privikla na život među belcima i umrla je ubrzo posle smrti svoje ćerke. Legenda tvrdi da joj je srce prepu-klo od tuge za mužem i sinovima.

Kvana bese maloletan kad mu je majka oteta. Nasledio je oca na mestu poglavice i postao strahovit ratnik. Godinama je vodio žestoke borbe s vojskom, u kojima nije izgubio ni jednu jedinu bitku.

191

Ali se 1875. godine, s obzirom na to da više nije imao gde da traži zalihe, predao i svoj narod preselio u Fort Sil, u današnjoj Oklahomi. Veoma nadahnut majčinim životom i načinom na koji se ona privikla na život među Komančima, Kvana je uradio suprotno. Uzeo je njeno prezime i ohrabrio svoj narod da se prilagodi materičkoj kulturi. Naučili su da obrađuju zemlju. Poglavica Kvana Parker govorio je engleski i bio imenovan za sudi-ju u rezervatu. Predsednika Teodora Ruzvelta ubrajao je u svoje prijatelje. Nekadašnji neustrašiv i žestok ratnik postao je državnik. Nastavio je da se bori za svoj narod, ali je njegovo bojište sad postao kongresni pod.

- Neki Komanči nisu verovali Kvani zato što je bio polubeo, znate - reče Longtri. - Zamerano mu je što je prihvatio način života belaca. Ako nam se priključite, biće među američkim domorocima i onih koji će vas kritiko-vati. Ali, ko na javnoj sceni nema protivnike? Govoreći strogo u svoje ime, ja smatram da je vaša mešana krv prednost. Baš kao što je to bila prednost Kvane Parkera.

Posle kraćeg razmišljanja, Cif reče: - Razmisliću o tome.

- To je jedino obećanje koje ja tražim od vas.

-1 znači li to da vam ništa ne dugujem za vaše današnje gostoprimstvo?

- Ja vama ne bih verovao kad bi jedna tako mala usluga mogla da vas navede da donesete jednu tako značajnu odluku.

Sedeli su neko vreme ćuteći i jedino su otkucaji zidnog sata remetili tišinu. A onda Longtri upita: - Džilijen, bliznakinja, jeste li je voleli?

Oči starog čoveka kao da su svrdlale pravo kroz njega. Cif ču samoga sebe gde odgovara: - Da. Veoma sam je zavoleo.

Longtri klimnu glavom kao da je tako i sam mislio, a onda opet prome-ni temu. - Kakvu ste strategiju pripremili za dalje?

- Da odemo u Hram i pozovemo na odgovornost brata Gabrijela. Longtri se namršti. - Ja mislim da to neće biti tako lako. Na kapijama su stražari, rečeno mi je. Kapije su pod nadzorom preko kamera i sličnih pomagala za obezbeđenje. Kako mislite da uđete?

- Imate li vi neki predlog?

- Tamo gore je šerif Maks Riči. On saraduje s policijskim snagama u rezervatu. Čini se da je razuman čovek. Mogli biste da počnete s njim.

- Hvala vam na pomoći - reče Cif, diže se i pro tegli. -Veoma sam umoran.

Molim vas da me izvinite, ali moram malo da odspavam. Hoće li vam smetati ako se istuširam?

- Moraćete da pitate Melinu. Kupatilo je povezano sa spavaćom sobom.

192

Lii-

ioma flme-'hra-đuju jjsudi-l'atelje. i se

- U redu.

- Uskoro moram da izađem zbog nekog posla i neću dolaziti do podne.

Osećajte se kao kod svoje kuće.

Cif mu jednostavno reče: - Hvala vam na svemu.

- Nema na čemu.

Već je izlazio iz kuhinje kad ga Longtri zovnu, i to prvi put kao Čifa. Okrete se. - Da?

Stari čovek reče: - Kvana Parker se nije odrekao svih običaja iz života Komanča. Izazivao je veliku zabrinutost Biroa zato što je praktikovao poli-gamiju.

Cif, koji u prvi mah ne shvati kuda cilja, malo sleže ramenima, kao da kaže „šta se tu može”.

Longtri reče: - Očividno je da je vaš rođak smatrao da je sasvim moguće da se u isto vreme vole dve žene. Mislio sam da će vam biti lakše ako to znate.

193

GLAVA 23.

Pokuca.

- Uđite.

Melina je stajala povijena u pasu i, glave oborene naniže, peškirom sušila kosu. Na sebi je imala samo gaćice i prsluče, i pogled na toliko golog te-la zaustavi ga u mestu. - Izvinite. Mislio sam da ste me pozvali da uđem.

Lakim pokretom ona se ispravi i skloni vlažnu kosu s lica. - Pa, šta je sporno? Pretpostavila sam da, pošto ste videli Džilijen...

- Da sam video i vas.

- U suštini. A videli ste i moj donji veš.

Tačno. Video ga je. Ali su te krpe izgledale prokleta drugačije na njoj no na šipci tuš zavese. Buljio je kao pubertetlija. Grudi su joj navirale preko ivice prslučeta, bradavice bile zagasitotamne ispod tkanine. A tamo, na onom mestu odmah ispod pupka, prvi put bese spustio usne na nju.

Ne, ne na nju, prokletstvo. Na Džilijen.

- Čife? Je li vam dobro?

Ne, nije mu bilo dobro. Srce mu je luđački lupalo, a usta kao da su mu bila puna pamuka. - Dobro sam.

- }a sam od krvi i mesa, znate.

- U to ne sumnjam.

- Ali vi izgledate kao da ste videli avet. I to je bila istina. - Izvinite.

- Čujte, Čife, izvinjavam vam se ako sam vas dovela u neugodnost.

Džilijen je bila ona stidljiva bliznakinja.

Prisećajući se kako se ponašala one noći, Cif stisnuta grla reče: -1 nije bila tako stidljiva.

- Zaista? - upita ona. -Hmm.

Ona se malo zamisli.

195

GLAVA 23.

Pokuca.

- Uđite.

Melina je stajala povijena u pasu i, glave oborene naniže, peškirom sušila kosu. Na sebi je imala samo gaćice i prsluče, i pogled na toliko golog te-la zaustavi ga u mestu. - Izvinite. Mislio sam da ste me pozvali da uđem.

Lakim pokretom ona se ispravi i skloni vlažnu kosu s lica. - Pa, šta je sporno? Pretpostavila sam da, pošto ste videli Džilijen...

- Da sam video i vas.

- U suštini. A videli ste i moj donji veš.

Tačno. Video ga je. Ali su te krpe izgledale prokleta drugačije na njoj no na šipci tuš zavese. Buljio je kao pubertetlija. Grudi su joj navirale preko ivice prslučeta, bradavice bile zagasitotamne ispod tkanine. A tamo, na onom mestu odmah ispod pupka, prvi put bese spustio usne na nju.

Ne, ne na nju, prokletstvo. Na Džilijen.

- Čife? }e li vam dobro?

Ne, nije mu bilo dobro. Srce mu je luđački lupalo, a usta kao da su mu bila puna pamuka. - Dobro sam.

- Ja sam od krvi i mesa, znate.

- U to ne sumnjam.

- Ali vi izgledate kao da ste videli avet. I to je bila istina. - Izvinite.

- Čujte, Čife, izvinjavam vam se ako sam vas dovela u neugodnost.

Džilijen je bila ona stidljiva bliznakinja.

Prisećajući se kako se ponašala one noći, Cif stisnuta grla reče: -1 nije bila tako stidljiva.

- Zaista? - upita ona. -Hmm.

Ona se malo zamisli.

195

- Da, ali ne zaboravite da je glumila mene.

- Tačno.

I dalje ga je uznemireno posmatrala. - Ako biste radije da se obučem...?

- Razume se da ne bih.

- Nisam vodila računa jer sam strašno iscrpljena. A pomisao da spavam u odeći u kojoj sam provela ko zna...

- Nema potrebe da mi objašnjavate, Melina. Jednostavno sam se iznenadio kad sam vas takvu video. Nema čovek svakoga dana tu sreću da naiđe na polugolu ženu.

Pokuša uz to i da se osmehne, ali nije bio siguran da mu je uspelo da to izgleda iskreno. U svakom slučaju, ona to prihvati tako kako jeste i sede na ivicu kreveta, gde nastavi da peškirom suši kosu. On pokuša da kaže nešto pametno.

- Longtri nam je preporučio da se obratimo šerifu kad stignemo u blizinu Hrama.

- To je verovatno dobra ideja.

- Uz lokalnu vlast na našoj strani, imaćemo bolje izgleda da uđemo na imanje.

- Kako ćemo ubediti šerifa da nismo dve lujke?

- Irnaćemo skoro dvesta kilometara vožnje da nešto smislimo.

- Vožnje? Mislila sam da ćemo da letimo.

- Kako vi kažete. Ali, ako želite moje mišljenje... Kad zasta, ona ga pogleda. - Kažite.

- Noćas smo, odnosno jutros, uspeli da se neopaženo spustimo ovde samo zato što je Longtri prethodno sve udesio, a ova pista je privatna i zabačena. Ali ako dva dođoša slete avionom na javni aerodrom varošice, to će svakako privući pažnju.

- Vozićemo se. A sad me izvinite. Ja ću da spavam.

- Neće vam smetati ako se i ja istuširam?

- Nije to moj tuš - reče mu ona i zavuče se pod pokrivače na jednu stranu kreveta.

Ali nešto kasnije, kad se i sam istuširao i vratio se te legao na krevet pored nje, nije izustila ni reč protesta. Disanje joj je ostalo ravnomerno i duboko. I ne pomeri se kad on svoj jastuk udarcima rastrese nekoliko puta. Uopšte nije pokazivala da zna, ili da mari, što je on tu, pored nje.

Nije znao da li zbog toga treba da mu je lakše ili da bude kivan.

196

*

. \$3*

mde aiza-Ltoce

idu-

iputa.

X- *

- Šta mislite o šerifu Ričiju?

Tobijas i Loson izašli su iz kancelarije šerifa okruga Lamesa i krenuli prema hotelu. Jutros ih je u Albuquerku na aerodromu sačekao agencijin automobil, kojim su se dovezli ovamo u sedište okruga. Loson bese zadivljen autoritetom i ovlašćenjima koje je Tobijas imao. Jednim jedinim telefonskim pozivom mogao je da organizuje i dobije sve što je hteo. Loson je i za nabavku obične gumice morao da popunjava pet obrazaca.

Šerif Riči je uglavnom ponovio sve što je Losonu prethodno javio i sa čim je Loson usput upoznao Tobijasa.

- Nisam mogao da ga pročitam, ali mislim da se služio poluistinama -reče Tobijas.

- Slažem se. Ili zaista ništa ne zna, ili je zaista ubeđen da je u Hramu sve onako kako to nalažu red i zakon.

- Možda mu je sujeta povređena. Smeta mu što mu došljaci njuškaju po okrugu i traže kriminalne elemente. To bi moglo da znači da ne obavlja dobro svoj posao. Ili...

-Da?

- Čovek možda govori suštu istinu, a mi smo preterano paranoični.

- Može biti - reče Loson. - Ja, međutim, tražim skrivene namere iza svake ograde. Riči bi mogao da bude i odani vernik. Sledbenik. Možda se povinuje višim vlastima no što su okružne, državne ili savezne.

- Hoćete da kažete da mislite da brat Gabrijel šerifa Ričija i ostale lokalne predstavnike zakona ima u džepu?

- Ko može da kaže gde prestaje uticaj tog propovednika? Mi znamo da se proteže do Dalasa.

-1 do Južne Dakote. Otuda je Henings uključen.

- Mislite da su Henings i njegova mala sestra bili preobraćeni od strane te školske bolničarke i da su im roditelji, kad su digli galamu, zbog toga likvidirani?

- Neko jeste pomogao da nestanu.

- Sumnjate li na brata Gabrijela?

- To bi mogao da bude i neki od njegovih fanatičnih sledbenika, koji je to uradio umesto njega.

- Uz njegov blagoslov?

- Zastrahujuća pomisao, zar ne?

197

- Ako ima sledbenike koji su za njega spremni da ubijaju - poče Loson i okrete se prema Tobijasu, - to onda znači i da je Dejl Gordon mogao da radi po njegovim naređenjima kad je ubio Džilijen Lojd.

-1 sam sam mislio na to.

Losonovo lice poružne. - Hoću da sretnem tog blajhanog kučkinog sina oči u oči. Želim da doznam od čega je načinjen i smem da se kladim u šniclu protiv boce viskija da nije takav svetac kakvim ga zgodno lice i ljupki osmeh čine.

- Prihvatam opkladu. Ali ne jedem crveno meso. Loson prezrivo šmrknu.

Smejući se Losonovom gađenju na njegovu čistotu, Tobijas iz džepa izvadi mobilni koji baš tada stade da zvoni. - Da, Lusi, kažite.

Sasluša šta sekretarica ima da mu kaže, zahvali joj se i prekide vezu. A onda se, i dalje se osmehujući, okrete Losonu. - Ono da se sretnete s njim oči u oči je sređeno. Imamo sastanak s njim sutra ujutru.

- Zašto sutra ujutru? Zašto ne odemo odmah da ga zaskočimo?

- Nemamo u rukama ništa opipljivo protiv njega. On nije u direktnoj vezi ni sa Džilijen Lojd ni sa Dejlom Gordonom... osim telefonskih poziva, a njih je već objasnio šerifu Ričiju i preko njega nama... a ni sa Džemom Heningsom. Pristaje da nas primi iz čiste učtivosti, pa i mi tako moramo da ga ispitamo.

- Đavola - reče Loson, ali se brzo umiri. - Znam da ste u pravu. S pravne tačke gledišta, vi sve radite po udžbeniku. Ali moj mi stomak kazuje da brat Gabrijel stoji iza svega ovoga.

I Loson očevidno nastavi da se jedi u sebi još čitav minut. A onda reče: - A šta ćemo s Melinom Lojd? Šta vi mislite?

- Ona će doći ovamo da se suoči s njim. Ne obavezuju je pravne začkoljice, a ima motiv koji je jači od svih drugih. Osvetu.

-1 ja sam istog mišljenja. Pokazala je da ume da se snađe i da nije kukavica. Mogla bi da izvede juriš na kapije brata Gabrijela, jer odgovore od njega želi isto kao i mi. A neće se zaustaviti sve dok ne sazna zašto je njena sestra bliznakinja ubijena.

-1 nastradaće. Riči je rekao da mu je dužnost da upozori brata Gabrijela, iako ne strepi za njega jer je imanje obezbedeno sa svih strana.

Neko vreme hodali su ćutke, a onda Loson reče: - Poneo sam dosije ce-log slučaja. Ako vas zanima, možete da ga pogledate.

-1 mogao bih - reče Tobijas. - Popodne i noć biće nam ovde dugi, a nemam ništa pametnije da radim.

198

* X- *

Probudi ga neodređen osećaj da ga neko posmatra. Polako okrete glavu. Ležala je glave naslonjene na jednu ruku i zamišljeno ga posmatrala.

- Pola dvanaest je, Cif. -Da...

- Vreme je da ustanemo - reče ona, ali se ne pomeri.

Umesto toga lagano pruži ruku i pomilova ga po grudima. Bilo je to sve što je potrebno. Ljubav su vodili kao da čine poslednju stvar na svetu, divlje, gladno, pomamno. Ćutke. Bez glasa.

On na kraju uzviknu ime.

Ostaše da leže posle toga sasvim iscrpljeni i oboje bez daha. Melina je dugo ćutala, a on nije znao šta da joj kaže.

- Reci mi, Cif - javi se ona nešto kasnije veoma tihim glasom. - Jesi li se ti one večeri zaljubio u Džilijen? To bi objasnilo mnoge stvari. Pa i ovo sad, na neki način.

Ne odgovori joj odmah. Nije znao odakle da krene. Podboči glavu rukom da dobije na vremenu i zagleda joj se u oči.

Ona ga preteče. Istim tihim glasom reče mu: - Ovo nije trebalo da se desi, Cif.

- Ali jeste. Pa hajde da razgovaramo o tome.

- Da. Posebno stoga što si njeno ime uzviknuo. Strasno.

Sad se i on prvi put seti čije je ime zaista uzviknuo. - O, bože, Melina. Izvini.

Ona se slabašno osmehnu. - Nema razloga da se izvinjavaš. Sve što se izrekne tokom tog trenutka... brutalna je istina.

- Lagao sam te, Melina. To joj privuče pažnju.

- Tačno si me proćitala tamo u Losonovoj kancelariji. Zaista sam hteo da se povučem iz svega ovoga. Bio sam kivan što je taj jedan slućajan, romantićan susret imao snagu da zbriše sve ono što sam godinama težio da postignem i postigao. Ali, ćak i pošto mi je Loson rekao da je slućaj okonćan i da veselo mogu da krenem kuda hoću,

postojala je jedna stvar koja mi nije davala mira. I shvatio sam šta je to tek one večeri posle Džilijenine sahrane.

Nemo ga je posmatrala. On nastavi: - Kad je Dejl Gordon ubio Džilijen, vrlo je verovatno da je ubio i moju bebu.

199

Vide kako ona proguta pljuvačku, ali pre no što stiže da nešto kaže, on žurno produži: - Jednom si me ljutito pitala šta ja radim u svemu ovome.

- Objasnio si mi to jednom. Zato što te je neko napao, što misliš da to ima veze s Džilijeninim ubistvom i da želiš da poravnaš račune. To si mi rekao.

- I to je istina. Ali samo delimično. Nisam ti rekao da nisam koristio kondom kad sam spavao s Džilijen. Ni danas ga nisam koristio. Što je bilo potpuno neodgovorno s moje strane.

- Od mene nemaš zbog čega da strepiš.

- Nisi me razumela... rekao sam to da bih objasnio zašto sam ostao u svemu ovome... i uz tebe.

Uhvati je za ruke i stisnu ih među svojim. - Bilo je to pravo vreme da Džilijen zanese, je li tako? Henings je u Losonovoj kancelariji načinio pri-medbu u vezi s tim, ali ja sam tek mnogo kasnije to povezao. Ovulirala je. Zato je veštački oplođena baš toga dana.

-Da.

- Veoma su veliki izgledi da je te noći sa mnom mogla da ostane u drugom stanju. A vidiš, Melina, zato što je moj otac mene ostavio kad sam bio klinac, ja sam se zakleo da, ako ikad budem imao dete, ga nikad neću ostaviti. Pa ako postoji i najmanja šansa da je Džilijen zanela i da je moje dete umrlo s njom, želim da kučkin sin koji je za to odgovoran bude kažnjen.

Tišina koja posle toga potraja oduži se.

- Sve si mi rekao, samo mi nisi odgovorio na pitanje koje sam ti postavila - reče ona na kraju istim onim tihim, sitnim glasom. - Jesi li se zaljubio u moju sestru one noći kad ste bili zajedno?

- Da - priznade grubo. - Bog neka mi oprost, ali jesam.

Melina prva ode iz kreveta. Ne pogleda ga nijednom kad pokupi veš i ode u kupatilo. Trenutak kasnije, ču šuštanje vode iz tuša.

Cif jednom rukom pokri oči i tišinu stade da puni prigušenim psovkama. On, pukovnik Kristofer Hart, astronaut, nacionalni heroj,

čovjek koji je školskoj deci delio autograme, spavao je sa sestrom bliznakinjom ubijene Džilijen Lojd i uživao u svakom trenutku dok je to radio. Izgubio se u njoj na isti način na koji se izgubio i u Džilijen.

Što ga je činilo veoma bolesnim pojedincem.

Ili, da li je?

Melina izađe iz kupatila potpuno odevena. Krajnje poslovnim tonom, ona upita: - Da li se Longtri vratio?

- Mislim da sam čuo neko kretanje u kuhinji.

200

f/aze, on govorne. iš da to Isimire-

i koristio i Što je bilo

tam ostao u

)vremeda p načinio pri-\0vuliralaje.

: u dru-) kad sam bio adnećuosta-ajemojedete ude kažnjen.

: sam ti posta-silisezalju-

|pokupi veš i

ipsovka-fčovjekkojije jj'om ubijene T)io se u njoj

mm tonom,

Ona prede preko sobe i dohvati kvaku vrata. - Pa onda, čim se obučeš...

-Zar ne misliš...

Ona se čak i ne okrete da ga pogleda, već stisnu kvaku i izađe napolje.

- Sranje - promrmlja Cif i zbací pokrivače, pa usta.

Pet minuta kasnije bio je pored nje u kuhinji, gde je ona sedela za stolom i ćaskala s Longtrijem. I ne pokaza da ga je primetila, a Longtri ga upita da li želi nešto da popije.

- Čašu vode, hvala.

- Poglavica Longtri je ljubazno pristao da nam pozajmi svoj kamionet - reče Melina kojoj je i dalje uspevalo da ga ne pogleda pravo u oči.

- Veoma velikodušno od njega.

Stari čovek reče: - Mislio sam da će vam biti potreban. Rezervoar je pun benzina, a unutra sam stavio i jednu kartu puteva i obeležio vam kuda treba da idete. Bilo bi najbolje da se klonite glavnih saobraćajnica.

Cif prihvati čašu vode i reče: - Hvala. Ne znam kada i kako ćemo uspeti da vam vratimo kamionet.

- Veoma smo vam zahvalni na svemu što ste učinili za nas - reče Melina poglavici i pruži mu ruku.

Dok su se rukovali, Cif primeti na njenom vratu ogrlicu i visuljak.

- Šta je to? Zar nisi bacila sve iz tašne?

Melina protrlja rubine i reče: - Morala sam da ga stavim. Sem toga, proverili smo ga. A mrsko mi je bilo da se rastanem od njih. Ogrlica i visuljak su verovatno poslednje stvari koje je pipnula te večeri pre no što je legla da spava.

- Hajde da ga još jednom pogledamo, Melina - reče on posle kraćeg razmišljanja. - Svetio je ovde bolje nego u avionu. Imate li slučajno neko uveličavajuće staklo, poglavice?

Longtri ode do kuhinjskog ormana i otvori jednu fioku dok je Melina skidala ogrlicu.

- Odlično - reče Cif kad mu Longtri dodade veliku lupu, a zatim od Meline uze visuljak i stade da ga pažljivo proučava pod lupom.

Malo zatim diže pogled i ljutito pogleda Melinu, pa se osvrte oko sebe i sa stola podiže nož tankog sečiva i oštrog vrha koji Longtri tu bese ostavio dok je sekao hleb. Vrh noža pažljivo zavuče među rubine i iščačka nekakvu sitnu crnu trunku sličnu grafitnom srcu olovke.

- Heningsov ljubavni poklon baš i ne bi mogao tako da se nazove - reče zatim i jedva prstima uhvati trunku da im je pokaže.

201

Melina se nakostreši. - Žao mi je što je umro, jer bih volela da mogu da mu kažem kako je bedan ljudski stvor.

Cif zatim Longtriju ukratko objasni način rada globalnog pozicipnog sistema i dodade: - Tehnologija je napredovala daleko više no što mi je poznato. Ovako minijaturan otpremnik, siguran sam, još nije u komercijalnoj prodaji. Što znači da je jedino kriminalcima dostupan.

- O, bože - uzviknu Melina. - Pa to znači da smo ih doveli pravo ovamo. Žao mi je, poglavice Longtri. Na svu vašu ljubaznost prema nama, mi smo vam uzvratili tako što smo vas doveli u opasnost.

- Ne brinite za mene.

- Ona je u pravu - reče Cif. - Ti ljudi su veoma loši. Juče su izvršili dva ubistva. Neko ih za to plaća, verovatno brat Gabrijel, a oni ne

prezaju ni od čega.

- Pa vi ste im umakli.

- Ali za dlaku. Poslednje mesto s kojeg je otpremnik poslao signal jeste vaš dom. Doći će da nas ovde potraže. Možete li negde da se sklonite na nekoliko dana?

Stari Indijanac se osmehnu. - Američki Indijanci su trista godina iste-rivani sa njihove zemlje. U ogledalu više ne bih smeo da se pogledam kada bih dozvolio da me nekoliko propalica otera iz mog doma. Umem da se brinem za sebe.

Onda opet ode do ormana i iz fioke koju je ostavio otvorenu izvadi revolver i kutiju metaka. - Ponesite ovo sa sobom. Ležište za metak prema ce-vi, kao i ono do njega prazni su, za slučaj da dođe do samoispaljivanja.

Cif zausti da odbije oružje, ali se onda seti Heningsa i promeni mišljenje.

- Znete li kako se puni? - upita Longtri. Cif ga pogleda i osmehnu se.

-1 mi srno nešto učili u vojsci. A šta ćete vi?

- Ne plašim se. Moja sudbina nije u rukama plaćenih ubica. A vi bi, ako želite da do Lamese stignete po podne, trebalo već da krenete.

X- * *

Šerif Riči se nervozno promeškolji na neudobnoj stolici. Čekao je već pola sata. Pozvao je prethodno, kako je to protokol nalagao, pa je vreme za sastanak bilo ugovoreno, a on je stigao tačno na vreme. Bilo je neoprostivo

202

raog

iova-ma, mi

jsbu izvršili dva kprezaju ni od

) signal jeste donite na ne-

i godina iste-ogledam kada Umera da se

H izvadi re-Itak prema ce-spaljivanja. omeni mišlje-

Ica. A vi bi, ako !te.

Čekao je već pa je vreme za je neoprostivo

što su ga ovako ostavili da čeka, s obzirom na to da je rekao da hitno mora da vidi brata Gabrijela.

Prođe još čitavih petnaest minuta pre no što se jedno krilo masivnih duplih pozlaćenih vrata otvori i brat Gabrijel uđe iz svoje spavaće sobe. Na sebi je imao svileni ogrtač za kupanje kakav šerif Riči nije video ni u katalogima. Brat Gabrijel je oko tankog struka uvezivao pojas ukrašen na krajevima dugim resama.

- Dobro večer, šerife Riči.

Zaboravljajući svoju prethodnu ljutinu, Riči kao oparen đipi na noge i nervozno stade da gnječi obod šešira u rukama. - Kako ste, brate Gabrijele?

- Izuzetno dobro, hvala vam. Ja ću da popijem brendi. Da li biste i vi da mi se pridružite?

- Na dužnosti sam.

- Razume se. Nešto drugo?

- Ne, hvala vam. Nisam mislio da ćete ovako rano već biti u krevetu i izvinjavam se što sam vas probudio.

- Niste. Bio sam u krevetu, ali nisam spavao. E, sad mi recite šta to nije moglo da čeka do sutra?

I brat Gabrijel otpi gutljaj pića koje mu dodade gospodin Henkok.

- Smatrao sam da ovo ne može da čeka, brate Gabrijele, i postupio prema našem dogovoru.

- E, da. Pominjete onaj naš dogovor od pre sedam godina, je li tako? Onaj po kome ćete vi ostati šerif dok god to budete želeli u zamenu za to da ja iz prve ruke i prvi dobijem sva obaveštenja koja se tiču mene i mog svešteničkog reda.

- Da, gospodine. I ja se držim te pogodbe.

- Pa šta se desilo ovoga puta?

- U pitanju je ista stvar o kojoj sam vas obavestio i prošlog puta, kad sam dobio zahtev da se raspitam o vama iz Dalasa.

Brat Gabrijel dobaci jedan brz pogled gospodinu Henkoku. Ovaj sme-sta napusti svoj radni sto i priđe da stane do brata Gabrijela. Šerifa je gospodin Henkok činio nervoznijim čak i više no brat Gabrijel. Kako da ve-ruješ čoveku koji nosi cvet u reveru sakoa? Jedina osoba u Lamesi koja je to činila bio je grobar. Poređenje učini Ričija još nervoznijim.

- Vi ste gospodina Henkoka izvestili da je islednik u Dalasu bio zadovoljan obaveštenjem koje ste mu prosledili, je li tako?

- Tako je. Ali sam danas po podne imao posetu. Detektiv Loson iz Dalasa stigao je u pratnji jednog agenta FBI.

203

- Specijalnog agenta Tobijasa?

Riči se zapanji. Brzo pogleda Henkoka, ali ovaj kao da bese isklesan od granita. Kad opet pogleda brata Gabrijela, šerif upita: - Kako je moguće da to znate?

- Jer je zakazao sastanak sa mnom za sutra ujutru. Kao što vidite, ja ne paničim. Bespotrebno ste digli uzbunu, a prekinuli ste mir moje večeri.

- Oni su došli ovamo između ostalog i da bi našli sestru bliznakinju ubijene žene.

- Melinu Lojd - reče brat Gabrijel spokojno. -Vi niste moj jedini izvor obaveštenja, šerife Riči.

- Da, gospodine, očevidno nisam.

-1 šta je sad s tom gospođicom Lojd? Šta vam je rekao agent Tobijas?

- Ukratko, pošto već sve znate, agent Tobijas smatra da gospođica Lojd može da bude u pravu kad misli... da vi stojite iza ubistva njene sestre, jer izgleda da je Dejl Gordon nije slučajno odabrao u klinici za veštačko oplo-đavanje. Sem toga, i verenik njene sestre je sinoć ubijen, a ona je uspela da i jednog i drugog čoveka dovede u vezu s vama.

- Bio sam zaista iznenađen što je agent došao prvo do vas. Sad je to malo jasnije.

Brat Gabrijel onda utonu u razmišljanje, pa je u odaji neko vreme vladala tišina. Samo je ledeni pogled njegovih očiju odavao da u njemu divlja neka unutrašnja bura i Riči zaključi da je to bes. Milioni sledbenika smatrali su ga za sveca, proroka, spasioca. Moguća povezanost s nekoliko slučajeva ubistava ne bi se lepo uklopila u tu predstavu.

- Da li vam je Tobijas otvoreno rekao da veruje Melini Lojd? - upita on na kraju.

- Ne, nije. Ali je postavio mnogo pitanja koja su ukazivala na tako nešto. I moram da vam kažem da sam malo nervozan zbog tog saveznog agenta.

Propovednik daje znak gospodinu Henkoku da mu opet dospe piće.

- Kako to mislite, šerife Riči? Zašto biste bili nervozni zbog FBI?

- Pa... vidite... ne mogu da budem tako neodređen u odnosu prema saveznim vlastima kao što mogu prema raznim ljudima koji dolaze ovamo da njuškaju i postavljaju pitanja o životu na imanju Hrama.

- Drugim recima, kad je FBI u pitanju, vaša odanost prema meni mogla bi da se nađe na iskušenju.

- Ne. Ne, gospodine, ali...

- Šta ali?

204

f e da •'••' i ne naJdnju

'iini izvor

}\$.;;! .objaš? gospođica Lojd fij'ene sestre, jer res'tačko oplo-spela da

.omSadjetoma-

sjineiovremevla-3 da o njemu divlja oisledbenikasma-iiost s nekoliko slu-

li Lojd?-upita on

r

tala na tako ne-og tog saveznog

et dospe piće. FzbogFBI? u odnosu prema poji dolaze ovamo

&rema meni mo-

- Ali mi pominjemo Savezni istražni biro, a ti momci se ne šale kad se jednom prihvate nekog posla. Ako pomisle da ja štitim... Ono što želim da kažem je da ću, ako stvari postanu ozbiljnije, morati da čuvam sopstvene interese. Siguran sam da ćete to razumeti.

Brat Gabrijel se osmehnu. - Razume se da hoću. Razumem to veoma dobro. Jer i ja moram da zaštitim sopstvene interese.

I on tu pogleda gospodina Henkoka, koji smesta poslušao naređenje i izađe kroz dvostruka zlatna vrata koja su vodila u spavaću sobu.

- Recite mi nešto o agentu Tobijasu - nastavi brat Gabrijel. - Je li pametan momak ili tupan?

- Veoma pametan, rekao bih. Priča polako. Sve zapaža. Kicoški se oblači.

- A kakav je Loson?

- Izgleda i ponaša se kao bokser koji je u penziji. Nije tako prefinjen kao Tobijas.

Osmehujući se dobrodušno, brat Gabrijel se pogladi po bradi. - Kladim se da pojma nemaju gde je Melina Lojd.

- Brinu se zbog nje, nesumnjivo. Ja sam naložio da se provere svi moteli u okrugu, da bih utvrdio da li se negde prijavila.

- Ona je neverovatno pametna. Biće na mestu na kome najmanje možete da očekujete da će da bude. Da li su Tobijas i Loson pominjali pukovnika Harta?

Riči odrečno zavrte glavom. - Ko je to?

- O, Meri - reče brat Gabrijel zagledan nekuda preko Ričijevog ramena. - Priđi ovamo, dušo.

Šerif Riči se okrete i zagleda se u devojkicu koja im je prilazila. Bilo je jasno da je dolazila pravo iz spavaće sobe brata Gabrijela. Bilo je takođe očevidno da je ona bila razlog što je propovednik večeras ranije otišao u krevet. Njena tamna, kovrdžava kosa bila je zamršena, a ona je bila crvena u licu. Odeća joj bese bela, mnogo svetlija od one koju je imao brat Gabrijel, ali se jasno videlo da je ispod nje gola, kao i on. Odeća je takođe činila da njena trudnoća bude još upadljivija.

- Sad vidite, šerife, zašto nisam mogao odmah da izađem pred vas - reče brat Gabrijel.

Riči, zagledan u devojkicu, jedva stiže da klimne glavom. Zapanjila ga je devojkicina pojava, način na koji je odevena, odnosno, njena golotinja.

205

Ona stade pored brata Gabrijela i on je pomilova po obrazu. - Meri je kod mene došla veoma mlada, pa sam mogao pravilno da je vaspitam, šerife. Isplatilo se to i meni i njoj, je li tako, Meri?

- Da, brate Gabrijele.

- Malo se ljutnula na mene večeras - nastavi brat Gabrijel i dotače joj skupljene usne. - Moram da budem pažljiv i nežan prema njoj, jer bebi ništa ne sme da se desi. Je li tako, Meri? A Meri joj nije pravo ime. Kako ono bese, sećate li se, gospodine Henkok?

- Oleta.

- Oleta? - ponovi brat Gabrijel. - Pravo seljačko ime. Neprijatno pod-sećanje na moju mladost. Nije čudo što sam ga promenio u

prikladnije.

Riči bese nesposoban da govori. Ruka brata Gabriijela zavuče se ispod devojčine spavaćice i stade da joj miluje butine, zadrža se malo na dnu stomaka i ode do nabreklih grudi.

- Možete li da zamislite, šerife, kako će divan prizor pružiti beba kad bude sisala ove bradavice? - upita brat Gabriijel.

Šerif nemo i s gađenjem nastavi da posmatra kako brat Gabriijel miluje devojku koja se, slepo poslušna, uopšte nije bunila niti pokazivala stid. U stvari, prela je od zadovoljstva kao mačkica. Šerif i gospodin Henkok kao da uopšte nisu bili tu. Njena ruka zavuče se pod ogrtač brata Gabriijela i stade žustro da se pokreće medu njegovim nogama. On je lagano i uz osmeh odvoji od sebe. - Idi sad u spavaću sobu i sačekaj me.

Isprati je pogledom i onda se okrete šerifu. - Ništa ne sme da se desi njoj i njenom detetu. Kao i svoj deci koja su ovde, šerife. Slažete li se? To su interesi koje ja moram da štitim. Ali ono što je za vas važno jeste da ne treba da brinete zbog Meline Lojd i zbog FBI. I jedan i dragi problem biće uspešno rešen, tako da ćete moći da nastavite da mi budete odani bez bojazni. Želim vam laku noć.

* * *

Većina dece u dormitorijumu već je spavala, ali je brat Gabriijel uživao da obilazi te prostorije kad su oni u krevetu. Noćas bese odlučio da poseti porodilište. Kako je veće pre Ričijevog dolaska proveo s Meri i kako mu je njen nabrekli stomak popravio raspoloženje, poželeo je da vidi šta rade njegove bebe.

206

trlje

i, še-

»ji/erbebini-e, Kako ono

Tijatno pod-^rikladnije. Smiče se ispod Ilonadnusto-

žiti beba kad

abriijel miluje azivala stid. U Henkok kao •ata Gabriijela i lagano i uz ie.

s srne da se desi iżete li se? To su jeste da ne tre-i problem biće i odani bez bo-

Gabriijel uživao lućio da poseti ri i kako mu je fe vidi šta rade

Porodilište je bilo sterilno kao naučna laboratorija, ali je u njemu sve ipak bilo podređeno udobnosti i na tome se nije štedelo. Lično je nadgledao sve radnje u vezi s njim. Pored svake kolenke bili su najsavremeniji uređaji, pa su bebe čak mogle da spavaju uz klasičnu muziku, ali je na sve te muzičke trake bio snimljen i njegov glas. Čitao je pesmice i pevao uspavanke. Želeo je da svaka beba odraste tako da njegov glas bude sastavni deo njihove podsvesti. Podizanje i odgajanje beba bilo je povereno vrhunskim stručnjacima. Na nesreću, uprkos detaljnim proverama i nadzoru nad svakom majkom, povremene genetske manjkavosti dovodile su do toga da pojedine bebe ne budu pametne i fizički superiorne kako se očekivalo.

Takva deca su, slučajno, bila podložna zapaljenju pluća, kome su sva bez izuzetka tragično podlegala.

Ali o tim nesrećnim slučajevima uopšte nije razmišljao, isto onako kao ni o smrti Dejla Gordona i Džema Heningsa.

Išao je od kolenke do kolenke i uživao posmatrajući kako bebe spavaju.

Kad stiže do jedne prazne kolenke, okrete se da upitno pogleda medicinsku sestru koja ga je u stopu pratila sve otkako je ušao u porodilište.

- To je za Meri - reče Doroti Pag glasom punim poštovanja. - Ona treba da dobije devojčicu. Treba da se porodi za dve nedelje.

- Tako sam i ja čuo.

- Ova kolenka je spremna za bebu kad god da stigne.

Doroti Pag je našao u Južnoj Dakoti i njena odanost Programu i misije koje je obavila bile su impresivne. Oberučke je prihvatila priliku da živi u Hramu i, sve otkako je posle obuke stigla, bilo joj je povereno da se stara o bebama. Briljirala je i na tom poslu.

- Želim da budem obavešten čim Meri bude počela da se porađa.

- Razume se, brate Gabrijele.

- A ako bude potrebno da hitno iselite decu iz dormitorijuma... - To ne treba da vas brine, brate Gabrijele. Ako neprijatelj ikad bude pokušao da upadne na imanje, deca će smesta biti premeštena u bezbednost.

-Vi izvršno obavljate svoj posao - reče joj on i pomilova je po obrazu.

Ona sva pocrvene od ushićenja i uputi mu pogled pun obožavanja, što je učini lepšom no što je bila. Bila je prestara za Program, ali bi možda trebalo da nagradi njenu odanost i istu time još više učvrsti. Mora da podse-ti gospodina Henkoka da pošalje po nju jedne od narednih noći. Ona će očajnički nastojati da ga zadovolji. Ta ga misao natera da se osmehne.

- Brate Gabrijele.

207

Gospodin Henkok bese im se primakao na svoj uobičajen, neprimetan način. - Oprostite. Znam da ne želite da vam se remeti obilazak porodilišta, ali mislim da je ovo važno.

Kad izađoše iz porodilišta, gospodin Henkok reče: - Šerifov patrolni automobil još je na parkiralištu.

- Ali on je otišao pre najmanje sat vremena.

- Otišao je iz vaših odaja. Uopšte nije prošao pored stražara ili recepci-onera u predvorju.

- Pa gde je, onda?

- Stražari iz obezbeđenja proveravaju sve toalete.

- Toalete? Pa ne treba mu sat vremena da pusti vodu - uzviknu brat Gabriel. - Hoću da ga smesta nađete.

- Da, svakako. U međuvremenu bih želeo da se vratite u vaše odaje, koje su detaljno proverene. Siguran sam da nemamo zbog čega da brinemo.

- Šta je s tobom, Henkoče? Pa u zgradi ili na imanju nalazi se naoružan čovek za koga ne znamo gde je!

- Tražimo ga i naći ćemo ga. U međuvremenu, molim vas da mi dozvolite da vas otpratim u vaše odaje. Molim vas, brate Gabrijele.

- Oh, u redu - prista kao preko volje.

U odaje se vrati u pratnji dva krupna telohranitelja, koji ostaše pred vratima. Bio je strahovito besan. Alvin Medford Konvej bio je na pragu da postane veličina. Moći će da kroji istoriju. Ime će mu postati besmrtno, ali nije hteo da bude ubijen i da kao mučenik postigne tu veličinu i slavu.

Šerif Maks Riči bio je zrnce prašine u bezmerju onoga što je stvoreno, ali je uspeo da pokvari veće bratu Gabrielu i to nije smelo da prođe nekažnjeno.

208

rolni

i

«pred uda i, ali

'TO,

fpademh-

GLAVA 24.

Mogao je da zamisli naslove u novinama: ASTRONAUT UHAPŠEN ZBOG NEOVLAŠĆENOG UPADA NA IMANJE. NASA SE ODRIČE USLUGA BIVŠEG ZAPOVEDNIKA MISIJA. MENTALNO ZDRAVLJE PILOTA ŠATLA PODVRGNUTO SUMNJI.

Tačno će tako glasiti naslovi i biće sasvim u pravu. Još nije kasno da se povuče, mislio je zaustavljajući kamionet na parkiralištu pored šerifove kancelarije, prizemnog zdanja izdvojenog od ostalih zgrada varošice. Mogao je da pozove Tobijasa i pusti da savezni organi raščiste ćelu stvar.

Ma, nek ide sve bestraga, pomisli i sasvim se oslobodi te ideje pre no što se sasvim uobličila. Ne. Do đavola, ne. Ići će do kraja.

U Lamesu su stigli kad se smračilo i, pre no što su stigli ovamo pred še-rifovu kancelariju, zaustavili su se da nešto pojedju. Usput jedva da su prozborili koju reč. Melina je dremala, on je vozio.

- Šta sad? - upita je.

Melina duboko udahnu vazduh. - Ne znam. Idemo unutra, ispričaće-mo sve što znamo, pa ćemo da vidimo šta će da se desi.

-1 to ti je plan?

- Imaš li bolji?

On bez reci otvori vrata i izađe napolje. Obiđe oko vozila da i njoj pomogne da izađe, ali je ona već stajala pored kamioneta i trljala ruke. Temperatura bese mnogo hladnija na ovoj, većoj nadmorskoj visini no što je bila kod Longtrija.

- Evo ti moj sako.

- Hvala. Biće mi toplije unutra. I ona navuče sako.

Ispeše se zatim na verandu i kroz prozor kancelarije videše da unutra u prostoriji nema nikoga.

209

- Kakav je to šerif kad kancelariju ostavlja bez ikoga? Zar nema pomoćnike?

- Možda su svi negde u patroli.

Cif dohvati kvaku na vratima i otvori ih. - Nisu čak ni zaključana. Hajdemo unutra da sačekamo da se neko pojavi. Pretpostavljam da nećemo morati dugo da čekamo.

Šerif je očividno očekivao da će noć biti jako hladna, jer je u peći veselo gorela vatra.

- E pa, sigurno je da ti ovde neće biti hladno - reče Cif.

Kancelarija bese mala i četvrtasta i iz nje je u unutrašnjost vodio hodnik. Velika detaljna mapa okruga pokrivala je ceo jedan zid. Tabla s uobičajenim plakatima poternica bila je na drugom. Šerif nije imao mnogo posla, sudeći po stolu za kojim je sedeo, čija je površina bila bez papira i do-sijea. Takva urednost nije bila tipična i Cif htjede da Melini skrene pažnju na to, ali, kad se okrete, vide da je ona otišla niz hodnik da pogleda ostale odaje.

- Šta ima tamo unutra? - do viknu joj.

- Mala odaja u kojoj je reso za kuvanje kafe. Toaleti. A onda... vrisak.

Cif jurnu u hodnik. Odmah vide da je pored odaje koju mu je pomenula tu bila i jedna jedina ćelija i Melina je čučala u njenoj sredini. Dugim nogama u nekoliko skokova primače se otvorenim vratima ćelije.

Ona je i dalje čučala, stiskala nešto na grudima i jecala: - O, Čife!

- Šta, do đavola...? Melina? Ude u ćeliju i kleče pored nje.

- O, Čife, Čife, žao mi je.

I ona naglo izmahnu i onim što je imala u ruci udari ga iz sve snage po licu. Rana koja je tu već počela da mu zarasta smesta puče i on pade na leđa gotovo obnevideo od bola.

Melina se ispravi i umače iz ćelije što je brže mogla, zatvori vrata i okrete ključ. Ključ zatim izvadi iz brave i sva zadihana zasta da kroz rešetke pogleda dole prema njemu. Onda se odmače i nasloni na suprotan zid, i tek tu ispusti predmet kojim ga je udarila... bronzani držač za hartiju, koji mora da je pokupila sa šerifovog stola.

Njemu su svetlaci igrali pred očima, ali se ipak diže s poda.

- Šta ti, do đavola, ovo znači? - viknu na nju ljutito. - Pusti me napolje.

210

feHaj-

itec'emo

i vese-

rodio hod-ibla s uobi-mnogo po-lapira i do-ene pažnju leda ostale je pome-dini. Dugim lije. ,Čife!

sve snage po [pade na legata i okre-: rešetke po-an zid, i tek hartiju, koji

jsti me na-

Ona je teško disala i gledala ga razrogačenih očiju zbog onoga što mu je uradila.

- Ja idem gore. U Hram - reče.

On zatrese rešetke obema rukama i prodra se kao pomahnitali robijaš: - Puštaj me napolje odavde, Melina.

Ona odrečno zavrte glavom i lagano stade da se povlači duž zida. - Zajedno nas nikada ne bi pustili da uđemo, Čife. Žao mi je što sam te udarila. O bože, žao mi je što sam te udarila.

On steže šipke. - Melina...

- Ne - reče ona i stisnu oči, kao da će joj to zapušiti i uši pred njegovim molbama. - Ovo moram da obavim sama. Ona je bila moja bliznaki-nja. Osveta treba da bude samo moja i... i ja ne želim da i ti trpiš posledice toga što će se desiti. Ne zaslužuješ to.

- Slušaj me - reče on najzapovedničkim vojničkim glasom. - Bićeš ubijena ako pokušaš...

- On mene neće da povredi. Tebe, da. Ali mene neće.

- Ti to ne znaš! A sad me pusti odavde!

- On mene neće da povredi - ponovi ona.

- Zbog čega si tako sigurna? - upita on.

Ona teško proguta pljuvačku i onda se okrete i istrča iz hodnika dobacujući preko ramena: - Imam tajno oružje.

Cif osta da drmusa rešetke, ali bespomoćno spusti ruke kad ču gde tresnuše vrata za njom i odmah zatim paljenje motora kamioneta na parkiralištu. Kod nje je i revolver, seti se, i to ga nateralo da se divlje okrene po ćeliji da vidi postoji li bilo kakva mogućnost za izlaz. Ništa. Pomisli da urlanjem privuče pažnju nekog od prolaznika, pa je pola sata vikao, psovao i zapomagao iz petnih žila, ali uzalud. Na kraju diže ruke od svega i sede na pod, obuhvativši rukama kolena.

* * *

Tobijas je celo popodne iščitavao policijski dosije o istrazi povodom ubistva Džilijen Lojd koji je dobio od Losona.

Slučaj bese proketo višeslojan. Spoljni omot bilo je ubistvo Džilijen Lojd. Sledeći sloj bilo je samoubistvo Dejla Gordona, sledeći napad na Me-linu. Sledeći, onda, ubistvo Linde Kroft. Iza toga je sledila dvoličnost Džema Heningsa i njegovo ubistvo.

211

Tobijas bese gotovo uveren da će, kad svi slojevi budu skinuti, naći brata Gabrijela. A ako se pokaže da je i samo nekoliko pokazatelja prema pro-povedniku istinito, biće to onda društveni potres ravan zemljotresu. Sad je, već umoran, polako prelistavao izveštaje o ubistvu Džilijen Lojd da prove-ri da nije nešto propustio od činjenica koje su mu već bile poznate.

Izveštaj o mestu zločina.

Prošlost Dejla Gordona i profil ličnosti.

Izjave Meline, Kristofera Harta, Džema Heningsa i susedke koja je našla telo.

Izveštaj sa autopsije tela Džilijen Lojd.

Obaveštenje o klinici „Voters“.

Morao je da oda priznanje rukovodstvu lanca klinika „Voters“ na pomoći koju su pružili agentu Patersonu u njegovom traganju za donatorima sperme, ali i u svemu drugom što je istraži bilo potrebno.

Zatim se nasloni na uzglavlje kreveta i opusti se. I u tom stanju opuštenosti nešto mu u svesti najednom zaiskri.

Naglo se uspravi, dohvati dosije i stade grozničavo da ga lista. Kad pronađe dokument koji je tražio, hitro ga prelete očima do činjenice koje se prisetio i onda đipi s kreveta. U trku prema vratima dohvati sako i, oblačeći ga u hodu, požuri niz hodnik prema Losonovoj sobi.

U dve reci mu objasni šta je doznao, pa obojica gotovo istrčaše iz hotela da nađu šerifa Ričija, koji je morao da im pomogne da uđu na imanje brata Gabrijela. Što pre.

I tako su našli Čifa.

Detektivu Losonu bese dovoljan jedan pogled da pročita izraz na Čifo-vom licu. - Vi znate kuda je otišla.

Cif reče: - Znam da će da ga ubije.

X- X-

- Tako mi je drago što ste ovde, Melina.

Brat Gabrijel bio je najlepši muškarac koga su njene oči videle. Nije bilo čudo što je tako lako privlačio ljude sebi. Širio je vitalnost oko

sebe i de-lovao kao da blista iznutra, kao da bi i u mračnoj sobi emitovao svetlost.

Ali najlepší i najživopisniji reptili imaju najsmrtonosniji otrov.

Na kapiji do koje je stigla planinskim putem nisu je pretresali. Morala je samo da ostavi kamionet i ključeve od kamioneta kod stražara. Stražari

212

sters napo-i donatorima

anju opušte-

lista. Kad pro-ijenice koje se sako i, oblače-

frčaše iz hotelu na imanje

izraz na Čifo-

idele. Nije bi-oko sebe i de-vao svetlost. otrov.

resali. Morala ižara. Stražari

su bili teško naoružani. Na imanju je vladala velika živost. Tri autobusa DU-na dece promakoše kroz kapiju dok je čekala i odoše niz put u mrak. Co-vek koji joj se predstavio kao gospodin Henkok došao je zatim automobilom po nju i odvezao je do grupe zgrada, poput nekog malog naselja, i zaustavio se pred najvećim zdanjem. Stražari su bili svuda. Kao da očekuju oružani napad. Bilo ih je i u predvorju, u liftu, pa i pred vratima ove odaje u kojoj se sad nalazila, a u kojoj je jedan zid bio pokriven teškim draperijama, dok su drugi krasila ogromna, teška, pozlaćena dvokrilna vrata. Gospodin Henkok joj prinese stolicu na koju je sela.

Brat Gabrijel pokuša da joj se približi, ali se ona trže nazad. Taj njen pokret kao da ga je zabavljao. Osmehnu joj se i reče: - C! C! Melina, Melina. Zašto se odmičete od mene?

- Zato što ne želim da budem zagađena.

- To je, onda, znači, istina. Vi ste zaista planirali da mi nanesete telesne ozlede tim smešnim revolverom.

To je zapanji toliko da on stiže da zavuče ruku u džep Čifovog sakoa, izvuče odatle revolver i onda ga dobaci Henkoku.

- Postoji jedna mašina slična rendgenu... od one vrste kakve se koriste na aerodromima, s tim što je mnogo osetljivija... ugrađena u ta tamo vrata - reče joj i pokaza joj vrata kroz koja su prošli ona i Henkok.

- Odatle se šalje slika u moju spavaću sobu, na kompjuter gospodina Henkoka ovde u ovoj prostoriji, kao i u bezbednosni centar. I tako, vidite, nije bilo načina da oružje neprimetno unesete ovamo.

Pomilova je po obrazu. - Jeste li zaista mislili da ćete moći tako lako da me ubijete?

Ona mu odgurnu ruku. - Nisam došla ovamo da bih vas ubila. Želim da živite.

- Zaista? Bio sam siguran da ste resili da mi dođete glave. Sad ste me za-interesovali. Nastavite. Molim vas.

- Želim da budete živi kad javnosti bude saopšteno kakav ste zlikovac. Želim da vas vidim osuđenog za zločine koje ste počinili i onda želim da beskrajno dugo živite iza rešetaka, tako da hiljade i hiljade dana možete da razmišljate o svojim gnusnim delima.

On se zakikota i jednim kukom nasloni na ivicu stola, pa nehajno stade da klata nogu. - To je užasno teška osuda, Melina. Šta sam to učinio da je zaslužim?

- Naredili ste da mi ubiju sestru bliznakinju.

213

- A, slatku Džilijen. Priznajem da je njena smrt bila gubitak. Video sam njene slike.

- Mislite na one odvratne fotografije koje je snimio Dejl Gordon?

- Da. Ali zajedno s onim koje je napravio Džem Henings. Posebno mi je bila draga jedna njena fotografija na kojoj je glumila klovna. Imala je na glavi slamnati šešir širokog oboda, koji joj je veoma lepo pristajao.

Iznervirana njegovim spokojstvom, ona viknu: - Vi ste je ubili! Pogled mu bese miran i pomalo prekoran. - To je bila njena krivica, Melina, moja ne.

- Vi to hoćete da mi kažete da se opredelila da bude brutalno izbođena?

- Na njenu kukavnu nesreću, moralni karakter vaše sestre nije odgovarao njenoj lepoti.

Isto bi i za njega moglo da se kaže, ali nije želela da skreće s teme. - Ubili ste je, znači, zato što je veći deo te noći provela u društvu pukovnika Harta.

- Baš ste to prefinjeno rekli - reče on osmehujući se i dalje onako s visine, ali osmeh onda iščeze. - Načinila je loš izbor.

- Izbor? U redu, hajde da govorimo o izboru. Da li je njen izbor bio da bude oplodena vašom spermom?

- Pa, šta bi tu njoj moglo da smeta? Koristila je nepoznatog darodavca. Ispravno je, znači, zaključivala. Sve vreme je gajila nadu da možda gre-

ši. Smuča joj se od pomisli na žene koje je oplodio. Gotovo im je zavidela što ne znaju istinu. Lakše je kad se nešto ne zna. Možda.

Požele da ga udari, da ga teško povredi. Teško. Šake joj se dole pored te-la stisnuše u pesnice. Samo je čvrsta volja spreči da ne pobesni. - Dejl Gordon. Odgovorni ste i za njegovu smrt, takođe.

- Žao mi je što sam ga izgubio. Beskrajno mi je bio odan.

- Nadali ste se da će se istraga o Džilijeninom ubistvu zaustaviti njegovom smrću.

-1 bila bi, Melina, da nije bilo vas - reče joj i dalje polupodsmešljivo, poluprekorno. - Iako se divim vašoj istrajnosti i privrženosti Džilijeni, moram da vam kažem da ste stvarno bili prava napast poslednjih nede-lju dana.

- A one propalice koje ste mi poslali u kuću...

- Džošua i njegov pomoćnik.

- Ko su oni?

- Lojalni sledbenici. Dobri vojnici.

214

|

' mi

epa

(?> izbo-!gova-

fećesteme. -štm pulcov-

plje onako s vi-

| izbor bio da |

jdarodavca. | možda gre-i je zavidela

ble pored te-•DejlGor-

aviti njego-idsmešljivo,

njih nede-

- Pa i nisu bili tako dobri - podrugnu mu se ona. - Čifu i meni je uspelo da im umaknemo. I to više nego jednom.

Podrugljivo ophođenje prema njemu nije podnosio. Noga mu se i dalje lenjo klatila, kao da nema nijednu brigu na celom svetu. Ali su mišići na njegovom licu izgledali manje pokretni no ranije. Osmeh mu je postao malo ukočen, a oči znatno hladnije.

- Imali ste sreću. Posebno pukovnik Hart.
- Zašto ste njega pokušali da ubijete?
- Šta vi mislite?
- Bila je to kazna što je spavao s Džilijen.
- Kazna koju je debelo zaslužio. Džilijen je imala čast...
- Čašću bih to teško mogla da nazovem - ubaci ona podrugljivo.
- Bila je odabrana da posluži veličini.
- Što znači da je bila odabrana da rodi vaše dete.
- Tačno tako - reče on.
- Ali je Cif s njom bio intiman.
- Opoganio je.
- Bilo mu je stalo do nje.
- Jebao ju je.

Ona prva rupa u njegovom oklopu koju maločas bese primetila ovim kao da se proširi. Tu ljubomornu ljutinu mogla je da iskoristi kao svoju prednost. Nastaviće da je čačka kao bušan zub.

Naže se prema njemu.

-1 ona je uživala u tome - prošapta. - Rekla mi je da nije mogla da ga se zasiti. Njegovih usta. Njegovog penisa. Bio je jak, tvrd, živahan. Rekla je da joj je bio najbolji ljubavnik kojeg je ikad imala i da zna kako da ženi pričini zadovoljstvo. Nije mogla da dočeka da ponovo legne s njim. Rekla rni je, takode, da se nada da će, ako toga dana bude zanela, otac biti Kristofer Hart, a ne neki nepoznati darodavac. Zato je i legla s njim, pre svega.

Brat Gabrijel se naglo diže sa stola lica pocrvenelog od gneva. - Zaslužila je ono što ju je snašlo.

- Da li ih sve ubijaš pošto ti rode dete?
- Samo one koje postanu kao Džilijen.
- A ostale?
- Nastavljaju da žive svoj život i nikad ne doznaju istinu.
- Kao Kendejs Anderson?
- Na primer.

-1 ne smeta ti uopšte što Andersonovi ne prestaju da tuguju za sinom i mole se da im se on vrati?

- To je baš sebično od njih.
- Sebično? - uzviknu ona zaprepašćeno.
- Njihovom sinu je ovde bolje nego kod njih.
- Zar bez roditelja?
- Ja sam njegov roditelj.

Ovo nikuda nije vodilo. Odluči da promeni strategiju. Prvo je iskoristila njegovu ljubomoru da dobije odgovore koje je tražila, a sad odluči da iskoristi njegovu monumentalnu samozaljubljenost. - Kako si smislio tako briljantan plan?

- Slučajno, u stvari - reče on i naprasno se smiri, pa čak opet zauze ono svoje mesto na ivici stola. - Godinama je Program bio ograničen samo na žene koje su dolazile ovamo u Hram da žive i rade. Ali njihov broj nije bio dovoljno veliki. A onda sam pročitao jedan članak o veštačkom osemenja-vanju primenjivanom radi produžetka ugroženih vrsta životinja. Razume se, taj postupak je decenijama primenjivan u uzgoju stoke.

- Pa si odlučio da to primeniš na ljude?
- Tehnologija je već postojala. Jedino sam morao da među svojim osobljem nađem pojedince dovoljno stručne i vične andrologiji.

-1 dovoljno pokvarene da zamene spermu.

Brat Gabrijel i ne pokuša da to ospori. - Zajedno s dovoljno lukavosti da ne budu uhvaćeni.

- Koliko je žena... Nije bila u stanju da završi pitanje, već samo teško proguta pljuvačku.

- Koliko sam žena osemenio? Zapanjio bi vas taj broj. Imamo ispostave i u Evropi i u Aziji. Nažalost, ne ostaju sve u drugom stanju, ali postotak uspešnih začeca i porođanja ipak može da nam služi na čast.

I on joj namignu. - Razume se, seme se skuplja samo tamo gde sam ja. Njegovo hvalisanje bilo je odvratno i samo stoga što se odnosilo na ljudska bića.

- Kako se sperma čuva? Transportuje?
- Stručno. Sve je na veoma naučnoj osnovi, uveravam vas.
- Da je Džilijen rodila bebu, i ta beba bi bila oteta, je li tako?
- Bila bi donesena ovde, gajena, mažena, voljena.

- Za to služi majka.
- Mi imamo dadilje i dojilje, Melina. Bebe imaju sve.
- Osim majke, pravog identiteta, prave porodice.

216

tom

lais-m'slio tako

tfzauze ono i samo na

oi nije bio X? oseraenja-Inja, Razume

moi m

>)im oso-

_...y isposta-, aJi postotak

o gde sam ja. odnosilo na

o?

- Ja sam njihova porodica, Melina.

- Ti si lunatik.

- To je zabluda koja je pratila sve velike ljude. Znete li bilo koju istorij-sku ličnost koja je ostvarila podvig u medicini, književnosti, matematici, veri, arhitekturi ili na bilo kom polju nauke, a da nije bila ismevana? Ime-nujte mi jednog jedinog genija koga su u početku shvatali i nisu mu se rugali? Ne mogu da dozvolim da me skepticizam malih ljudi osujeti u ostvarenju onoga što sam naumio.

- A to je, šta? Da zasejete svet malim Gabrijelčićima?

On se nasmeja. - Mila moja, pa vi baš umete da se služite recima. Frazeologija vam je preterano uprošćena, ali je uhvatila suštinu.

- Vaš novi svetski poredak.

- Vidim da ste slušali moje propovedi. Za nekoliko godina, moja deca će biti spremna da zauzmu svoje položaje u svetu. Imaće neograničenu moć i sredstva o kojima su nekadašnji svetski lideri mogli samo da sanjaju. Moja deca će vladati vladama. Svetska ekonomija će im stajati na raspolaganju da s njom rade šta im je volja. Upravljače svetskom trgovinom. Komunikacije će biti pod njihovom kontrolom. Umetnost i kultura biće oblikovani prema njihovim idejama. Istovremeno s tim pokretom, doći će i do duhovnog uzdizanja, opšte pobune protiv postojećih religija.

- Ah, tu ti stupaš na scenu.

- Iz sveg tog ekumenskog haosa, nići će samo jedna religija.

- Tvoja.

- Moja.

Njegovo samopouzdanje bilo je tako ubedljivo da je delovalo zastrašujuće. - Zar zaista veruješ da možeš da stvoriš taj novi svetski poredak?

- Ja ga stvaram - reče on strpljivo. - Masa ljudi nestrpljivo čeka da do njega dođe. Željni su da ga prigrle, da prigrle mene. Ali još nije vreme. I sve dok to vreme ne dođe, mi svoj posao moramo da obavljamo u tajnosti, Melina. U svakom slučaju, ne bi bilo dobro da javnost bude obavještena pre vremena. Iz mnogo razloga. Mogla bi da nastane panika zbog mogućnosti incesta. Roditelji kao što su Andersonovi mogli bi da nasrnu na Hram i njegove ispostave u svetu. I tako dalje.

- Sem toga, postoji opasnost i da ti budeš zaustavljen.

- A ja to ne mogu da dozvolim - reče on i sklopi ruke na kolenima, pa uzdahnu. -1 to me dovodi do pitanja šta da radim s vama.

Ona ispravi ramena. - Sigurno je jedino da nećeš da me ubiješ. On izvi jednu obrvu u nemom pitanju.

217

- Kao što si mi to već pokazao, glup nisi - reče ona. - Previše ljudi već zna da dolazim ovamo kod tebe da te pozovem na odgovornost.

On se široko osmehnu. - To nije problem. Imamo rezervni plan i za to. Je li tako, gospodine Henkok?

- Tako je, brate Gabrijele.

Ona uznemireno pogleda Henkoka, koji je stajao između nje i vrata.

- Vidite, Melina, vi ste, kao i Džilijen, napravili veoma pogrešnu računicu. Loš izbor, kako ispada. Taj nesrećan izbor odredio je vašu izlišnost.

- Šta je s Programom?

- U kom smislu?

Namerno se ponašao šeretski. I uživao u tome.

- Mislila sam da planirate da me uzmete umesto Džilijen.

- Takav je bio plan. AH, na moju veliku žalost... najiskrenije, na moju veliku žalost... otkrili smo da vi i Džilijen u stvari niste bile identične.

- Ali jesmo.

- Ne - reče on i naglasi tu reč. - Postojala je jedna razlika. A u odnosu na Program, ta razlika je, bojim se, ogromna.

Njegove prelepe oči postaje setne i samilosne. Uglovi usana mu se is-kriviše naniže. - Vi, Melina, ničemu ne možete da mi poslužite. Vi ste se, mila moja, podvrgli histerektomiji.

218

XH već to/0; i za to.

udu nje i vrata. pogrešnu raču-izlišnost.

ijevasu

25?.

renije, na moju pie identične.

Ilika. A u odnosu

usana mu se is-talužite. Vi ste se,

GLAVA 25.

-Kako ste... kako...

- Kako sam saznao? Henings je bio dobar čovek, ali je na ovom jednom poslu propustio da kako valja uradi domaći zadatak. Gospodin Henkok je daleko temeljnije proučio vašu prošlost.

I on je dohvati za ruku i stisnu je nežno među svojim. - Pretpostavljam da ste upali ovamo u uverenju da ćete moći da spasete život doprinosom Programu. Zaključili ste da neću da vas povredim jer ste odabrani da rodite moje dete umesto Džilijen. Na nesreću...

I on sleže ramenima. - Kad agent Tobijas stigne ovamo... a mi znamo da ubrzo hoće, verovatno u pratnji detektiva Losona iz dalaskog Odeljenja za ubistva, možda čak i pukovnika Harta... zateći će imanje u stanju uzbune. Poludela žena, pogrešno uverena da sam ja nekako odgovoran za ubi-stvo njene sestre, uspela je da promakne pored obezbeđenja. Mada zavedena i emocionalno poremećena, ova mlada žena bila je neverovatno sposobna. Uspela je da prodre do mojih privatnih odaja, gde je mom životu za-pretila vatrenim oružjem, prevelikim i prejakim za njenu malu ruku. Ali joj je njena odlučnost davala snagu, pa me je nekoliko užasnih minuta držala na nišanu. Obezbeđenje je ipak uspelo da je osujeti u poslednjem trenutku pa je, saterana u škripac i pozvana da oružje preda, pucala sebi u glavu.

On malo zasta da joj dozvoli da sve to shvati, pa nastavi: - A kad se ćela gužva bude stišala i pod bude obrisan, vlastima će biti dozvoljen neograničen pristup svuda po imanju. I po Hramu. Pošto ste veoma

fini, Melina, odaću vam i jednu tajnu. Gospodin Henkok je sve naše dokumente šifro-vao na način koji samo on može da odgonetne. Pst, nemojte nikom da kažete.

I on stavi prst pred usta i opet joj namignu.

- Izgleda da ste sigurni da ste pokrili sve šupljine?

219

- Težimo da budemo temeljni. Ne bismo bili uspešni da je drugačije. Godine...

Na njegovu krajnje zaprepašćenje, ona stade da se smeje. - Melina?

- Mrsko mi je da vama svima kvarim spisak uspeha, ali nešto ti je promaklo, propovedniče.

Bratu Gabrijelu se ne svideše ni njene reci ni njen omalovažavajući ton. Odsečno rukom mahnu prema njoj. - Gospodine Henkok. Ne vidim razlog za dalje odlaganje.

Henkok joj zgrabi ruke i povuče ih natrag. Ona mu se prepusti bez otpora, što bratu Gabrijelu donese novo iznenađenje. Čak ni kad joj Henkok pritisnu cev Longtrijevoeg revolvera na slepoočnicu, ona se ne trže.

- Znači, sad ja izvršavam samoubistvo. Je li to plan?

- To je plan - reče brat Gabrijel i priđe da stane na koji centimetar od nje. - Užasno mi je žao što sve mora da se završi na ovaj način, Melina.

Prstima je pomilova po obrazu. - Istinski mi je žao. Njegov dodir joj se gadio, ali mu ne pruži zadovoljstvo da to vidi. -1 ne znaš kako će ti biti žao samo ako mu daš nalog da povuče okidač.

- Zašto to?

- Zato što je lako izdati nalog da neko drugi ubije umesto tebe. Sasvim je drugačije kad ženu gledaš u oči i kad je ubijaš sam.

- Zar zaista mislite da će mi to smetati?

- U redu. Ako me ubiješ, ubićeš sam sebe. On se osmehnu. - Zagonetke, Melina?

Nikad neće doznati šta ga je najviše zbunilo... njen tihi smeh ili njene tihe reci kojima je odgonetnula zagonetku.

Ruka kojom ju je milovao trže se nazad. Izraz na licu mu se promeni. Sve pretvaranje nesta i sad je više s mržnjom nije gledao brat Gabrijel. Bio je to Alvin Medford Konvej.

I taj sad ljutite dade znak Henkoku da puca.

Prodor u Hram ispade lakši no što je Tobijas mislio. Stražari na kapijama jesu, doduše, pozvali svog pretpostavljenog kad su pred kapiju stigli Tobijas, Loson, Cif i grupa policajaca iz rezervata koji su im se pridružili zahvaljujući Čifu, ali i ljudi iz obezbeđenja i njihov pretpostavljeni, čovek koji je džipom stigao iz unutrašnjosti imanja, smesta su odustali od odanosti

220

H

3>/H ton. Tiraz-

)ez ot-ijo/Henkok pfrze.

J centimetar od |H, Melina.

) vidi. -Ine

y

ac.

ebe. Sasvim

neh ili njene

se promeni. Gabrijel. Bio

iri na kapija-)iju stigli To-iridružili zali, čovekko-od odanosti

Hramu i bratu Gabrijelu kad im je pokazao značku saveznog agenta. Pristali su na sve njegove zahteve i prvo odmah ugasili bezbednosne kamere na celom imanju.

Tri minuta kasnije, u pratnji šefa obezbeđenja koji se dobrovoljno stavio pod njihovu komandu, ušli su u predvorje glavne zgrade Hrama.

- Na kom spratu se nalaze privatne odaje brata Gabrijela? - upita onda Tobijas njihovog dotadašnjeg vodu.

- Na trećem. Pokazaću vam - reče on.

- Ne. Ti ostaješ ovde - reče mu Tobijas i dade mig jednom od policajaca iz rezervata da pazi na njega.

A onda se okrete astronautu. -1 vi ostanite ovde dole, da na oku držite ovog čoveka.

Cif, koji s policajcima iz rezervata već bese ušao u lift, zajedno sa svima njima i izađe. Indijanci su slušali Čifa, koji je njihovu pomoć i obezbedio. A Tobijas nije znao na kakav će doček gore naići. I shvati da je pobeđen.

- Možemo mi i stepeništem - reče Hart uslužno posle kraćeg ćutanja.

- Ulazite ovamo - reče Tobijas kroz stisnute zube.

U liftu su, dok se dizao, svi proverili oružje. Na trećem spratu izašli su u malo predvorje i krenuli prema jedinim vratima u njemu. Nečujno. Tako su, dok su se primicali, stigli da čuju: „Ako me ubiješ, ubićeš i sebe“.

A onda glas brata Gabrijela: „Zagonetke, Melina?“

I njen glas: - Ne. Odgovori. Ako me ubiješ, umreće i tvoja beba.

Kristofer Hart ču dovoljno. Progura se pored Tobijasa i grunu u vrata. Ona se uz tresak otvoriše. Ljudi iz hodnika jurnuše u odaju oružja spremnog za paljbu. Tobijas smesta oceni situaciju i viknu: - Baci oružje i pusti jel

Indijanski policajci raširiše se u polukrug da pokriju ceo prostor. Neki od njih su na nišanu držali brata Gabrijela, drugi čoveka koji je držao revolver.

Cif nije bio naoružan, ali je u njegovom glasu bilo dovoljno pretnje dok je išao prema Henkoku. - Ako je samo povrediš, ubiću te.

Tobijas je znao da to i misli. - Pusti da ja ovo vodim, Harte.

Hart kao da ga ne ču. - Jesi li dobro, Džilijen?

- Džilijen7.

Ovo stiže od brata Gabrijela koga je Tobijas dotad namerno ignorisao.

- Pusti je! - naredi brat Gabrijel čoveku koji je držao revolver uperen u glavu Džilijen Lojd, a onda nastavi glasom koji je odavao neverovatnu staloženost, s obzirom na to kakav je šok doživeo: - Gospodine Henkok, sad

221

smo bezbedni pa možete da je pustite. Neće ona pucati na mene pred toliko svedoka. Vi ste, ljudi, stigli ovamo u poslednji čas.

Henkok je načas delovao neodlučno, ali na nestrpljiv pokret ruke brata Gabrijela spusti revolver i pusti ga da padne na pod.

Policajac iz rezervata koji je stajao najbliže njemu šutnu oružje u čo-šak prostorije. Kristofer Hart koraknu napred. On i Džilijen Lojd pružiše ruke jedno drugome. Šake im se stisnuše i on je jednim trzajem izvuče sa opasnog mesta. Izmeniše poglede čije značenje ne promače nikome od prisutnih.

Ona onda skrenu pogled s Harta i obrati se propovedniku: - Ja sam Džilijen.

- Lažete.

- Nema ni nedelju dana otkad sam oplodena, pa bi i obična provera krvi pokazala jesam li zanela ili ne.

- Istina je, kučkin sine - reče Hart. - Ona je Džilijen.

- Verujte im - reče Tobijas. - Ja sam sinoć pročitao izveštaj sa autopsije.

Pročitao ga, a ne preleteo pogledom kako sam to ranije činio. Telo nad kojim je patolog izvršio autopsiju nije imalo reproduktivne organe.

- To mi je promaklo - priznade Loson. - Melina Lojd je imala histerek-tomiju.

- On to zna - reče im Džilijen. - Henkok je to otkrio kad je tragao za podacima o Melini.

Brat Gabrijel joj se ljubazno osmehnu. - Gle, gle, kakvo lepo iznenađenje! Milo mi je što vas vidim.

- Idi do đavola - odbrusi mu ona i okrete se Hartu. - Da Longtri nije izvadio dva metka iz burenceta, bila bih mrtva. Ovaj bi povukao okidač.

Hart preteći zakorači prema Henkoku, ali ga Tobijas oštro opomenu, pa osta gde je bio. Mada se ipak činilo da ga je pre zaustavila Džilijenina ruka nego Tobijasovo naređenje.

- Čemu imam da zahvalim na ovoj vašoj preranoj poseti? - upita brat Gabrijel.

- Sastanak smo imali zakazan za sutra. Pretpostavljam da ste vi agent Tobijas.

- Tačno je. A stigli smo ovamo pod izgovorom da vam spašavamo život.

- Pod izgovorom?

222

retmkebrata

IH oružje u co-Lojdpmžik izvuče sa niJcome od

IniJcu: - Ja sam paproverakr-

!!-

F

reštaj sa autop-

: činio. Telo nad je organe. : imala histerek-

d je tragao za (o lepo iznenađe-

rDa Longtri nije »vukao okidač, tro opomenu, pa Džilijenina ruka

liti? - upita brat da ste vi agent spašavamo ži-

Loson reče: - Ja sam stigao zato što želim da vas ispitam u vezi sa ubi-stvima Meline Lojd, Linde Kroft i Džema Heningsa.

- A vi ste sigurno detektiv Loson. Vaša reputacija stigla je do mene pre vas.

Zaista ne vidim zašto biste želeli da me ispitujete, detektive. Nisam bio ni blizu Dalasa kad su se ta ubistva dogodila.

Loson doslovce zareza na njega.

Brat Gabrijel mu okrete leđa i pogleda opet Tobijasa. - Gospođica Lojd... Džilijen, kako sam doznao... uspeła je da ubedi obezbeđenje da je puste ovamo unutra i počela da me optužuje, a onda zapretila i mom životu.

- On laže - reče ona tiho.

- Potegla je revolver na mene. Gospodin Henkok je upravo uspeo da joj ga otme kad ste vi provalili ovamo unutra.

- Tri autobusa puna dece otišla su odavde baš kad sam ja stigla - reče Džilijen.

- Sigurna sam da ćete među njima naći i bebu Andersonovih.

- To su bili autobusi puni video-opreme i opreme za emitovanje emisija - reče brat Gabri:el i bespomoćno sleže ramenima. - Transportujemo ih autobusom kad god emitujemo program s neke udaljene lokacije.

- Ovde bi trebalo da je i dormitorijum pun dece, a to mi je i sam na neki način priznao - reče ona.

- I doista je tu - priznade on smejući se. - To su deca ljudi i žena koji žive i rade na imanju i ovde u Hramu. Gospođica je skrenula. Smrt njene sestre bliznakinje mora...

- Zaveži, do đavola - zareza Loson opet.

- Losone - opomenu ga Tobijas.

A onda se obrati bratu Gabrijelu. - Zašto ste gospođici Lojd držali revolver upreren u čelo? Je li i to bilo neophodno da je umirite?

- Gospodin Henkok je mislio da jeste. Ona je zajedno sa ovde prisutnim detektivom usvojila ludu misao da sam ja na neki način odgovoran za smrt njene bliznakinje. Gospodin Henkok ju je

naprosto obuzdavao dok ne stignemo da dozovemo našeg lokalnog šerifa.

- Mene niko ne treba da doziva.

Na zvuk tog novog glasa svi se okrenuše prema uniformisanom čoveku što izađe iza teške baršunaste draperije koja je pokrivala zid. U rukama je držao službeni revolver i njime nišanio u brata Gabrijela.

- Nije samo glas ove dame protiv vas. Ja mogu da im kažem sve što treba da znaju.

223

- Šerife Riči! Znači, to je mesto na kome ste nestali.

- Poslednje mesto na kome biste mogli da me očekujete - podrugnu se šerif.

- Citiram vas.

- Kako ste to uspeli?

- Vratio sam se ovamo dok ste vi i Henkok bili odsutni. Ovi vaši takozvani telohranitelji koji su se vratili s vama nisu se potrudili da pogledaju čak ni iza zavese.

Brat Gabrijel pogleda Henkoka koji je besno zurio u šerifa. - Ti ljudi moraju biti smenjeni.

A onda opet pogleda šerifa. - Možete li da objasnite zašto ste se krili iza draperije?

Riči jače steže revolver, ali su mu ruke podrhtavale kao i glas. - Želim da vas čujem da to kažete.

Tobijas je razmišljao, bestraga mu glava, bestraga mu glava, element koji nisam predvideo. A naglas reče: - Pažljivije s tim oružjem, šerife Riči.

Ali Riči nije bio svestan bilo čega drugog osim brata Gabrijela. Oči su mu bile pune suza, ali na to nije obraćao pažnju. - Želim da čujem kako izgovarate njeno ime.

- Čije ime?

- Oletino ime - gotovo vrisnu šerif. - Njeno ime nije Meri. I ona nije bila kurva kad ste je vi dobili. Pretvorili ste moju slatku, kovrdžavu malu devojčicu u kurvu! Rekli ste da će se s njom, ako dođe da živi ovde, postupati kao sa princezom. Da će imati bolji život, da će dobiti bolje obrazovanje od onoga koje sam ja mogao da joj omogućim. Ali sve što ste je vi naučili...

I glas ga tu izdade. Nije bio u stanju da završi rečenicu.

- Šerife Riči, vratite revolver u futrolu i...
- Ne. Neću mu dozvoliti da se uz osmeh i leporečje izvuče iz ovoga.
- Ako postoje optužbe na koje treba da odgovori, odgovaraće na njih pred sudom.

Ali Riči oštro odmahnu glavom, odbijajući Tobijasove smirene argumente.

Jedan od policajaca oprezno načini korak prema njemu, ali on krajičkom oka primeti pokret i opomenu čoveka da mu se dalje ne približava. -Odstupi! Ovo je između njega i mene. Možete da pucate u mene ako hoćete, ali ću ga ja svejedno ubiti. Sa ove razdaljine ne mogu da promašim.

224

a pogledaju . - Ti ljudi f se krili iza s. - Želim rcent ko-
ela. Od su em kako iz-

. I ona nije ;avu malu pvde, poštuje obrazova-

F

(ste je vi na-

Brat Gabrijel grozničavo pogleda Tobijasa. - Vi ste FBI, za ime boga. Učinite nešto.

- Ko je Meri? O čemu on to priča?

- Trampio sam svoju malu devojčicu za šerifovu značku - zajeca Riči. - Za značku. Ubedili ste me da će to biti dobro za nju. Da će to biti njeno spasenje, rekli ste. Rekli ste da će to biti dobro za sve. Ali ste joj oduzeli nevinost i pretvorili je u kurvku.

Čovek se ubrzano gubio. Tobijas je očajnički želeo da spreči prolivanje krvi. Bilo čije. - Riči! Spustite oružje! Odmah!

- Šerife, čuli ste agenta Tobijasa - reče brat Gabrijel svilenim glasom. -Prekinite ovu glupost. Merina priroda nikad nije bila nevinna. Ona je rođena da obavlja ovo što radi. Nikad je nisam prislio na bilo šta. Upitajte je. Ona će vam reći koliko obožava što me voli.

Zgrčene crte šerifovog lica iznenada se ispraviše. Ušmrknu. Žmirka-njem se oslobodi suza. I zapanjujuće staloženo reče: - Sad ćeš da umreš.

z ovoga. će na njih

lirene argu-

li on krajič-približava. -te ako hoće-Dmašim.

225

"~^/fffi JB»

GLAVA 26.

- Znao je šta radi.

Agent Tobiasas se obraćao grupi okupljenoj u šerifovoj kancelariji u nedostatku drugog, pogodnijeg sastajališta. Zamenici, prizvani s patroliranja, kovali su kafu za sve prisutne. Ponašali su se kao roboti, zapanjeni što je njihov šef, šerif Riči, zatvoren u jedinoj zatvorskoj ćeliji. Bio je pod stalnim nadzorom da ne pokuša da se ubije. Vrata između glavne kancelarije i hodnika koji je vodio do ćelije bila su zatvorena.

Džilijen bese drago što ne može da vidi taj prostor tamo. Prizivao joj je ružna sećanja, mada je bio dovoljan i jedan jedini pogled na Čifovo lice da je podseti šta mu je uradila. Na deo onoga što mu je uradila. Ali ni blizu najgori deo.

Tobijas je nastavljao: - Pogodio je Konveja... Alvina Medforda Konveja, to jest, brata Gabrijela... u stomak. Sručio mu je dva kuršuma pre no što smo stigli da ga zaustavimo. Nije želeo da ga ubije na mestu. Želeo je da Konvej razmišlja o umiranju.

Medicinska ustanova u Hramu nije bila opremljena za zbrinjavanje povrede kakvu je zadobio brat Gabrijel, pa su morali da pozovu Hitnu pomoć

- Podlegao je u ambulantom vozilu pola kilometra udaljen od bolničkog centra - reče im Tobiasas. - Živeo je beskonačno dugih pola sata i trpeo užasne bolove, a znao je da neće preživeti. Riči je postigao ono što je želeo.

Loson šmrknu, ali, kako ispade, izgleda zadovoljno, pa otpi dobar gutljaj tečnosti iz konzerve „Doktor Peper“.

- Šta je s Ričijevom ćerkom? - upita jedan od policajaca iz rezervata. Tobiasas im ispriča ono što mu je Riči rekao.

- Riči bese propao u nizu pokušaja da napravi posao. Bio je u dugovima. Konvej mu je prišao s ponudom, pa su se dogovorili. Upriličili su Ole-tinu otmicu, koja se u knjigama i dalje vodi kao nerešen slučaj. Gospoda

227

Riči će uskoro opet biti sa svojom ćerkom, za koju je mislila da je oteta kad je devojčici bilo deset godina.

Tobijas se zagleda u pod između svojih uglancanih cipela. - Koliko sam shvatio, devojka uskoro treba da rodi dete brata Gabrijela.

Džilijen ču gde Cif opsova sebi u bradu. - Zar je rođenu ćerku prodao u ropstvo?

- U suštini, da - reče Tobijas. - Mada mu ja verujem kad kaže da je mislio da radi ono što je najbolje za nju. Sve donedavno nije znao kakva je bila njena stvarna uloga u Hramu. Brat Gabrijel je koristio devojku da osigura Ričijevo ćutanje i neprekidnu saradnju. Noćas mu je krivica koju je osećao zbog toga pomračila um. Ne žali što je ubio Konveja i potvrdiće vašu priču, gospođice Lojd.

- Zovite me Džilijen, molim vas.

Nije imao vremena da udovolji njenoj molbi. Napolju, ispred šerifove kancelarije, napravi se mala gužva koja svima privuče pažnju na vrata. Dva čoveka, kojima su ruke lisicama bile vezane na leđima, behu gurnuta u odaju. Džilijen i Cif ih smesta prepoznaše.

Iza njih uđe nekoliko Indijanaca, svi teško naoružani i nasmejani. Na obrazu jednog od njih bile su dve pruge ratnih boja. Upravo taj iskorači iz grupe i reče: - Agent Tobijas?

Agent se podiže sa stolice i pruži ruku: - Ja sam agent Tobijas.

- Mi smo policajci iz rezervata, ali radimo u tajnosti. Uhapsili smo ove ljude po građanskoj optužbi za ometanje poseda, ali smo u njihovom vozilu našli pravi arsenal. Pored automatskih pušaka čije držanje zakon zabranjuje, našli smo opremu za prisluškivanje i nadzor, nabavljenu na crnom tržištu, i kutiju punu krijumčarenih meksičkih lekova.

Čovek onda pogleda Džilijen i Harta. - Imamo razloga da verujemo da su povezani s ovim vašim slučajem ovde.

- Ovo je čovek koji se izdavao za vas - reče Džilijen Tobijas. - Brat Gabrijel ga je pominjao kao Džošu, mada mu to verovatno nije pravo ime. Njih dvojica su pratili Čifa i mene.

- Uz pomoć ove sprave.

Ona nije primetila Dekstera Longtrija sve dok se nije pomerio iza jednog visokog mlađeg čoveka. Longtri je u ruci držao visuljak od rubina i majušni otpremnik koji su iz njega izvadili.

- Hvala vam - reče Tobijas s puno poštovanja.

Dokazni materijal stavi na sto, a onda se okrete dvojici vezanih ljudi i ljutito se zagleda u Džošu. - Vaše ime?

"vPNKI

m: M

- Jebi se.

- A srednje slovo? - upita Loson. Svi se nasmejaše.

- Kasnije - reče Tobijas, što zazvuča kao pretnja.

Džošu i njegovog neimenovanog partnera preuzeše onda agenti FBI, koji su na Tobijasov poziv stigli iz Santa Fea. Izvedeni su napolje i smešte-ni u zasebna vozila kojima je trebalo da budu prevezeni do grada.

Cif se diže s mesta na kojem je sedeo i priđe Longtriju. Rukovaše se. Cif mu se zahvali.

- Bilo mi je milo što sam mogao da pomognem - reče Longtri. - U stvari, lepo sam se zabavio.

Pošto opet izmenjaše osmehe, Cif reče: - Voleo bih da čujem nešto više o NAA.

Stari Indijanac ga prodorno pogleda, a onda reče: -Vi meni ne dugujete ništa.

- Možda i ne. Ali sebi dugujem.

Oči starog čoveka zasvetlucaše. - Biće mi drago da organizujem sastanak kad god to vama bude odgovaralo.

- Javiću vam se.

Rukovaše se još jednom, a onda Džilijen uhvati Longtrijevu ruku u obe svoje. Ruka mu je bila gruba na dodir, ali topla, i ulivala je poverenje. - Bili ste veoma ljubazni. Uz to ste rizikovali i svoj život za moje dobro. Hvala vam.

Malo je oklevala, a onda ga kratko, snažno zagrlila. Svide se to i njemu, pa je potapša po leđima pre no što je pusti.

- Hvala vam, poglavice Longtri.

- Nema na čemu, Džilijen.

Puni poštovanja prema njemu, policajci iz rezervata pustiše ga da izađe prvi pre no što i oni krenuše napolje. Tek kad su otišli kroz vrata, Džilijen shvati da ju je Longtri oslovio pravim imenom. Ona pogleda Čifa. Oči im se sretoše. - Kad si mu rekao...

- Nisam.

- Pa kako je onda...

- Ne znam. On izgleda zna mnoge stvari koje mi ostali ne znamo. Njih dvoje onda nastaviše da se gledaju, ali ih Losonov glas vrati u razgovor: - Kuda istraga kreće odavde?

Tobijas objasni. - Jedan tim islednika će stići sutra. U međuvremenu, agenti iz Santa Fea i Albuquerka borave u Hramu i staraju se da ništa ne bu-

229

de izmenjeno ili uništeno. Sve aktivnosti obustavljene su i u ispostavama Hrama u inostranstvu. Islednički tim ima jasno određene zadatke. Imaće posla i preko glave samo da dovedu u red podatke sa Henkokovog kompjuterskog sistema.

Džilijen reče: - Brat Gabrijel mi je rekao da su svi ti podaci šifrovani i da jedino gospodin Henkok može da ih dešifruje.

- Naši stručnjaci uspevali su već da provale tvrde šifre. Možda će im za to biti potrebni meseci, ali sam siguran da će na kraju uspeti da dešifruju i Henkokovu.

- A možda će on pristati da saraduje - reče Cif.

- Sumnjam. Naša vlada ga je naučila da to ne čini. Henkok je prethodno bio operativac CIA i istog dana kad se penzionisao, stupio je u redove brata Gabrijela.

Kad vide kako su se zapanjili, dodade: - Moja sekretarica, gospođica Majrik, obavestila me je o tome pre pola sata, pošto je uspela da nađe dosta podataka o njemu.

- Strašno - reče Džilijen tiho. - I značajno. Možda nikad nećemo doznati dokle je sve dosezao uticaj brata Gabrijela.

- Hajde da se nadamo da je taj uticaj umro s njim - reče Cif.

- Verovatno ćemo doživeti talas osuda od njegovih najvernijih sledbe-nika - reče Tobijas. - Moramo biti spremni na neke neprijatne posledice. Koliko će one biti ozbiljne ostaje da se vidi, ali će mnogi misliti da smo uništili čoveka koga je Bog zaredio.

- Brat Gabrijel nije pominjao Boga - usprotivi se Džilijen žestoko.

- Treba da se nadamo da će i javnost isto to zaključiti kad budu objavljene sve optužbe protiv njega.

Ona upita: - Jesu li našli autobuse s decom? Tobijas potvrdno klimnu glavom.

- Presreli su ih na putu za Meksiko. Unutra je bilo mnogo televizijske opreme i četrdeset sedam beba i mališana.

Džilijen odahnu s olakšanjem.

- Svi su, izgleda, dobrog zdravlja, mada je bilo mnogo straha zbog toga što ih

izvode iz autobusa. Predati su nadležnim organima Novog Meksika. Državne agencije, po naređenju guvernerove kancelarije, bile su izuzetno predusretljive. Usput, među likovima koji su pratili decu bile su i Doroti Pag i Heningsova sestra. Dva deteta su bila njena.

- A otac... brat Gabrijel?

230

Kišifrovani i

da c'e im za i dešifruju i

M je prethodio ;'e u redove

|ca, gospođica i da nade do-

nećemo dole Cif.

krnijih sledbe-jfarne posledice. liti da smo uni-

len žestoko, kad budu obja-

)go televizijske

raha zbog toga

lovog Meksika.)ile su izuzetno bile su i Doroti

- Pretpostavljamo da je tako. Pljunula je policajca koji joj je postavio to pitanje.

- A beba Andersonovih?

- Bilo je nekoliko beba tog starosnog doba. Moraće da se utvrdi koja je čija.

- Cif i ja smo obećali da ćemo ih pozvati čim nešto budemo saznali. Imam broj

njihovog mobilnog telefona.

Tobijas se promeškolji i nakašlja kao u neprilici.

- Ima tu i jedna ružna stvar o kojoj očevidno niste razmišljali. Džilijen i ostali pogledaše ga radozvalo. On nastavi: - Andersonovi sad

možda više neće želeti dečaka. U stvari, mišljenja sam da većina parova kojima su deca oteta neće želeti da ih preuzmu sad kad znaju ko je daroda-vac. Jedna je stvar ostati u drugom stanju kad je donator anonimn. Ali, ako znate da vam je otac deteta manijak...

- Isuse - dahnu Loson. - Uopšte nisam razmišljao o tome.

Džilijen jeste. Razmišljanje o tome iscrpljivalo ju je sve otkako je prvi put pomenuto da je Dejl Gordon zamenjivao sperme. Od svake te pomisli pripadala bi joj muka, tako da je obično morala da povrati.

I sad joj pri pomisli na to pripade muka. Strese se, pa diže ruke do usta i dunu na prste da ih zagreje. Sedela je neko vreme zagledana u prazno. Kad se pribra i izoštri vid, primeti da je razgovor u prostoriji gotovo zamro i da svi gledaju u nju.

Tobijas pročisti grlo. - Rekao bih da govorim u ime svih nas. Zašto ste to učinili? Zašto ste se pretvarali da ste Melina?

Ona odmeri prvo njega, pa Losona, a onda Čifa. Ali Čifov pogled nije mogla dugo da izdrži, pa se obrati Losonu: - Zbog nečega što ste vi rekli.

Losonu gotovo ispade konzerva iz šake. - Ja?

- Kad su dva policajca onog jutra došla po mene, nisu mi se obratili njenim imenom. Ili, ako i jesu, ja to nisam primetila. Probudila sam se iz dubokog sna. Sve što sam shvatila bilo je da mi je sestra bliznakinja ubijena.

- Pa zašto ste, pre svega, uopšte bili u Melininoj kući?

- Pošto sam otišla...

Oklevala je malo, a onda, umesto da pomene Čifovo ime, reče: - Kad sam napustila „Gospodsku kuću“, odvezla sam se kući. Melina je već spavala. Probudila sam je. Malo smo razgovarale. Tako sam saznala daje Džem bio kod mene i da je doneo visuljak i ogrlicu. Ostavila sam je tamo, na noć-

231

nom stočiću. Melina mi je ispričala sve pojedinosti njihovog susreta, tako da sam, kad je došlo vreme, bila u stanju da uverim Džema da sam ja žena koju je video prethodne večeri.

- Ih, ovo tek sad počinje da zbunjuje - primeti Loson.

-1 mene, takođe - priznade ona uz bleđi osmeh. - Melina me je ubedila da je

ostavim da spava u mom krevetu, s obzirom da je već tu. To je imalo smisla. Morala bi da se oblači, da pospana vozi... I tako sam se ja odvezla do njene kuće i tamo provela noć.

Za trenutak je preplaviše užasna sećanja na tih prvih pola sata otkako je saznala da joj je sestra ubijena. - Kad sam utrčala u sopstvenu kuću, vi ste me, gospodine Loson, sprečili da odem u

spavaću sobu. Sećate li se kako ste me zadržali? Opomenuli ste me da ne smem da remetim ništa na mestu zločina i upitali: „Vi želite da doznate ko je ubio Džilijen, zar ne?” To pitanje palo mi je kao udarac u lice. Došla sam sebi, da tako kažem. Tada sam shvatila vašu grešku. Melina je identifikovana kao ja. Ubica je očigledno napravio istu grešku. Kad sam videla one reci ispisane na zidu, znala sam da sam ja bila meta ubistva zbog toga što sam bila s Čifom. Ali, ko je to mogao da zna? I zašto je uopšte trebalo da zbog toga budem ubijena? Odlučila sam da ne ispravljam tu grešku dok više ne doznam.

Onda je došao Džem i stvari su zaista poprimile bizaran tok. On u početku nije znao da sam ja... Džilijen... provela noć s Čifom i tako nije znao da je brat Gabrijel naredio ubistvo. Sve do tog časa, njegovo zaprepašćenje je bilo istinsko. Ali, kad sam obznanila da je Džilijen otišla s Čifom umesto Meline i kad je Džem video reci nažvrljane na zidu, shvatio je da je Džilijen morala da bude ubijena. Verovatno je već tada posumnjao da bi Dejl Gordon mogao da bude onaj koji je to učinio. I zato je... kad smo bili u Lo-sonovoj kancelariji... pokušao da prekida Čifa kad je opisivao Dejla Gordona. Ali, čak i pre toga, ja sam posumnjala da je on na neki način umešan. Zašto je lagao da smo se verili? Zašto je tvrdio da je bio protiv veštačkog oplodžavanja kad ga je podsticao od prvog dana kad mi se začela ta ideja? Smatrala sam da, sve dok ne doznam odgovore na ta pitanja, moram da se zaštitim. A da bih to postigla, „Džilijen” je morala da ostane mrtva.

Džem uopšte nije posumnjao. To znam. On i Melina nikad nisu mogli da se slože. Lako sam uspela da ga uverim da sam ona. Pred drugima mi nije bilo tako lako da se pretvaram.

Džilijen tu ne izdrža, već je morala da dobaci pogled Čim. Njegove oči bile su kao prikovane za nju.

232

'U, VI

ta na '?"To [ada led-, znala

Ikoje

n na?

k. On n pocolo nije znao prepašćenje i umesto tDžili-IbiDejl ibiliuLo-
#10 Gordo-i umešan. f veštačkog i ta ideja? |ram da se va.

lisu mogli jgima mi
ljegove oči

Ona brzo skrenu pogled i nastavi da se obraća Losonu: - Priznala sam da smo zamenile mesta prethodne večeri i onda vas pustila da verujete da smo se opet zamenile kad se večer završilo. Ali nismo.

- Zar vas nikad nisam upitao kad ste se opet zamenile?

Ona odrečno zavrte glavom. - Pitali ste samo u koje se doba Džilijen vratila iz „Gospodske kuće“. Ja sam stigla kući oko dva sata i trideset minuta ujutru, ali sam otišla Melininoj kući posle našeg kratkog razgovora. Ona je ostala da spava u mom krevetu i umrla umesto mene.

Morala je da pročisti grlo da bi mogla da nastavi. - Veoma mi je teško padalo to što svi tuguju zbog mene, a trebalo je da žale Melinu. Često je veoma malo nedostajalo da popustim pod takvim pritiskom. Jedina stvar koja mi je pomagala da istrajem bila je odlučnost da nađem osobu koja je odgovorna za njenu smrt.

- Koliko ste nameravali da ta zamena traje? - upita Loson.

- Koliko dugo bih nastavila da budem Melina? Onoliko koliko bi bilo neophodno da osvetim njenu smrt. Dalje od toga nisam razmišljala. Pretpostavljam da sam se ogrešila o zakon. Izdavanje za drugu osobu je kažnjivo, zar ne?

- Razmišljam o tome - progundā Loson.

Tobijas reče: -Vi ste obelodanili zločine brata Gabrijela. Meni je jedino to važno.

Džilijen se okrete Čifu. - Plašila sam se da se nećeš setiti da smo sreli Dejla Gordona. Onoga dana kad smo bili u Losonovoj kancelariji i kad smo se navodno prvi put sreli podsticala sam te da se prisetiš da smo nale-teli na njega dok smo ulazili u tako-restoran. Htela sam da Loson zna da je Dejl Gordon trag koji treba da prati, ali to sama nisam smela da mu otkrijem.

- Prepoznala si ga one noći?

- Smesta, iako nisam mogla da se setim mesta odakle ga znam. Sve dok i sam nije rekao da radi u klinici „Voters“. Onda sam se setila da sam ga tamo viđala. Razgovarao je sa mnom nekoliko puta. I... i druge stvari je znao o meni, očigledno.

I ona se sva strese prisativši se fotografija snimljenih bez njenog znanja.

- Tada sam i ja doznao da ima sestru bliznakinju - reče Cif ostalima.
- Rekla mi je da ju je Gordon sigurno zamenio za njenu sestru Džilijen.

- Ali vi jeste bili Džilijen - reče Loson sasvim zbunjen.

- Koja se pretvarala da je Melina - dodade Cif.

Loson je mrgodno odmeri. - Jeste li sigurni da ste sada Džilijen?

233

- Da - reče ona uz slabašan osmeh. - Jesam.

- Jeste, sigurno - reče Tobijas. - Izveštaj sa autopsije potvrđuje da je Melina ta koja je ubijena.

- Strašno sam strepela da ćete otkriti protivrečnost - reče ona Losonu. - Zašto bi žena koja nema reproduktivne organe išla na veštačko oploda-vanje?

- Zato ste požurili s kremiranjem.

- Da. A onda sam strepela da ćete vi, agente Tobijase, kad sam doznala da FBI zaista radi na slučaju, uočiti taj podatak.

- Nisam. Sve do sinoć. Otrčao sam da to kažem Losonu, pa smo požurili da potražimo Ričija da nam pomogne da vas nađemo. A umesto toga, našli smo pukovnika Harta zaključanog u ćeliji.

Ona se okrete Čifu. - Tako si, znači, i ti doznao.

- Da. Ali imao sam neki predosećaj i ranije.

- Je li? - upita ga tiho. - A od kad to?

Baš taj trenutak jedan od zamenika koji je motrio na Ričija odabra da promoli glavu iz hodnika i javi: - Agente Tobijase, traži da vas vidi. Želi da zna mora li da vidi ženu. Kaže da ne može da je pogleda u lice, ni nju ni njihovu ostalu decu.

- Odmah dolazim - reče Tobijas i time zvanično završi sastanak.

Čifu reče da im je rezervisao sobe u motelu. - Ovde će sutra u deset stići helikopter da nas sve prebaci do Albuquerka. Odande možete da letite za Dalas. Ili gde god želite. Samo se potrudite da mi ostavite brojeve telefona na koje mogu da vas dobijem. Biće mnogo pojedinosti koje treba da se razjasne. I mnogo papirologije.

Njegov mobilni zazvoni. - Tobijas. O, da, Lusi. Hvala vam što ste me pozvali. Ne, zasad nema više posla, idite kući. Odmorite se. Samo sam vas pozvao da vam kažem da ste izvanredno radili na ovom slučaju. Zaista izvanredno.

Okrete im zatim leđa, ali ga Džilijen ču gde kaže: -1 da vas upitam koju vrstu cveća volite. Tačno tako. Zaista sam rekao cveća.

234

GLAVA 27.

'm

- Trebalo je da i sam na tebe stavim jedan od onih otpremnika. Džilijen je otvorila vrata hotelske sobe i na pragu zatekla Čifa koji je stajao oslanjajući se rukama na obe strane dovratka, kao da sprečava prolaz. Bio je veoma namrgođen.

- Kucao sam na ova vrata punih pet minuta.

- Bila sam pod tušem.

Što je trebalo da bude očevidno, s obzirom na to da je bila u belom fro-tirskom ogrtaču, vlasništvu „Gospodske kuće“. Njena vlažna kosa bila je začušljana, ali je sa krajeva kapala voda.

- Tri dana sam ti ostavljao poruke u kancelariji i na telefonskoj sekretarici kod kuće. Zašto mi se nisi javila?

- Ko ti je rekao da sam ovde?

- Tobijas.

- Zar je pristao?

- Tek kad sam mu pripretilo da ću mu na vrat natovariti Odeljenje za odnose s javnošću NASA-e. Ima on dovoljno drugih briga, pa mu to nije bilo potrebno.

- Nisam mogla da se vratim u svoju kuću, Čife. Nogom više ne želim da kročim tamo. A Melinina kuća... boravak tamo činio bi mi se kao novo nasilje nad njom. Mrzela sam sebe i kad sam ranije bila tamo.

- Hoćeš li me ostaviti da i dalje stojim ovde u hodniku?

Ona se pomeri da ga propusti da uđe i zatvori vrata za njim. - Razgovarala sam danas telefonom s Kendejs Anderson.

- Dobili su bebu natrag, znam. Tobijas mi je rekao. Rekao mi je i da uopšte nisu razmišljali o tome da bebu odbiju. Ludi su od sreće.

- Bebi je samo sedam i po meseci. I zato, ako je i bilo neke emocionalne štete, izvesno je da neće biti problema.

- Srediće oni to.

235

f"

Bila je sigurna da će tako biti, baš kao i Cif. - Jesi li se javio Paksu?

- Bandit je fino. On je fino. Idemo svi zajedno na pivo iduće nedelje. Sve je prokleta fino. E, sad...

- Da li bi hteo nešto da popiješ?

- Ne! - uzviknu on nestrpljivo. - Kako ono prođe let natrag za Dalas? Mislio sam da ćemo se zajedno vratiti.

- Kako ti je lice?

- U šavovima.

- Koliko?

- Sedam, mislim. Otišao sam u muški toalet na aerodromu i kad sam izašao napolje, tebe više nigde nije bilo. Pretpostavio sam da si već sela u avion.

- Ostaće ti ožiljci.

- Učiniće da izgledam junački i opasno.

- Već te takvim čine.

- Ali ti nisi bila u avionu i meni je preostalo jedino da sedim pored Lo-sona. Koji, usput, luduje za tobom.

- Loson?

- Mrzi i samu zemlju po kojoj hodam. Šmrče svaki put kad me pogleda.

- Otišla sam drugim letom.

- Da me izbegneš?

- Morala sam da obavim nešto veoma važno, Čife.

- Šta to?

- Da dam krv na analizu.

Brada mu se trže naviše, kao da je neko cimnuo uzicu pričvršćenu na njegovom temenu. - Oh.

Ne usudi se ništa da kaže, ali mu se lice tako izduži da nije imala srca da ga drži u neizvesnosti.

- Negativan je.

On brzo proguta pljuvačku. - Beba je mogla da bude moja.

- Razmišljala sam o tome.

Ona primeti mali trzaj u uglu njegovih usana, izazvan možda žaljenjem.

- Ali je mogla da bude i njegova. A da jeste...

I ona zatvori oči, ali to ne zadrža suze. Zakotrljaše joj se niz obraze.

- Žao mi je, Čife. -Žao?

•"f

i Jad sam TO sela u
t kad me po-
ncvrscenu na : imala srca da
E)ja.
jžda žalje-
niz obraze.

- Za sve - reče ona i otvori oči. - Nisam znala da ću te sresti te noći. Nisam znala šta ću osetiti prema tebi kad se budemo videli. A kad smo ušli u onu tvoju sobu i kad smo počeli...

- Psst.

- Uopšte nisam razmišljala o veštačkom oplodavanju. Nisam ni pomislila na to. Kunem se.

- Verujem ti.

- Zaista?

On klimnu glavom. - Zato što ni ja nisam mislio na bilo šta drugo. Ali si ti posle sve ispričala Melini.

- Ne, Čife. Nisam pojedinosti. One su pripadale samo meni.

- Znači, sve što mi je „Melina" rekla da je Džilijen rekla o meni...?

- Bila su moja osećanja. Moje reci. Stvari koje nisam mogla da ti kažem, ali koje sam želela da znaš.

- Baš kao što si mi rekla da je, kad se nešto kaže u tom posebnom trenutku, to onda brutalna istina.

-Volim te, Džilijen.

- Znam. Rekao si mi.

- To se ne računa. Mislio sam da govorim Melini. Ona zavrte glavom. - Ali sam ja slušala.

237

Beleška o spisateljici

Sandra Braun je autor više od 50 bestselera „Njujork tajmsa", uključujući i Faktor smrzanja (2005), Bela žestina (2004), Zdravo tamo (2003), Sudar (2002), Zavist (2001), Prekidač (2000), Alibi (1999), Neizrecivo (1998) i Mrsni utorak (1997). Svi su zauzimali jedno od pet najviših mesta na listi najprodavanijih knjiga.

Braunova je spisateljsku karijeru započela 1981. i od tada je objavila 65 romana. Njene knjige prevedene su na 30 jezika, a dosad je u svetu štampano oko 70 miliona njenih knjiga. Roman

Francuska svila iz 1992. adaptiran je u televizijski film za kuću Ej-Bi-Si.

Poreklom Teksašanka, Sandra Braun rodila se u Vaku, a odrasla u FortVortu. Pre no što se upustila u spisateljske vode, radila je kao manekenka u Dalas Apanel Martu, kao i na televiziji, gde je između ostalog vodila i vremensku prognozu, a radila je i kao izveštač sa terena za nacionalni program „PM Magazin“.

239

CIP - 0B0;>3870F8X0 C ?C1;8:0F8X8 0@>4=0 181;8>B5:0
!@18X5, 5>3@04

821.111(73)-31

#, !0=4@0

Kobna zamena : [psiho triler] / Sandra Braun ; prevod Predrag Urošević. - Beograd : Dobar naslov, 2007 (Beograd : BIGZ). - 240 str.; 25 cm. - (Edicija Bestseller; Kolo 1. Porodični hit roman ; knj. 7)